

உ
சிவமயம்,

சங்கரநாராயணசாமி கோயிற் புராணம்.

இது

சீவலமாற்பாண்டியனாரால் அருளிச்செய்யப்பெற்று

உற்றுமேலச்சம்ஸ்தான வித்தூதன்

புளியங் குடி

முத்துலீசகவிராயர் செய்த

முன்னாறு சுருக்கமும்

மீதுரைசுத்திற்சசங்க நாராயணசாமி

மு. ரா அருணாசலகவிராயர் எழுதிய

அருட்பதவுரையும், சுருக்கவசனமும்

ஒருங்குசேர்த்து

சங்கரநாராயணசாமிகோயில்ததமகந்தர்களாகிய

புரீமாந்

என்.வ.வி. சோமசுந்தரம்பிள்ளையவர்கள்

புரீமாந்

வி. திருவேங்கடம்பிள்ளையவர்கள்

இவர்களால்

மதுரை,

லிவேகபாடி அச்சியந்திரசாஸ்திரி

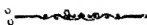
பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

1903.

(இரண்டாம் பதிப்பு).

Copy Right Registered.

முகவுரை

உலகம் பலவற்றுள் இந்நிலவுலகம் ஏழு தீவும ஒன்பது
ண்டழ்மெனப் பெயரிட்டுப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது; அவற்
றுள் சம்புத்தீனிலுள்ள இப்பரதகண்டம் பல சிறு பகுப்புத்
தளாகப் பகுக்கப்பெறும். இதில் சேர சோழ பாண்டியர்க
ரால் அரசாட்சி செய்யப்பெற்ற தமிழ்நாடு மூன்றனுள்
நீண்டிநாடு அநாதமுத்த சித்தருவாகிய பார்வதி, பரமேஸ்
ன், சூமார்க்கடவுளாகிய மூன்று தெய்வங்களும் செங்கோ
டுசெலுத்தி, ஆண்டுவந்தமையா லெல்லா நாட்டினு முயர்ந்த
தயவ்நாடு என்று சொல்லுதற்கு ஐயமொருசிறிதுமில்லை;
முத்தகைய பாண்டிநாட்டில் ஆண்மறைநாடு, முள்ளிநாடு,
நூர்நாடு முதலிய உட்பிரிவுகள் சிலவுள்ளன; இவற்றுள்
ஆண்மறைநாடு-சேறை (சேற்றூர்) முதலிய நகரங்களை யுடைய
து. முள்ளிநாடு - பாவநாசமுதலிய தலங்களை யுடையது;
நூர்நாடு - திருக்குறீரூலமாகிய கேசுத்திரங்களை யுடையது;
இவற்றுள் புனைவனு கேசுத்திரமுமொன்று; இந்த கேசுத்
திரம்: விஞ்ஞானகலர் பிரளயாகலர் சகலர் எனனு மூவகை
ஆண்மாக்களுக்கு முறையே அருவத் திருமேனியா லுமி, உரு
வத்திருமேனியாலும், அருவருவத் திருமேனியாலும் திருவ
நன்செய்யுந் சிவபிரீரின் கடம்பவன கேசுத்திரமென்னும்
நிராகரத்தைப்போல வேணுவன கேசுத்திரமாகிய திரு
மேனியேலிக்குச்சமீபமான செப்பறைப்பதிக்கடுத்தமீனவார்
முதலிய சில்லிடங்களை இராசதானிகளாகக் கொண்டிருந்த
சகிரபாண்டிய அரசரின் பொருட்டுத், தன்னிடத்திலு
ள்ள திருவாழியாலமைந்த ஒரு புறவினடியிலே அருவருவன்
ய சிறுநீர்கவடிவாய்த் தாமே யெழுந்தருளி (சுமம்மைய)
புருகப்பெற்ற மான்மியமுள்ளது; இவ்வன்றி உமாதேவி
புருக்கும், சங்கன், பதுமென்னு நாசராசாக்க ளிருவருக்

கும் அரியும் அரணும் பேதமாயிருந்தாலும் ஐக்கத்தில் அநேகமென்றுகொட்டியருளிய அற்புத விசேடமுமுள்ளது.

ஆதலா விர்த கேட்கத்தகுந்ததுக்குச் சங்கரநாராயண தேயிலெனப் பிரசித்திபெற்ற திருநாமம் வந்தது. இம்மட்டோ! இன்னும் பற்பல மான்மியங்கள் பொதிந்த இத்திப்புராண சரிதம் வட்மொழியிலுள்ளது; அனந்தச் சீவலமாற பாண்டியனார் நம்போன்றவர் உய்தல் காரணமாகத் தென்மொழியில் மொழிபெயர்த்துப் பாடியருளினார். இப்புராணத்துள் நதிச்சருக்கம், நாட்டுச்சருக்கம், நகரச்சருக்கம் தலவிசேடச்சருக்கம், தீர்த்தவிசேடச்சருக்கம், மூர்த்திவிசேடச்சருக்கம் என்னும் ஆறு சருக்கங்களும், நடவுள் வாழ்துள் 3 கவிகளும், புராணவரலாற்றுள் 2 கவிகளும், திருநெல்வேலியைச் சார்ந்த ஊற்றுமலைச் சம்ஸ்தான வித்துவானாயிருந்த புள்ளியங்குடி முத்துவீரக்கவிராயரால் இற்றைக்கு 2 வருடங்கட்குமுன் பாடிச் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. அவன்பதி இதற்கு முந்திய பதிப்புப் புத்தகத்தால் தெரியவருகிறது. நதி, நாடு, நகரத்தைப்பற்றிய விசேடணங்களைத் தனித்தனியே கூறுதல் சமீபநூல் முறைப்படி பண்டைநூலாசிரியர் வழக்கமின்மையால், அங்ஙனமே சீவலமாற பாண்டியனார் நதி, நாடு, நகர மூன்றையுங் கூறுது விடுத்துத் தலம் தீர்த்தம் மூர்த்தி விசேடங்களைச் சருக்கந்தோறும் வேண்டுமிடமெல்லாம் விளங்குகூறிவிடுத்தனர்.

இனி, சீவலமாற பாண்டியனார் காலமின்னதென ஒருவாற்றாணுத் தெரிந்திலது. ஒரு நூலைப்பாடினோர் அப்பாடிநடைத்தலைவன்முன் அரங்கேற்றதல் மரபாமாதனின் இந்நூலரங்கேற்றிடம் சங்கரநாராயணர் ஆலயமென்றே சொல்லலாகும். அதுபோல நூதி பாடியதற்குக் காரணம் நம்பேலியன் உய்த்தலன் லீ வேறொன்றும் தெரிதலில்லை. புராணமு

இது: இக்காலத்துச் சீவகாங்கோயில் எனவும், சங்கரனார் கோயிலெனவும் வழங்கப்பெறுகின்றது.

ழவதும் உய்த்துணர்நங்கால் அரியசொற்பொருட் பிரயோகங்களும் விசேடண, விசேடியங்களும் நிறைந்து கிடப்பதோடு, பத்திரசம்புழக்கச் சுருங்கச் சொல்லல் விளங்கவைத்தல் முதலிய வனப்புக்களும் வாய்ந்திருக்கின்றன.

இவ்வுருமை பெருமைக் கொல்லா நண்ணுணர்வாலுணர்ந்து, சங்கரநாராயணர் கோயிலுக்குத் தருமகருத்தராரிருக்கின்ற திருகெல்வேலியைச் சார்ந்த வண்ணார்பேட்டையில் வசிக்கும் ஐக்கோர்ட்டு வக்கில் ஸ்ரீமான் என். ஏ. வி. சாமசுந்தரம்பிள்ளை யவர்கள் கற்றரன்றி மற்றரும் எளிதாரியும்பொருட்டு ஒவ்வொரு சருக்கத்தின் முடிவிலுஞ் சருக்கவசன மெழுதிச்சேர்த்து, இப்புராணத்தை யிரண்டாபதிப்புச் செய்துகொடுக்க வேண்டுமென்று பரோபகாரநுமம்க என் கணிட்டு சகோதரர் மதுரை-வித்தியாபாநுபதிதிராதிபர் மு ரா. கந்தசாயிக்கவிராயருக்கு திருபமெழுதிடுத்ததுடன் ஒரு அச்சப்பதிப்புப் புத்தகம் மனுப்பினார். அவர் தற்காலம் வேறு லெளகிகப் பிரவிருத்தியிலிருந்து மயால் என்னை யிவ்வேலையைச் செய்து முடிக்கும்படி கட்டுக்கொண்டனர்! அதன்மேல் - அவ்வச்சப்பிரதிபினை முதுகோராலும் பதிப்பித்தோராலும் நேர்ந்த பிழைகளை நன்னின்று கெட்டியமட்டுந் திருத்தஞ்செய்து வைத்துக் காண்டு, சிவலமாறுபாண்டியனார் செய்த * சுயம்புருவாகிய கயமழுத்திப் பிரதியொன்று செந்தமிழ் நிலையமாகிய திருவ்ருதுறை யாதனைத்திருந்ததைச் சீகாழி ஐஸ்கூல் பிழப்பண்டிதர் ஸ்ரீ பெரன்னேதுவா மூர்த்திகளால் வரவீர்த்து, அதனோடு மொப்புமைநோக்கிச் சருக்கந்தேறுள்ள சுருத்தங்களைச் சருக்கவசனமாக எழுதியதுடன் நதிநீரகரமாகிய மூன்று சருக்கங்களுங் கற்பனையளிங்காமல் நிரம்பப்பெற்றிருத்தலால் அவற்றிற்குமட்டும் அருமவுரை யெழுதிச்சேர்த்து மதுரை விவேகபாநு அச்சி

யந்திரசாலைபிற் பதிப்பித்துள்ளேன். அறிவுடையோ ரங்கி
கரிப்பாராகு.

“செயற்கரியசெய்வார் பெரியர்” என்றதற்கேற்ப இங்
னனஞ் செய்வித்த சிவநேசச் செல்வராசிய ஸ்ரீமான் சோம
சுந்தரம்பிள்ளையவர்களைப்போல மற்றைத் தேவஸ்தான தரு
மகர்த்தார்களும் அவரவர் பரிபாலனத்துக்குட்பட்ட தலபுரா
ணங்களை இலேமறை காய்போல் மறைந்துகிடவாமல் வெள்
விடைமலைபோல விளங்குமாறு, ‘தமிழ்சுருங்கிய இக்காலத்
துக்குத்தக்கபடி, எல்லாரு மொருவருதவிபின்றித் தாபே
தெரிந்துகொள்ளச் சுருக்க வசனங்களெழுதி அவ்வச் சுரு
கங்களினி றுதிபிற்சேர்த்து ஆயிரக்கணக்காக அச்சிற்பதி
பித்து வெளிப்படுத்தினால் எல்லாருஞ் சிவபக்தி முதிர்ச்சி
யடைந்து வழிபாடுசெய்து இம்மை மறுமைப்பயன்களைப்
பெறுவார்களென்பது திண்ணமாம்.

சங்கரேசர் திருவடிவாழ்கீ.

இங்ஙனம்,

மதுரைத்தமிழ்ச்சங்க நூற்பரிசோதகர்,

மு. ரா. அருணாலக்கவிராய்”

மதுரை வித்தியாபாநுப் பத்திராதிபர்

மு. ரா. கந்தசாமிக்கவிராயரியற்றிய

சிறப்புப்பாயிரம்.

பொன்னிமய மலையாளம் பூரணியும் வெள்ளிவரைப் புனிதர்தாமு, மன்னுமலை தொறுமேவும் வள்ளிமண வாள் றுமுன் மௌலிகுடி, நன்னர சாட்சிபுரி பொதியவரைத் தென்னாட்டி எண்ணக் கூற, வுன்னகிரு செனிகேட்ட வுடன் ய பேறுமுழு துதவுந் தானம். (க)

ஆயவர ராஜேந்தர் மான்மியத்தை வடமொழியி னமை க் கேற்பத், தாயதமிழ் மொழிக்கவியாச் சீவலமா றக்கோ னன் சொன்னான் முன்ன, நேயமுடன் முத்துவி ரக்கவிழ ருசருக்க நிகழ்த்தி யிந்நா, னேயவைத்தா னித்தகுநான் தற்பதிப்பொன் றச்செழுத்தி லியைந்த துண்டால். (உ)

உண்டெனினுங் கிடைப்பரிதா முதுநோக்கிப் பலருமு ிந் துய்யு மன்பு, கொண்டனைய தலத்தரும கருத்தமுன்ற த்துரிஐம். குலவ ளாய்ந்தோன், கண்டனைய நயவசன வாயன் சிவநேயன் கருத்துந் தாய, னென்டிசையும் புகழ் ரும சுந்தரபூன் மீட்டுமச்சி விடுதற் குன்னி. (ங)

மாமதுரைத் தமிழ்ச்சங்க நூற்பரிசோ தனையுருற்றி னுமென்முன், னாமலி தருமருண சலக்கவிஞற் கொண் பார் நலிவு தீர்ப்பா, னேமழிற வரும்பதங் பட்டியல்பொ ஞ் சருக்கங்க ளீற்றி னங்கங், காமரிய கதைச்சுருக்க ருமநன் கெழுதுவித்தொன் றுகச் சேர்த்தே. (ச)

எழுதாத வெழுத்தினிலி ராழிரீம்புத் தகமாக்கி பெவர் ிந்தே, தொழுதாரும் புகழ்தரும கருத்தாவா முறை தேர்ன் றச் செய்தான், பழுதபகா தவ்வகைநூல் விள க்த லாற்சமயம் பங்கு மஃற்றன், முழுதாய்ந்த புரி சுந்தரவேள் பேரறிவின் முதிர்ச்சி நன்மே. (ரு)

ச ரு க் க அ ட் ட வ வ ண

—.-()-:—

நம்பர்.	சருக்கப்பெயர்.	பக்கம்.
க.	காப்பு	க
உ.	பாயிரம்	உ.
ங.	திருந்திச்சருக்கம்	எ
ச.	திருநாட்டுச்சருக்கம்	கச
ரு.	திருநகரச்சருக்கம்	உஅ
சு.	புராணவரலாறு	ருச
எ.	தலவிசேடச்சருக்கம்	ருசு
அ.	தீர்த்தவிசேடச்சருக்கம்	சுச
கூ.	மூர்த்திவிசேடச்சருக்கம்	எடு
கடு.	சங்கரநாராயணரானசருக்கம்	சுக
கக.	உக்கிரன் வழிபடுச்சருக்கம்	கூசு
கஉ.	தக்கணைதவம்புரிசருக்கம்	கடுரு
கங.	விரசேனன் பிணிதீர்த்தசருக்கம்	தகந
கச.	சயந்தன் வினைதீர்த்தசருக்கம்	கஉசு
கரு.	கானவன் வீடுபெற்ற சருக்கம்	கஙடு
ககூ.	கன்மாட்ச்சருக்கம்	கஙஉ,

வ.

கணபதிதுணை.

சங்கரநாராயணசாமி

கோயிற்புராணம்

காப்பு.

விநாயகர்.

புரீசர் தொழுதேத்தப் பானிறமெல் லரும்பவிழ்ந்து
பயந்தே னூற்றும், புன்னாக வனத்துறையும் புராதனை
புறன் னூல்வேட்கை புரிந்து கூற, மைநாகத் துடன்பிறந்த,
மேமடங்கை திருவயிறு வாய்ப்ப வந்த, கைநாகப் பசுந்
தழனி காமருசே வடிக்குமலங் கருது வாமை. (க)

* மும்மைப் புவன முழுதீன்ற முதல்கி டியோடும் விடைப்
பாக, னம்ம தருக முத்தமென் வணைப்ப வாங்கே சிறித
நன்று, தயின் முத்தங் கொள்ளோக்கிச் சற்றே நனைக்கும்

• (அநுப்பத வரை) 1. பை - படம். அவிழந்து - விரிந்து.
புன்னாகம் - புண்ணைமரம். புராதனை - அநாதியேயுள்ள சிவபிரான்.
தோன் னூல் - பண்டைநூல் விதிப்படி. வேட்கை - புணர்ச்சியை.
புரிந்து - விரும்பி. கூற (ஒரு புத்திரனைப் பெறவேண்டுமென்று)
சொல்ல. மைநாகம் - மைநாகமலை. மலை - இமயமலை. மடங்
கை. (அம்மலையிலவதரித்த) பார்வதி. வயிறுவாய்ப்ப - கருப்பங்
கொள்ள. வந்த - (அக்ருப்பத்தினின்று) தோன்றிய. கைநாக
ம் - யானை. காமரு - அழகிய.

* இவ்வடையாளமிட்ட பாடல்களும் சுருக்கங்களும் ஊற்று
மலைச்சுழல்தான வித்துவான் புனியங்குடிமுத்தவீரகீகவிராயராஜ்
பிச்சுலாத்துப் பாடிச் சேர்க்கப்பெற்றவை.

வேழமுகன், செம்மை முளரித் திருந்தாளெஞ் சென்னி
ய்சையிற் புனைவாமே. (உ)

* காராசை வலமாவென் நிசைக்குமெழிற் கருங்குந்தத்
தன்னது விம்மி, வாராசையுடன்மருவு வளர்தனக்கோ மீ
மலைக்கு வேந்தாய் மன்னும், பேராசை மலைமுகன்கேர் சி
சங்க ரேசர்புகழ் பேசச் செல்வச், சீராசைத் திருநகர்வாழ்
சிந்துரமா முகன் திருத்தாள் சென்னி சேர்ப்பாம். (ந)

பாயிரம்.

கடவுள் வணக்கம்.

சங்கரலிங்கம்.

நீர்கொண்ட செழுஞ்சடைமே னிலவுமிழ்வென் டினி
வயங்க மெடுவான் பூத்த, வேர்கொண்ட தாரகைமி னிடை
யிடையே தவளமுதை யின்று தோன்றுங், கார்கொண்ட
பின்னைவனங் காழுற்று வாழ்கருணைக் கடலை மல்லிற், சி
கொண்ட சீராசைத் திருநகர்வாழ் செவக்கொழுந்தைச் சி
தை செய்வாம். (ச)

ஆவுடையர்மை.

வேறு.

தாவின்றிப் பரவிப் பல்கு னனைகமழ் நறுந்தண் போது
நயிவிழ்த் திவறஞ்ச நாகச் சூட்டுளளிர் மணியின் சோதி.

2. மும்மை - மூன்று. விடைப்பாகன் - இடபவரிகளைத்தை
பூக்கின்ற சிவபிரான். அம்ம - அழகு. தம் பின் - தங்கருக்குள்.
முத்தக்கொள் - முத்திக்கொள்ள. நதைக்கும்-சிரிக்கும்.

3. காரா - மேகமார். சைவலமார் - பாசிக்கொத்தார். பேர்
பெரிய. ஆசைமலை - மொன்னிறமலை, இமயமலை. வாராணாசை
புத்திர வனமாகிய தலம். சிந்துரம் - மாணா.

4. நிலவு உமிழ் - கிரணத்தை வீசுகின்ற. வயங்க - விளங்
கு - அழகு. தாரகை - நகுத்திசைகள். தவளமுதை - வெ
ளைய அரும்புகள். கார் - கருநிறம். மல்லல் - வனம்.

மேவலாற் பஞ்சி யூட்டி விளங்கிப் வண்ணங் காட்டு
மாவுடை மாது செமெட்ர னடித்துணை சென்னி வைப்பாழ்.

விநாயகர் .

ஒருமுலை சுரந்த தீமபா உண்புழி மழலைக றஞ்சொன்
முருகனுக் கென்றே யின்ற முதலவிவைத திருந்த மற்றைத்
திருமுலை வருடு வான்போற்றிரள்புழைத கரத்தாலுன் னுழை
வரிதுதற் களிற்றின் செந்தா மரைபடி வணங்குவாமே (௪)

சுப்பிரமணியர் .

மாமுத றடிந்த வொள்வேல் வலத்தனா யிருந்துங் கோடி
காமர்வண் டுழலுங் சுந்தற் கதிர்முலை வள்ளி மைக்கட்
டாமவேல் புரளுந்தோ லுந்தனதுளங் குழைபுஞ் செவ்வே
டேமருக்மல மன்ன சேவடி சென்னி வைப்பாம். (௭)

திருஞானசம்பந்தமுர்த்திநாயனார்.

இழிதொழிலமணரென் னுயிருள்கெடுத்திமையோர்போற்றப்
பழுதற நின்ற தொல்லைப் பரம்பொருள் விளங்கச் செய்த

5. ௦ களை - வீரியும் பருவமுன்ன அரும்பும். நறும்- நல்ல.
தண், - குளிர்ச்சி. போது - மலரும். நாகம் - பாம்பு. குட்டு - உச்ச
சியில். ஒளிர்மணியின்சோதி - பிரகாசிக்கின்ற இரத்தக்காரின்
காத்தி. பஞ்சி - செம்பஞ்சுக்குழம்பு.

6. சுரந்த - பெருகிய. உண்புழி - உண்ணுவிடத்து. வரு
டுவான் - தடவுதல். (வான் - தொழிற்பெயர் விருதி.) புழைக்கர
ததால் - துவாசம் பொருந்திய துதிக்கையினால். வரி - இரையை
(குழந்தைகள் பாலருந்தும்போது மற்றொருதனத்தைக்கையிற் பி
சைதல், விழுகிற்காண்க).

7. மாமுதல் - (சூரபன்மனாகிய) மாமரத்தின் தூர். ஒன்
றளி. வலத்தன் - வெற்றியுடையவன். காமர் - அழகு. கதிர் -
பிரகாசம். கண்டாமவேல் - கண்ணாகிய கூடியவேல். தேம் - தேன்.
மரு - ஆசை.

பொழிகதி ரிரவி தன்னிற் பொழில்புனை புகலி வாழும் .
வழிமதுக் கமலப் பைந்தார் வள்ளல் வணங்கல் செய்வாம்.()

திருநாவுக்கரசுநாயனார்.

வேறு.

கரைபொரு திரங்கு விரிதிரைக் கடலிற் கட்டின ரிட்ட
டகற் றிரளே, பரிவுறு புணையா வதனில்விற் றிருந்து பழக
கபாண் மிழந்துவண் டினமார், முருகவி ழிதழித் தொடை
டை முடித்த முதல்வனை வழத்திய கோமான், மருவுயிற்
தீனிய முருகுக்கொப் பனிக்கு மரலடி வணங்குதல்செய்வாம்

சுந்தரமூர்த்திநாயனார்.

வேறு.

ரனமாய் மாயோன் வேலை யிருநிலக் கீண்டிங் காணத்
தீதனவிழ் கமல் மன்ன சேவடி படியிற் றேய
ளானவார் குழலி பங்கி னுத்தனைத் தூது விட்ட
வானுலாம் பொழில்சூழ் நாவன் மன்னனை வணங்கல் செய்வாம்

8. தொல்லைப் பழம்பொருள் - அநாதியாகிய சிவபிரானே.
விளங்க - தெரிய. கதிர்பொழி - கிரணத்துதச் சொரிகின்ற.
இரவியின் - சூரியனைப்போலும். புகலி - சீகாழி. வள்ளல் - திரு
நானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார்.

9. பொருது - மோதி. இயங்கு - முழங்குகின்ற. கட்டி
யார் - கட்டினவராகி. திரங்கல்லே - திரண்டகல்லே. பரிவு -
தன்பு. புணை - தெப்பம், தோணி. பழுத்த - முதிர்ந்த. முரு
கு - ஞாசனை. அவிழ் - விரிந்த. மரு - வாசனை. உயிர்த்து -
நீத்து. முருகு - தேன்.

10. ன்னம் - பன்றி. வேலை - சமுத்திரங்குழந்த. இரு -
பரிய. கீண்டிம் - கிழித்தும். படியில் - பூமியில். தோய - பட.
ரணம் - கஸ்தூரி. நாவல் - திருநாவலார்.

மாணிக்கவாசகசுவாமிகள்.

வேறு.

கள்ள மின்று களிக்தும் வரிச்சிறை

புள்ள லம்பு தொழில்புனை வாநகூர்

வள்ளல் நாணிகக வாசகன் சேவடி

புள்ள மன்புற் றருக வணங்குவாம்.

(௧௧)

அகே.ரசிவசாரியர்.

மாடி மால்விடைப் பாந் னவற்றிய

கீய லாகம நூற்றுறை போய்மறை

யாபுங் கேன் னி யகோர சிவனடிச்

சேய தாமரை சென்னிபிற் சூட்டுவாம்.

(௧௨)

.அவையடக்கம்.

வேறு

சூடகரி புரித்த கடவுண்மான் மியத்தைக் கவின்பெறு
பாடைகட் களையாம், வடமொழி தன்னிற் பவுடியோத் தா
மா புராணத்தின் வகுத்ததையறினின், மடமையேன் றிதி
மாற் சொல்லுக நெய் வ மாநதிக் கெதிர்சிறு மாய்க்கா
விடைவரு புனலொப் பெண்ணினும் பெரியோ ரிகழ்ந்திடா
ர்ச் சங்கர னாதயினால்.

(௧௩)

11. அயின்று - உண்டு; வரி - கீற்று. புள் - உண்டு. புனை -
அலங்கரிக்கின்ற.

12. மாவுவிடை - விஷ்ணுவாகிய இடபவாகனம். கவிந்
றிய - தொல்லிய. நூற்றுறை - நூல்வழி. போய் - சென்று. சே
ள்வி - கல்லி. சேய - சிவந்த.

13. *கடகரி - மதயானை. கவிண் - அழகு. வகுத்ததை - ப
ரித்துச் சொல்லியிருப்பதை. மடமையேன் - இளமைப்பருவத்தை
புடைபிழான். (சிறியேனென்றபடி).

தூலர்கிரியர்.

வேறு

எட்டிணர்சேர் புன்னைவனத் தீர்ஞ்சடைவா னவன்றெ.
ன்னு லெழுதா வேத, நாட்டுபறா சரன்சால நவின்றபடி செ
ந்தமிழா னயந்து சொன்னுன், கோட்டுவரிச் சிலைகுனித்துக்
கோளுழவை துரந்திமையக் குன்றி னேற்றிக், தீட்டுசெழு
ங் கபலுயர்த்த சிவலபு பாணியற் செழியர் கோவே. (கச)

14. எட்டுஇணர் - இதழ்களையுடைய பூங்கொத்து. தீர்ஞ்
சடை - குளிரந்தசடை. எழுதாவேதம் - ஆரியவேதம். கால-பிக.
கப்பாது - விரும்பி. கோட்டுவரிச்சிலை - வளைவாகிய வரிந்துகட்
டபலில். குனித்து - வளைத்து. கோள் - வலிமை. உழுவை -
(சோழாசனுடைய) புலிக்கொடியை. துரந்து - (காட்டில்) விர
ட்டி. தீட்டு - எழுதுகின்ற. உயர்த்த - மீனக்கொடியை உயர்த்தி
வைத்த. சிவலபுபாலன் - சிவல்மாறனென்னும். இயல் - தமிழ்
வழியுடைய. செழியர்கோ - பாண்டிய அரசர்க்குள் தலைவன்.

பாயிரம் முற்றிற்று.

முதலாவது

திரு.ந.தி.ச.ருக்கம்.

சங்க பத்மர்செய் தவத்தினுக் கரன்றி தானு
மெங்கு மொன்றெனத் திருவுருக் கொண்டரு விரைய
மங்கை யாவுடை மணுன்தம் பெயரினை மருவிப்
பெங்கி யேயெழுங் கூழையுற் றணிவினைப் புகல்வாம். (அ)

முக்கு ணத்தினின் முதற்குண நிறத்தின்வான் முந்நீர்
புக்கு நிரநுந் திக்கடைக் குணமெனப் புகல்கு
றெங்கு மற்றிடைக் குணநிற மின்னெளி தோன்றத்
திக்கு மம்பர மும்பரத் தெழுந்தது திகழ்தே. (அ)

அறுகூம்புலி யாமையோ டணிமுடித் கணிந்து
செறிமு னிக்குழாந் துழ்கலாற் சிவன்வடி வென்ன
மலுநில் சிந்தைமா யோகர்வாழ் வாழைமா மலைமே
னறுமு னைத்தரு வடவியின் மேகநண் ணின்தே. (அ)

1. சங்கீபதமர் - சங்கன். பதுமனென்னும் நாகராஜர்கள். மூன்று - நாயகரது. கூழைப்பெயரினை - கூழையென்னும் நாமத்தை. ஆற்று அணி - நதியினழகை.

*2. முதற்குண நிறமாவது - வெண்மை. வான் - மேகம். முந்நீர் - கடல். கடைக்குணமென - தாமதகுணமென்றுசொல்லு. குல் தொக்கு - கருக்கடி, கருநிறங்கொண்டு. இடைக்குணம் - இராசகுணத்தின் நிறம் (பேரூல) மின்னெளி - மின்னலின்பிரகாசம். அம்பரமும் - ஆகாயத்தினும். திகழ்த்து - விளங்கி.

*3. அறுகூம்பு - சிங்கமும். (அறுகூம்புல்லும்). அம்புலி - அழகிய புலி. (சந்திரன்) ஆம்மையோடு - ஆகிய அழகுடன். (ஆனாமரின் ஓடி) அணி - அழகிய. முடிக்கு - தலையில். செறி - செருங்கிய. முனி - யானைக்கன்று. (இருடி) குழாம் - கூட்டம். மா - பெரிய. யோகர் - யோகிகள். நறு - நல்ல. அடவி - சேலை.

சங்கரநாராயணசாமி கோயிற்புராணம்.

ஈழ ஹந்தருஞ் சூல்கனத் தார்களை குரலிட்
 ிடமுத லத்திற்கீ முறும்பணி யுட்கமின் னெறிந்து
 ிழும் வானமீன் றனித்தனி கதிர்விந் தொகைபோல்
 ிழும் வெண்ணிறத் தாரைகள் விரைந்துபெய்ததுவே. (௪)

நன்றின் மீதுபெய் குளிர்மழைத் தாரைகள் ளரனுந்
 காண்ட மன்புடைத் தொண்டர்போ லொருவழிக் கொண்டு
 ின்றை யவ்வர னருளெனப் பெருநீமே லுயர்ந்து
 ின்று கூழைபா றெனுந்திருப் பெயர்சிதற் தனவே. (௫)

கிரி வெஞ்சிலை தாங்கியே செவ்விய மாணு
 கல மீதுற வரவமேற் கொண்டு தவினான்
 ிரும ரக்கரை யெறிதலான் மேதினி புரக்கு
 றகிலை யொத்தது முழங்கிய முரிநீர்ப் பெருக்கே. (௬)

புலவரெடுத்தவண் டுணிதொடு மரங்கையி லழையக்
 ிலக மாதரை மருவியே காலினே றுதலா

4. காழுறம் - முதிர்ச்சிபொருந்தும். கனத்து - மிகுத்து.
 ிழர் - சிறைவின்ற. களைகுரலிட்டு - மிகமுழங்கி. ஏழ்தலம் - ஏ
 ழல்கம். பணி - ஆதிசேடன். உட்க - வருந்த. மின்னெறித்து -
 ின்னிலை விசி. வானமீன் - நகரத்திரங்கள். விடும் - கதிர்த்தொ
 றக் - விடப்பட்ட கிரணக்கூட்டங்கள். (மேகம்)

5. ஒன்றும் - பொருந்தும். பின்றை - பின்னர். திருப்
 பெயர் - விசேடப்பெயரால். சிறந்தன - ஈறப்பற்று விளங்கின.

6. திசிரி - மூங்கில். (சக்கரம்) வெஞ்சிலை - விருப்பத்தை
 ிடைய ஒலி. (கொடியவில்) செவ்வியமான் - சிவத்தமான்கள்.
 சிவந்த இலகீமு) அகலமீது உற - விசாலமாக மேலேபொருந்த.
 மார்பின்மேலே பொருந்த அலுவமேற்கொண்டு - பாம்புகளை மே
 மேகெண்ணி. (ஆதிசேடனாகிய பாம்பின்மேலிருந்து) மிகுமரக்
 கையெறிதல் - மிகுந்தமரங்களை யுடைய கரைகளை யழித்தல். (மிகு
 த் தராகத்தர்களைக் கெடுத்தல்) முகிலை - முகில்போன்ற விஷ்ணு
 வை. மூரி - பெரிய. பெருக்கு - வெள்ளம்.

ஊலக பிரயாணியு மமைத்தருள் வயிற்றின னுதவுந்
தலைமை யாமத் னுமெனத் தழைத்தது நீத்தம். (௪)

உந்தி பூத்தலாற் கமண்டலத் துறுகையா லெகின
முந்தி பேறலா னுற்றலை முகமுறு வதன
பிந்து சேர்ச்சடை பிறைவன ரொருதலை யிற்ற
கந்த நாண்மல ரயன்றனைக் கடுத்தது கணைநீர். (௮)

வேலெ டுத்துவிண் டவைப்பினர் துருவிமேற் கோலஞ்
சால வேங்கையின் சட்டகங் கொண்டுறுந் தரத்தாற்
பால லோசனத் தரன்றரு கோழிபம் பதாசை
நீல மாம்பின் முருகனை நிகர்க்குநீர் வெள்ளம் (௯)

7. அலர் - நீர். (பூ) வண்டுஅணி - சங்குகளின் வரிசை.
(வண்டாகிய நாணிலே தொடுக்கின்ற) கொடுமரம்கையில் அமைய-
கொடியமரங்கள் (தன்) இடத்தில்பொருந்த. (கரும்பாகிய வில்
கையினிடத்தடங்க) கலகமாதரை - கல்லிடம் பெரியதரை. (போ
ரையுடைய பெண்களை) காலின் ஏறுதல் - வாய்க்கால்களிற் சென்
ற்பாய்தல். (தென்றற்காற்றின்மேலேறுதல்) தலைமை - முதன்
மை. மதன் - மண்மதன். நீத்தம் - வெள்ளம்.

8. உந்திபூத்தல்-நீர்ச்சுழிகளைத் தோற்றுதல். (விஷ்ணுவின்
டைய உந்தியுந்தாமரையிற் லிறத்தீலால்) கமண்டலத்ததுறு கை
யால் - (கர் - மேகம்) மேகமண்டலத்தைப் பொருந்துதலினால்
(சுலபாத்திரத்தைப் பொருந்திய கையினால்) எகினமுந்தியேறலா
னுற்றலைமுகம் - புளி மாமரங்களை. (உந்தி) செலுத்தி யேலே
றிச் செல்லுதலினால். (கால்தலை) நாண்குதலையுடைய முகம். (அ
ன்னவாகனத்தை) முந்திமுற்பட்டு ஏறுதலான். ஆற்றல் கூ மு
கம் - வலிமையும் அழகும முகத்தில். கந்தம் - வாசனை. கடுத்
தது - ஒத்தது. கணைநீர் - முழக்கந்தையுடைய வெள்ளம்.

9. வேல் - வேலமரங்களை. (வேலாபுதத்தை) விண்டு - மு
ங்கில். (கிரவுஞ்சமலை) உருவி - சென்று. மேற்கோலஞ்சாலவே
ங்கையின் சட்டகம் - மேலாகிய கமுகமரம் கூட்டமாகியபுலிகளின்
உட்கல். (மேன்மையாகிய அழகுடிக வேங்கை மரத்தின்) உரு

அந்நி யாரமு மடர்சினை யாரமு ம் வரையின்
 டிருவு காஞ்சன மலர்த்துணர்க் காஞ்சனம் வாரித்
 கருவ ரம்பையுத் தடமலை வரம்பையுத் தள்ளிப்
 பெருநெ ழுந்திரைப் பரப்பொடு பெபந்தது வெள்ளம். (௧௦)

பருங்கை யத்தியும் படரிலை யத்தியும் பணைத்து
 நெந்கு கோடர நெடியவாற் கோடர லைக்
 கருவித் துழைமலர் நாகமுங் கூடந்து
 கரும்ப ரார்ந்தெழு வெழுந்தது தூயநீர் வெள்ளம். (௧௧)

வேறு.

நானவர் சிற்றில் புக்குங் கெழங்ககழ் கருவி கூடை
 நானமாக் கோடு பாயற் கருமம்வெஞ் சிலைபுஞ் சாடித்
 தனெடு திணையும் வாரிச் சிறார்நனி வெருவ வார்த்து
 னாமுங் கமழச் சென்று பாலையை நண்ணிற் றன்றே. (௧௨)
 ம்) தரம் - தகுதி. பாலலோசனம் - நெற்றிக்கண். பதாசை -
)காடி.

10. ஆரமும் - முத்துக்களும். அடர்சினை - செருங்கியகிடா
 ளுடைய. ஆரமும் - சந்தனமரங்களும். வரையின்மருவு - மலையி
 னொருந்திய - காஞ்சனம்-பொன். மலர்த்துணர் - பூங்கொத்துக்க
 ளுடைய. காஞ்சனம் - புன்கமரம். வாரி - அள்ளி. தருவரம்பை -
 மாகிய வரையு. தடமலை - தடாகங்கள் பொருகின்ற. வரம்பு -
 ரை. தள்ளி - சாய்த்து. திரைப்பரப்பு - அலைகளின் விரிவு.

11. பருங்கை அத்தி. பெரியது திக்கையுடைய யானை.
 தத்தி - அத்திமரம். பணைத்து - பருத்து. கோடரம் - சோலை.
 காடரம் - குரங்கு. நாகம் - பாம்பு. கடி - மணம். நாகம் - புன்
 ரமரம். கடிந்து - அழித்து - கரும்பர் - வண்டு.

12. கானவர் - குறிஞ்சிலைமாக்கள். சிற்றில் - சிறுசூழில்.
 கழ் - தொண்டுகின்ற. கருவி - மண்வெட்டிமுதலியன. தான
 - மதத்தையுடைய யானை. கோடு - கொம்பு. பாயற்சருமம் -
 ிக்கையாகியதோல், சிலை - வில் - சாடி. மோதி. சிறுவர் - பிள்
 ரகர். நனிவெருவ - திகப்பயப்பு. கானம் - கஸ்தூரி. (வெள்ளம்)

எவ்வாறாவதென்று கொண்ட பொருளெல்லா மன்னி பெற்றி
மயினிக் கொயிற்றி மருதர் மறத்தியர் விழியை யின்ன
வயின்முதற் படையும் வெம்போர்த் துடியுமீர்த் தடர்குல் கொண்ட
புயனிதத் திருமால் காக்கும் புறவம்வந் தடைந்த தன்றே. ()

மூவின் தனைப்பு ரக்கு மண்டரைமுதிக்கிக் கையின் /
கோவிய தடியும் வாயி னூறும்வேய்க் குழலும் விழ்த்துக்
கோவியுருறிப்பால் வெண்ணெய் தயிரெலாங் கொள்ளை கொண்டு
காவிரி பண்ணை சூழ்ந்த மருதத்திற் கலந்த தன்றே. (௧௪)

ஐவகை நிலனு நன்னீர் மகடனக் கணையா னூறுஞ்
செய்வகை யறிந்து போற்றுஞ் செவிலியா மருதத் துற்றுக்
துப்பமுந் கணியு நெல்லுங் கொண்டுதன் றுணைவ ரிற்செஃ
றையல ரென்ன நீத்த வெய்தலிற் சார்ந்த தன்றே. (௧௫)

குறிஞ்சியிற் பொருளை பெல்லாம் பாலைபிற் கொண்டங் குபத்து
மறஞ்செறி பாலை யுன்ன பொருளைவன் புறவத் தாகக்கி-

13. எயினர் - பாலைநிலமாக்கள். ஆறிலையல் - வழிப்பறியில்.
வற்றி - வீசி. எயிற்றிமாதர்மறத்தியர் - பாலைநிலப்பெண்கள் (இரு
பெயரொட்டு) ஆழில் - வேல். படை - ஆயுதங்கள். துடி - குறிஞ்
சிப்பறை. ஈர்த்து - இழுத்துக்கொண்டு. அடர் - நெருங்கிய.
பயல் - மேசம். புறவம் - முல்லையம்.

14. மூவின்ம - பசு, எருமை, ஆடு. புரக்கும் - காக்கும்.
கூண்டர் - இடையர், முதிக்கி - தூத்தி. தடி - தண்டு. வெய்
ந்துமல் - மூங்கிக்குழல். விழ்த்து - தள்ளி. கோவியர் - இடைச
சியர். கா - சோலை. பண்ணை - வயல். மருதம் - மருதநிலம்.

15. ஐவகைநிலன் - குறிஞ்சி, பாலை, முல்லை, மருதம், செய்
தல் என்னுந் நிலங்கள். நீர்மகள் - நதியாகியபெண். போற்றும் -
ஆதரிக்கும். செவிலி - செவிலித்தாய். துய்ய - புரிசுத்தமுடைய
(துய் என்பது முதல் சூழுகித்துய் என்றாய் பெயரொச்சுவிருதியற்
தது) துணைவரில் - நாயகரிடத்துக்கு, நீத்தம் - வெள்ளம்.

செநிந்திதும் புறவத் துள்ள பொருள்செழு மருதத் தாக்கி
நிறங்கிளர் மருதத் துள்ள நெய்தலிற் புகுத்து மாடேகா. (க௬)

வேறு.

நாற்றி சைப்பெரும் பொருளைநாற் புருடர்நல் கிடினுங்
கோற்றொ டிக்கரச் சூழையர் குணமற்றோர் புருடர்க்
சேற்ற வின்பம தளித்தவர் பொருள்கொள வேருந்
தேற்ற மாமெனத் தொடுகடற் புகுந்தது வெள்ளம். (க௭)

நால்வ கைப்பெருஞ் சேனைகள் சமாக்கள நண்ணிக்
கால்பெ யர்த்திடி னென்றுவே ரென்றுடன் கலத்தல்
போல்வ ரைத்திணைப் பொருள்முதற் பொருளெலா மயக்கி
நீல வார்கலி கலந்தது நிறைந்தநீர் வெள்ளம். (க௮)

மலைரி னாரமும் புறவின்ற றளவமும் வளைந்திட்
டலைவின் மேல்வரு நுரைத்துகில் விரித்துடுத் தம்பொற்
சிலைரி னாச்சங்க ரேசர்தென் னாரிய நாட்டுத்
தலைமை யாநதி தலைவனுங் கடறழு விபதே. (க௯)

16. கொண்டு - கொண்டபோய் - அங்கு உய்த்து. அவ்வி
டத்துச்சொரிந்து. மறம் - உண்மை. செறி - நெருங்கிய. ஆக்கி-
சேர்த்து (தாற்பரியம்) நிறம் - ஒளி. கிளர் - விடுங்குகின்ற உள்ள-
உடையபொருள்களை. புகுத்தும் - புகச்செய்யும் (வெள்ளம்).

17. நாற்புருடர் - நாணிலத்து ஆட்வர். கேடல் - வளைந்த,
தொடி - வளையல். சூழையர் - பரத்தையர். மற்றோர் - வேறொரு.
எற்ற - தக்க. அளித்து - கொடுத்து. எனும் தோற்றம் - செல்
லுங்காட்சி.

18. நால்வகை - ரத்தகசுதரகபந்திகள் (யதாதி-காலான்)
சேனை - படை. சமாக்களம் - புத்தகளம். கால்பெயர்த்திடி -
டைக்குவகால். வரைத்திணை - குறிஞ்சிநிலம். மயக்கி - கலக்கச்
செய்து. நீலம் - கருநிறம். ஆர்கலி - கடல்.

19. ஆரம் - சந்தனம். புறவின் - முல்லைநிலத்துள்ள தளவம்.
முல்லைமலர். நுரைத்துகில் - நுரையாகியசேலை. பொற்சிலையி

மனைவி நாயகன் மலர்னை நெருங்கிட மகிழ்ந்து
தனது கைகளை நீட்டியே தழுவிக்கொள் வதுபோற்
கனைக டற்றிரைத் கரங்களாற் கமலமென் முகையாம்
புனைத னத்தினைப் பொருந்திடத் தழுவிய தன்றே. (உ௦)

வேறு.

அகரமா மெழுத்தொன் றாகி யகலமாய் விரிந்து வேறு
தொகைவகை விரியாய் மல்கித் தோன்றிய பகுப்புப் போல
மிகுந்தி யொன்று வேறு வேறுவாய்க் காலிற் சென்று
தகுஞளந் தடாக மோடை யெங்கணுஞ் சார்ந்த தன்றே. ()

* திருநதிச்சருக்கமுற்றிற்று.

அவ் செய்புள் - நடு.

நா - வகாமேருவில்லையுடையாராகிய. தென் - அழகு. ஆரியநா
ட்டு - (பாண்டிநாட்டினுட்பிரிவாகிய) ஆரியநாட்டில். தலைமை -
முதன்மை. தலைவன் - நாயகன்.

20. மனைவி - நாயகியின்வன். கனை - முழங்குகின்ற. கடை -
செழுத்திரமானது. கமலம் - தாமரை. முகை - அரும்பு. புனை
அலங்காரிக்கின்ற. தழுவியது - (நதியாகிய மனைவியைக்) கலந்தது.

21. ஒன்று - ஏகம். அகலமாய் - விசாலமாகி. தொகை
வகைவிரியாய் - தொகுத்தல், வகுத்தல், விரித்தலாகி. தொகுத்த
லாவது - ஒலியே, எழுத்தென்றது. வகுத்தலாவது - அவ்வெழுத்து
முதல், சார்பென்றது. விரித்தலாவது - முதலெழுத்து, முப்ப
தென்றும் சார்பெழுத்து இருதூற்றுப்பதினொன்பதுமாம். மல்கி
நிறைந்து. பகுப்பு - பாகுபாடு. வாய்க்காலிற்சென்று - வாய்க்கா
லால் கடந்து. குளம், தடாகம், ஓடை. (ஆய்) எவ்கணும் - எவ்வி
டத்துள்.

இரண்டாவது:

* திருநாட்டுச்சூக்கம்.

அல்கு லர்மறை பரவிய சங்கர ரருளா
 லுலக மியானையுங் கொள்வதற் குறுபய எல்குப்
 பலகு லைத்திறம் பயின்றவிப் பாண்டிநாட் டினுக்குத்
 திலக மாய்விளங் கியதுதென் னூர்ப் நாடு. (க)

மாதர் கற்புநன் னெறியினுன் மன்னவர் புரியு
 நீதி யான்மறை வேள்வியா னீன்மலையு பொழிந்து
 கோதி வாய்ப்பெருந் செல்வமுங் குறைவறப் பொலிகெதர்
 போது நல்லறம் புரியும்பொன் னூரிய நாடு. (உ)

கந்த வார்பொழில் கழறிகன் சமலயார் தடங்கள்
 சந்த மாமுலை மடனிய ராடவர் தனைய
 றேந்த நாளுமோர் பான்மைபா றிசைபெந விநகது
 ிந்த வாரிய நாட்டணி தெரிந்தவா நினைப்பாம். (ங)

குரவன் வாய்மைபாற் கலங்குறு முனாநீடுகெளி குதல்தோன்
 ிருகாமாதிக் திடைநனீ பொருந்திய வளத்தால்
 சீர்தவ நன்னதி தடங்கனின் மேனிப வெள்ளந்
 திராநி கும்பரிந் காமெனத் தெளிவு நாட் டியுந்த. (ச)

1. அலகு - எண். கொள்வதற்கு - பெறவதற்கு. லுலக
 பயன் - பொருத்தியபன். திலகம் - திலகம். பொட்டு, சென்.
 சந்தகு.

2. புரியும் - செய்யும். வேள்கி - யாகம். பொலிந்து -
 ஷாங்கி. பொன் - அழகு.

3. கருதம் - வசனை. வார் - வீண்ட. பொழிந்து - சோலை.
 கழனி - வயல். பாண்டிமை - தன்மை. இறை - புகழ்.

4. குரவன் - குரு. இடை - இடத்தில். வெள்ளம் - நீர்.
 தெளிவுகாட்டியது - தெளிந்தது.

மதத்த யானையைப் பாகர்கள் வசப்படுத்தித் துதல்போற்
கதத்தின் மேனிப் வெள்ளத்தைக் கால்குளங் கவினால்
விதத்தி லேசெலச் செலுத்திவன் சிறைபுரித் திரும்பின்.
பதத்த மன்னர்க ளுமுதொழின் முயற்சிபிற் பயின்றுர். (௫)

வேறு.

ஏர்தரு ஆரி யேறு மிருங்கடா வினமுங் கட்டிக்
கூர்நுதித் கொழுங்க ளாழ் வழுவற வழுது கோட்கள்
சீர்தரு நாளில் வாணோர்க் கிறைவனார் தெய்வம் போற்றிக்
கார்திற மன்னர் சாவி முளைதெளித் தனர்க ளிப்பால். (௬)

நிலமக னைகையே யென்ன முளைவெளி தாகி நீண்டே
யலமறு*பெரியோ ருள்ளத் தறிவுபோல் வளர்ந்து மானக்
சுலையுணர் கவிஞர் சொல்லுங் கவ்யென் விதழ்வி ரிந்து
சிலைமகள் வடிவ மென்னப் பச்செனத் திகழ்ந்த தன்றே. (௭)

அறநெறி யெய்து செல்வ மாமென வளர்ந்த நாற்றை
மறநெறிக் கூற்றி மன்ன வானவீழிக் கடைசி மாதர்
முறிநெறி செவிமா லியானே முரண்டரு மன்னர் சொல்லாற்
பிறபிறச்சமையுபேதம்பிரித்தல்போற்பெயர்த்தாரன்றே. (௮)

5. மதத்த - மதத்தையுடைய. கதத்தின் - வேகத்தோடு.
வன்சிறை - வலிசாகாவல். இரும்பின் - இரும்புபோலும். (வலிய)
புதத்த - கால்தையுடைய. மன்னர் - உழவர்.

6. ஏர்தரு - கலப்பையில் சேர்க்கப்படுகின்ற. ஆரி - டெரு
ம். ஏறு - இடபம். இருங்கடா - பெரிய ஏருமைக்கடா. இன்
ம் - கூட்டம். கூர் - கூர்மை. நுதி - ஸூனி. கோட்கள் - கைக்
ங்கள். சீர்தருநாளில் - சிறப்பைக் கொடுக்கும் நகரத்தின்கண்.
கார் - ஈரிய. சாவி - செல். களிப்பு - முதிர்ச்சி.

7. நிலமகள் - பூமிதேவியின். நகை - புல். வெளிது - வெ
ண்மையுடையதாகி. அலம் - சஞ்சலம். மானக்கலை - பெருமையி
டைய கல்விநூல். இதழ் - தோலை. சிலைமகள் - பார்வதி. பச்
சென - பதியிறமாக.

8. அறநெறி - தருமவழியால். மறநெறி - வஞ்சகவழி. முற

பெயர்த்தனை நல்லோர் கூட்டம் பெயரினுஞ் சேர்தல்போல
புயர்த்திடுங் குப்பஞ் செய்தா நுழுதெளிச் சேறு நாற
நயத்தழை புரங்க னேற்றி நன்முடி கைக்கொண் டேட்கி
வயற்றழைசெந்நெலோங்க வாழ்த்தியேநடவுசெய்தார். (௬)

பதித்திடு நாறு வீறி யெழுந்திசும் பருவ நோக்கி
மதித்திடு மள்ளர் சொல்லான் மள்ளிய ரெல்லங் கூடிக்
குதித்திடுஞ் சேல்கள் கூர்வேற் கொலைவிழிக் கஞ்சி யோட
வுதித்திடுபகைபோற்றேன் னுங்களைக்களைக்களை தலுற்றார். (௭)
மரகத நிறங்கொண் டோங்கி வளர்ந்திடு பைங்கூழ் குலாய்ப்
பிரபல மாகப் பிள்ளை முதிர்ந்துதோ டகன்று பின்னர்க்
குரகத முகம்போற் றன்கா னோக்கியே தலைகு னிந்து
தரையெனுந்தாயைப்போற்றுந்தன்மைபோனின் றதன்றே. (8)

துன்னியுள் ளமுத மூறி விளைந்துபொற் சேருதி யாக
முன்னிய செந்நெ னன்னாட் கதிர்கொண்டு மதுவ ருந்திக்
கன்னியர் துதலே யன்ன குயங்களா லரிந்து கட்டி
நன்னிலப்புறமதுட்க நகங்கள்போற்போர்செய்தாரே (௯)
ம். களாகுபோன்ற. நெறி - ஒழுங்குள்ள. செவி - காதுகளையு
டைய. யானைமுரண் - யானையின்வலிமையை. பிற - அசை.
பிறசமையம் - அன்னியமதத்தின். பேதம் - வேறுபாட்டை. பெ
யர்த்தார் - வேறுபடுத்தினார், பிடுங்கினார்.

9. பெயரினும் - பிரிந்தாலும். குப்பம் - மேட்டில். தெளி
ச்சேறு - சொழுத்தசேறு. நாற - உண்டாக. நயத்தழை - நல்ல
குழை. முடி - நாற்றமுடி. வத்தி - தெய்வம்பராவி.

10. ஸீறி - உயர்ந்து. மள்ளியர் - மள்ளப்பெண்கள். அ
ஞ்சி - புபந்து. உதித்திடு - உண்டாகின்ற.

11. பைங்கூழ் - பயிர். குலாய் - விளங்கி. பிள் - கரு.
தோடுஅகன்று - தோக்கைவிரிந்து. குரகதம் - குதிரை. குனிந்
து - விளைந்து.

12. துன்னி - நெருங்கி. பொற்சோதி - பொன்னிறம். மண்
கிணர் - கிணர்.

காரெலாஞ் சேர்த்திக் கட்டுந் தகுதிபோற் கடாஞ்சன் கட்டிப்
போரெலாம் பிரித்துத் தள்ளி யடித்ததிற் பதடி போக்கிச்
சீரெலாஞ் சிறந்த மன்னர் தூற்றிநெற் கூட்டிற் சேர்க்குந்
பாரெலாம் புகழ்க னேசர்ப் பணிந்துபின் னளந்தா ருன்றே. (1)

அரிசர் புத்ரன் காலீக் கமைத்தவோர் குறுணிநல்கிப் 1

புரவலர்க்காறி லொன்று நல்குபேர் பூண்ப வெல்லா

முரியலா நல்கு வேர்க்கு முள்ளலா றுதவி வந்த

விரவலர்க்கீத லாமெற் குறையிலா திருந்த வன்றே. (கா)

பண்டிக ணிறைப வேற்றிப் பம்பல நாள தாகக் [ர்த்

கொண்டுபோயில்லித்சேர்ததுக்குதிர்க்கிரணிறைத்துப்பின்ன

தண்டலை வரைபி னுள்ள தன்புற வத்தி னுள்ள

பண்டமதிபாவுங்கொண்டா ரதனதன்பருவம்பார்த்தே (கரு).

அதுசுவைப் பதார்த்த நெப்பா றிருட மைச்சிற் றுண்டி

நறியழுப் பலமுந் தேனுங் கலந்தநா லுண்டுவா டன்ன

பிறைதிரு வடிபர்ப் போற்றி முகமனோ டினிது நல்கி

நிறைமனைமக்கள் சுற்றம்விருந்தோடுநேர்ந்துண்பாரால். (கரு)

கொண்டு - கதிற்றுத்து. மீது - கள். நுதல் - செற்றி. குயம் - அரிவாள்

அரிந்து. அறுத்து. புறம் - முதுகு. உட்க - வருத்த. நகம் - மலை.

13. கார் - மேகம். தகுதி - தன்மை. போர் - நெற்றிநீர்.

பதடி - பதர். பார் - உலகம். கணேசர் - விநாயகர்.

14. அரிசரபுத்திரன் - ஐயனார், சாத்தா. புரவலர் - அரசர்.

எர் - சீலப்பையில். பூண்ப எல்லாம் - அணியப்படுவனவாகிய கொ

ழுவடமுதலிய சகலமானபூராளுகளும். உரியவாக - உரிமையுடைய

யனவாக. நல்குவோர் - கொடுப்பவராகிய கொல்லன், அதிசன்,

சக்கிலியன். உள்ளவாறு - அறுதியிட்டலிதம். இரவலர் - யாசகர்.

இருந்த - (நெற்கள்) இருந்தன.

15. பூண்டிகள் - வண்டிகள். இல் - வீடு. குதிரை - நெற்

பெய்க்குடி. தண்டலை - சோலை. வரை - மலை. புறவம் - முல்லை

சிலம். பண்டம் - பதார்த்தம், பொருள்.

16. சிற்றுண்டி - பலகாரம். நறிய - நல்ல. முப்பலும் -

வேறு.

நந்து லாவிய வாவியிற் கின்னரந்நன்று நாரியர் பாடுவர்
கின்னரம், பந்து நேர்வன மந்தர் பயோதாம் பருவங்
கண்டு பொழிவ பயோதர, மிதே தேரைத் தடுப்பன னில்
ஹேமரிசன் பூசைக் கெடுபன னில்லமே, மந்தி பூநததின்
ஹாவிக் குதிக் குமே வபல்க னெங்ரும வனரிக் குதிக் குமே' ()

போன கங்கர் பொருந்துகைசகதிரம் பூனவ யன்னவர்
போர்விழ் சத்திரம், வான நாட்டை மருவுயிற் கேதனம் வா
பேர்வர் வறியவாக கேதனங், கான மெங் துந் காய்கனி மூல
மே கருகதி லுன்னல்பஞ் சாக்கர மூலமே, மோன போர்
மடங்கலின் ஞானமே முயல்வ தாற்கெடு மோகவஞ் ஞா
னமே. (௧௮)

பங்க யத்தின் மருவுவ பாலனம் பத்த ரைப்பரி வார்பரி
பாலனஞ், சங்க ரன்னர வச்சனைத் தானமே தாண்டிய வார்
உடைய பர்சந் தானமே, பெங்கும் நிரம் வெலிப்பன நந்தி
பரிசனார்ந்தங் செழுவன நந்திபே, மங்கல்கொண்டர் வா
ப்ச்சொறே வாரமே மார்தர் நெஞ்சினில்வைப்பதே வாரமே,
மூக்கனி. நால் உணவு - நால்கையுணவு உண்பன, தின்பன,
செஞ்ஞவன, பருகுவன. அன்னம் - சோறு. இறை - சிவபிரான்.
முடிமன் - உபசாரவார்த்தை. நேர்ந்து - உடன்பட்டு.

*17. நந்து - சங்கு, 'ஹாவி - தடாகம், 'கின்னரம், ஓர்
பறவை (வசிக்கும்) கின்னரம் - வீணை, நேர்வன - ஒப்பன். பயோ
தரம் - கொங்கைகள். பயோதரம் - ஹேம்கங்கள், இந்து - சந்திரன்,
இல்லம் - வீடுகள், வில்லம் - வில்வங்கள், மந்தி - குரங்குகள், பூ
கம் - சமுத்திரம், இக்கு - கரும்பு, உதிக்கும் - தோன்றும்,

*18. போனகம் - சோறு, 'சத்திரம் - வெலாயுதம். 'இந்தே
தனம் - வீட்டிற் கட்டிய கொடிகள். தனம் - பெர்ன். மூலம் -
கொங்கு, மூலம் - பிரணலுமந்திரம், உன்னல் - நினைத்தல்.
மோனமீ - மௌனம், முயல்வதால் - முயன்றுசெய்வதால்,

19. பால் அனம் - வெள்ளிய அன்னப்பறவை. புரிவார் -

மோக மாதர் த்ருவது முத்தமே மூரி நந்து தருவது முத்
தமே, பாசு மாகப் படிப்பதி ராகமே பற்ற றுந்தவர் நீப்பதி
ராகமே, வாகு சேர்மட வார்நகை முல்லையே வண்ட யிர்மெய்
வழங்குவ முல்லையே, தோகையாவெ சோலைப ரங்கமே ரொ
ன்ன நேருவ தோகைய ரங்கமே, (௨௦)

மன்ன னுருவ மாவிர கங்கனே மகானகன் செய்வது
மாவிர கங்கனே, பொன்னி னன்னவர் தூண்டிலை ரங்கமே
புனைந்து விசல் பொதியவ சந்தமே, தென்கன வாழை வாகு
கைகள் காமமந்த சேர்ந்து வண்டுகள் செப்பு வகாமரங், கன்ன
லகன்ன கடவுடன் காறையே கருதுங் கேள்வியில் வைப்பி
தய் காறையே. (௨௧)

வேறு

பாவல்வர் கந்தாவும் பணிலவிரை தவழ்வேனையு
மேவுவது செஞ்செல்லெ ளிரிறும் புத்த சோலைபினும்

செய்வார். பரிபாலனம் - பாதுகாப்ப, அரகசகனை - நாகசகனைத்
தீர்த்தம், நானம் - நானம். சந்தானம் - கவிசம், நந்தி - சிறு
பறையு லர் வாச்சியம், நீந்தி - இடபவாகனங்கள், அவை விக்ஷ
ணாகாகிய இடபீழ், தருமமாகிய இடபம். வாரம் - அன்பு.

20. முரி நந்து - வலியசங்கு. முத்தம் - முத்து. இராகம் -
இசை. தவர் - முனிரவர் மீப்பது - தன்னுவது. இராகம் - ஆசை,
வாகு - அழகு. நகை - பல், முல்லை - முல்லையரும்பு, மூல்லை -
மூல்லிலங்கன், தோகை - மயில். அரங்கம் - சபை. நேருவு -
ஒப்பன, தோகையர் - பெண்கள், அங்கம் - சாரங்கன்,

21. மர இரதங்கள் - குதிரைகட்டியதேர்கள், மா - பெரிய,
பொன்னின் - இலக்குறியை, சந்தம் - சந்தனம். விசுவ - விசி
நபிசுதெல். பொதியம் - பொதினைமலை, வசந்தம் - தென்றற்
காற்று, நுருக்கை - பலா. கா - சோலை, மரம் - இதனை வாழை
முகவியவற்றிற் சேர்த்து, செப்புவது பாசுவன, காமரம் - ஓரிசைப்
பாட்டு கன்னல் - கரும்பு. காறை - மான்மியும். கேள்வியில்
கேட்டலில். காறை - செவியை,

கால்காட்டுஞ் செங்காலங் கருங்கிரக மொழி காட்டு
மால்காட்டு மாதரைப்போல் ஊனங்காட்டு மனமருதம். (௨௬)

விடைத்தனைய திறன்மள்ளர் வெணராலி'கரும்புவயற்
கடைத்துமடை திறந்துதேனரித்துவரு வெண்முத்தை
யிடைத்துகில்கள் சரிந்துவிழ விருகையா ல்ளரியளிளிப்
புடைத்துவிளைமாடுவர்கள் புனைமணிப்பொற்றொடிமடவார்.

நெங்கினரீர் முதிர்ந்துபெருஞ் செய்யில்விழ மோசையினிற்
கொங்குலவு தடவாளை வெருவிவிண்ணின் மேற்குதித்து
மங்குலா டேறிபந்த வான்மீனை வெருட்டியும்பர்
பங்கயப்பூர் தடமுழக்கிப் பாய்ந்துபழ னத்திலுறம். (௩௧)

ஆலைபெந்தி ரஞ்சமுல்போ ததிரொலியு மடுக்குமடை
கால்கலிங்க தனில்வழிநீர் கடகநீடன வதிரொலியு
நிலவிழி மள்ளிபர்கள் குரவைநிடு நீளொலியும்
வேலைபொலி யல்லாது வெருவிபென் றுரைப்பரிதில். ()

29. சேல் - கெண்டைமீன். பால் - வெண்மை. ஒண் -
ஒளி. தரளப்பந்தி. - முத்துக்களின் வரிசை. நகை - பற்கள்.
கால் - பாதம். மொழி - சொல். மால் - ஆசைப்பெருக்கம், மய
க்கம். மா மருதம் - பெரிய மருதநிலம். மூன்றாவதடி இஹிதையில்
ஆதலால் என்னுஞ் சொல் வருவித்து முடிக்க.

30. விடை - இடபேற்றின். தனைய - அளவுள்ள. திறல் -
வலிவொருந்திய. மள்ளர் - உழவர். வயற்கு - வயலிடுத்து.
தேன் அரித்துவரு - (அவ்வயலிற் பெருகியிருக்கும்) தேன் தள்ளி
க்கொண்டுவரப்பட்ட துவில் - தேனை புடைத்து - கொழித்து.
பொற்றொடி - பொன்வளையல்

31. செய்யில் - வயலில். கொங்கு - வாசனை. தடவாளை -
தடாகத்திலுள்ள வாளைமீன். வெருவி - பயத்து. மங்குல் - மே
ம். வான்மீனை - நகத்திரங்களை. வெருட்டி - பயப்படுத்தி.
மீம்பர் - தேவருடைய. தடம் - மானதவாய். உழக்கி - கலக்கி
மீண்டு பழனத்தில் - வயலில்.

32. ஆலை - கரும்பு. எந்திரம் - கரும்பாட்டுக்கருவி. சுழ

ஊடுவதுங் கூடுவது முயிரணைய ருள்ளருகப்
படுவதும் பாலனங்கள் புகுத்துண்டு மணமாலை
நடுவதுந், தோழியர்கள் சூழலினை யாடுவதும்
பெடையன மனையார்க்குப் பிரியாத பெருவேலை. (௩௩)

வேறு.

சூத வனத்தினி லேகுயில் சூழஞ்
சீத நதிக்கரை சேரு முனங்கள்
மாதர் முடித்த மலர்க்கள் விரும்பி
யோடு பினிற்றாடி யாபுறம் வண்டே. (௩௪)

சிறந்த வானுகன் மாதர் திரண்டு
நந்துறை வாவியி னுடந லாம்ப
லீந்திரை யன்னவ ரெழில்வத னங்க
வந்தர சந்திர னுமென விள்ளும். (௩௫)

செந்து கனித்திரள் பிரிய தேறல்
வந்து வயற்புக வாளை யருந்துஞ்
சுந்தன இவற்புறு தென்றல்க டாவச்
சுந்த மலர்க்கொடி கானினி லாகும். (௩௬)

ஸ்போது - சுற்றுகூலத்தில். அடுக்கும் - வரிசையாயிருக்கும்;
எல்ல - வாய்க்கால். கலிங்கு - மதகு, குளத்தில் மிகுந்த நீர் போ,
சுற்றுக் கடையில் வைக்கப்படுகின்றது. மன்னியர் - உழுத்தியர். வே
லையுயர் - சமுத்திரமோசை. (என்று சொல்லலாம்) அல்லாது -
அல்லாமல். உரைப்பரிது - சொல்லமுடியாது.

33. பகுத்து - பாகித்து. பேடை - பெட்டை. பெருவே
லை - பெரியதொழில்.

34. சூதவன்ம் - மாஞ்சோலை. சீதநதி - குளிரந்தஆறு. கன்சு
தேன் - ஒது - கூந்தல்.

35. சித்திரம் - பொட்டி. நந்து - சங்கு. ஆட - நானஞ்
செய்ய. நல் ஆம்பல் - நல்ல அல்லிப்பூ. நிந்திரை - இலக்குமி.
சுந்தன் - முகம். அந்தரம் - ஆகாயம். விள்ளும் - விரிபும்.

36. பிரிய - பிளந்த. கனித்திரள் - பழக்கூட்டம். தேற

செம்முக மந்தி பிணுவொடு சேர்ந்து
கொய்மலர் மெத்தையி னன்பொடு கூடுந்
தம்மின மோடெரு மைத்திர டண்கார்
மைமலி சோலையின் மாநிழ றஞ்சும். (௩௭)

மூல மெடுத்த கிடங்குகண் முற்று
மாணுறு செம்மணி தீயினை மாணுஞ்
சோலையின் மந்திகள் சூழ வீருத்தல்
காணு பனிக்குளிர் காய்தல் கடுக்கும். (௩௮)

மைக்குவ னைக்கணின் மாதர் தடத்தின்
மொய்க்கு மலர்க்குழன் மேலுற மூழ்க
லிக்குவி னுக்குடை யென்றுறு வாரி
துய்க்கு முகிற்குல மென்று துலங்கும். (௩௯)

ஆகம சார மனைத்து மெடுத்துப்
பாகம தாவர னன்பர் படிப்ப
மோக முறுங்கிளி கேட்டதை முற்ற -
நாகண வாழ்க்கு நவிறுதல் செய்யும். (௪௦)

ஸ் - தேன். வாளை - வாளையின். தாவ - பாய. சந்தம் - மணம். கா - சோலை.

37. வந்தி - குரங்கு. பிண - பெட்டை. மலர் - பூவாகிய, இனம் - சாதி. எருமைத்திரன் - எருமைக்கூட்டம். தார்மை - கரிய மேகம். மா - பெரிய.

38. மூலம் - கிழங்கு. மால் - பெருமை. செம்மணி - மாணிக்கம். மாணம் - போலம். காணு - கக்குவன்ற. கடுக்கும் - போலும்.

39. -ணின் - கண்களையுடைய. 'தடத்தின் - குளத்தில். மல் தீ - மேலேபொருந்தி. இ - இந்த. குவினுக்கு - பூமிக்கு. உடை - ஆடை. வாரி - சமுத்திரம். துய்க்கும் - உண்ணும். முகிற்குலம் - மேகக்கூட்டம். என்று - என்றுசொல்லப்பட்டிடு.

40. பாகம் - பக்குவம். ஆய் - ஆக. (எச்சத்திரிபு) மோகம் - ஆசை. முற்ற - முதிர். நாகணவாய் - சாரிணைப்பற்றை.

ஆசை யிகந்த தவத்தின ரன்பாப்
பூசவர் வெண்பொடி பூணுவர் கண்ட
பேசுவ ரண்டர் பிரான்றிரு நாம
மாசில் விழாத்தெரி சிப்பர் மகிழ்ந்தே. (சக)

மன்னவர் நீதி மறரொரு நாளு
மன்னவ ராணை யயர்த்தில ராகித்
துன்னிய நன்குடி குழ வனர்ந்து
பொன்னில மென்று பொலிந்ததிந் நாடு. (சஉ)

கற்புடை மங்கையர் காதல ரோடு
பொற்பொடு சேர்ந்துயர் பூக்கரை கல்கிச்
சொற்புரை தீர்ந்து சுகத்தினின் மல்கி
பற்புடன் வாழ்ந்திவ் வாரிய நாடு. (சங)

வேறு.

ஆற்றன்மிது செந்தளிர் முகப்பொரு ளுரைக்கு
மேற்றமிது மைந்திணை யெணும்புருதி தம்மிற்
பாற்றின முதுங்கொடிய பாலைபை யகற்றி
நாற்றிணை மயக்கமனத நன் குரைசெய் வாமே. (சச)

41. இசந்த - நீங்கிய. பொடி - வீசுகி. கண்டி - உருத்தி
ராக்கமால. மாசு - குற்றம்.

42. ஆணை - கட்டளை. அயர்த்திலர் - மற்றுநீதவர். துன்
னிய - நெருங்கிய. பொன்னிலம் - தேவலோகம். என்று - சொல்
ல்ப்பட்டு. பொலிந்தது - விளங்கியது.

43. காதலர் - கணவர். பொற்பு ஒடு - அழகாக. செல்லு
ரை - கீர்த்தியின் குற்றம். தீர்த்து - நீக்கி. அற்பு - அன்பு. வா
ழ்வது - வாழப்படுவது.

44. ஆற்றல் - வலி. அகப்பொருள் - அகப்பொருளிலக்கண
தால். வற்றிழ - உயர்ச்சி. ஐந்திணை - ஐந்துநிலம்; குறிஞ்சி, பா
லை, முல்லை, மருதம், நெய்தல். பருதி - பெருப்பு. பாற்றினம்
பருந்திக்குட்டம். மயக்கம் - கலப்பு. நன்கு - நன்றாக.

வேறு.

சந்த வத்தினிற் படர்தரு மாலதித் தண்முகை வான்
'நேயு, மந்த மால்வரைக் குறத்திய, ரெடுத்திரு ளடர்குழற்
கணிவார்கள், குந்த நீள்பணைப் பிணைதரு வேங்கையின்
கொழுஞ்சினை நறவோடு, சிந்து மாமல ரிடைச்சிய ரெடுத்தி
ததஞ் செழுங்குழற் கணிவாரே. (சரு)

மங்கு ஹற்றிய வகையினிற் கிழக்ககழ் குறத்தியர் மரு
ங்லெய்திப், பங்க யத்தன் மவநன்ட கற்கும்பாட் டளிமு
ரன் றிடப்பைந்தார்க், கொங்கு யிர்த்தபூந் துடவையின் வா
னொடு குளிர்தரு வினினைண்ணி, யிங்கி தத்தினன் மொழி
மளி யுழத்திய ரிடத்தினிற் பரில்கற்கும். (சுரு)

ஒடிபுஞ் சிற்றினடக் குறத்தியர் சிறகுடி ஆச்சிபின்
கேறிக், கொடிசு ளங்கவர்க் கெய்துநல் வரவினைக் குறிப்புட
னெடுத்தோதுங், கடிக்கொன் புன்னையின் காரிருங் கோட்டி.
ளின் மூலினைக் 'கனித்தேறிக், கொடிய ணர்க்கை யுளத்தி
யர் சாயலைச் சுகமுறப் பயின்றும். (சுரு)

45. சந்தனம் - (குறிஞ்சிலத்துச்) சந்தனமரம். படர்தரு-
படர்கின்ற. மால் - (முல்லிலத்து) 'முல்லைக்கொடி. முகை-
அருங்குடி. மால் - பெரிய. இருள் அடர் - இருள்கொங்கிய.
சுத்தம் - (முல்லிலத்துக்) குருந்தமரத்தின். நீள்பணை - நீண்டகி
டைகொடு. பிணைதரு - கலக்கின்ற. வேங்கையின் - (குறிஞ்சில்
த்து) வேங்கைமரத்தின். சின் - கிளிகாரில். நடிவு - தேன்.
விடைச்சியர் - (முல்லிலத்து) ஆய்ச்சியர்.

46. மங்கு - மேகம். ஹற்றிய - 'நெருங்கிய. கிழங்கு அ-
த - கிழங்கு தோண்டிகின்ற. மருங்கு - பக்கம். அனம் - (மரு
தலத்து) அன்னப்பக்கி அளி - வண்டி. மூன்றிட - ஒலிக்க.
கார் - பூங்குத்தண்டு, பூங்கொத்து. கொங்கு - மணம். உயிர்த்த-
த்த - 'துடவையின் - (மருதிலத்துச்) 'சோலையினுள்ள. தருவி
ளில் - நெத்தினில். 'இவ்வித்தின் - மகிழ்ச்சியோடு. களி - (குறி
ஞ்சிலத்துக்) கிளி. உழத்தியர் - மள்ளிகள்.

47. சிறகுடி - (குறிஞ்சிலத்துச்) சிறகுடிசை. கொடி

முல்லை மானினங் கன்றொடு சாமையின் முதிர்கதிர் களி
ன்மேய்ந்து, நல்ல மாமரு தத்தினிற் சோலையி னாநிழல்
விளையாடு, மொல்லு நீர்த்தடங் துகளுஞ்செந் நாய்கடம் பற
மொடு நதியூடு, வல்லை பேசுக்கா னியாற்றினன் னீரிடை, மரு
வியே விளையாடும். (சௌ)

புலவ மீன்கம்பு புன்னையி னீழலிற் புருந்தண்டர் சிறு
பால, குலவி நின்றசா தாரிபா வெர்கடே னுறுகொன்றை
நறுநீழ, லலைக டற்றலை யமாந்திடு புதல்வர்க ளமுதுகுத்துல
ன்ன, விலகு செவ்வழி யின்னிசை கண்டமொத் திசையப்
பாடுதல்செய்வார். (சௌ)

கள் - (செய்தலிலத்துக்) காக்கைகள். நல்வரவு - சபங்களை. குறி
ப்புடன் - ஆராய்ச்சியோடும். எடுத்தோதும் - எடுத்துக்கூறும்.
இதைச் சகுனமென்பர். கடி - வாசனை. புன்னை - (செய்தலிலத்
துப்) புன்னைமரத்தின். கார் - கரிய. இருங்குடிநீரில் - பெ
ரிய கிளையில். மயிலினம் - (குறிஞ்சிலத்து) மயிற்கூட்டங்கள்.
தொடி - விலையல். அளத்தியர் - செய்தலில்பெண்கள். சாய
லை - ஆழகோடு. பயின்று - பழி.

48. முல்லை. - முல்லைகிலம். மருதம் - மருதலிலம். நறு
நல்ல. ஒல்லம் - பொருந்து. தடத்து - (மருதலிலத்து). வரவி
யில். உகளும் - துள்ளும். பறழ் - குட்டி. வல்லை - விளையல்.
வகி - சென்று. கானயாறு - (முல்லைலத்துக்) காலீடாறு.
இன் - இனிய. கல் - கல்ல.

49. புலவ - புலகல்கற்றம். புன்னை - (செய்தலிலத்துப்)
புன்னைமரம். அண்டர்ஐறுமல்க - (முல்லைகிலத்து) இடையர்ஐறு.
பின்னைகள். குலவி - வினங்கி. சாதாரி - ஓர்இராகம். கொன்
றை - (முல்லைகிலத்துக்) கொன்றைமரம். கடல்தலை - (செய்தல்
லிலத்துக்) சமுத்திரத்தினிடத்தில், புதல்வர் - (பரவர்) பின்னைகள்.
உருத்தலன்ன - கொரிந்தாற்போல. இலகு - விளக்குகின்ற.
செவ்வழி - ஓர்இராகம். இன்னிசை - இனியபாட்டும். கண்டம் -
சமுத்தம். ஒத்து இசைய - மமமாகிப்பொருத்த. (மருதலிலத்து).

விரவு செந்நெலின் முத்தமுங் கன்னலின் வினையுமு,க்
கழுமள்ளிப், பறவர்தங்குலப் பாவையர் பலாநிழற் புரிவாசிற்
நில்கள் பண்பாய், நாலை வாயலை யுந்திய நந்துக ணல்குமுத்
சமதள்ளி, மரக தத்தளிர்ப் புண்ணை நீழலிற்சிறநில் வகுப்பர்
என் னியர்மாதோ. (௫௦)

ருவ ராவகை மெய்யடியவுர்க்குள் கருணையங்கடல்புற்றின்
ருவ ராவிரு வரும்வழி பதெற்கு மாலுமீ சனுமான
ருவ ராகழு மேகமாய்ச் சராசர மிழர்வையுந் தந்தென்று
மாருவரானவராயநாட்டெழிலுரைப்பதற்கெளிதாமோ.

* திருநாட்டுச் சருக்க முற்றிற்று.

ஆ. செய்யுள் - அசு.

மு ன் று வ து:

* திருநகரச்சருக்கம்.

பணியினுக் கழகு புரிமதிச் சடையார் பரவின பத்தங்கம்
ரவிப், பணியினுக் கழுதாங் கூழைநா யகர்வாழ் பெருமை
ற் பெருவிலை மதியா, மணியினுக் கழகாம் வயிரமே பேர்ல,
நாநிலத் துள்ளமா ட்கரி, னணியினுக் கெல்லா மணிசெய்தி
நச யணிகர்தச் சிறப்பினை யறைவாம். (௫)

50. விரவு - கலங்கின்ற. கன்னல் - கரும்பு. பாவர் - செ
ல்லில் மாக்கள். பலாநிழல் - (மருதநிலத்துப்) பலாமரத்து
வில். சிறநில் - சிறுவீடு. நாலையாய் - (நெய்தல்கிலத்துக்) கடலினி
து. உந்திய - செலுத்தப்பட்ட. நந்துகள் - சங்குதன். மரக
- மரகத்தங்கம் போலும். மள்ளியர் - 'மருதநிலப்பெண்கள்.

51. கரு - கருப்பத்தில். மருவு - பொருந்திய. அரா - பா
ரங்கிய. இருவர் - சங்கன் பத்மன் என்பவர். ஆகமும் - திரு
நிலமும். ஏகமாய் - ஒன்றாக. (ஆய் - ஆகஎன்னு மெச்சு
1) மாலுமீசனுமான இருவர் இருவராக எனக்கூட்டுதல்.

1. பணி - ஆபரணம். புரி - செய்கின்ற. கூழைநாயகர் - சங்
கர். நிலம் - பூமி. அணி - அழகு. சீர் - சீர்த்தி. சோகை -

அன/வா கன்னுங் கருடவா கன்னு பணிமுடி யடியறி
யாத, வனவார் சங்கக் குழையினர் கூழை நயுகர் மருவிய
வலத்தாற், பொன்னவா நகரும் பூவின னகரும் போற்றுகி
ரரசைப்பொன் னகர்ச்சி, சென்னவா வாலே யிப்பம்பலா
மென்ன வெண்ணுத லேழைமைத் திறமே. (௨)

இரவீதன் கிரண மற்பமுஞ் செல்லா திருணிறை நிழற்
றிட விண்ணிற், பரவிய தருவின் மேற்றரு வாகிப் பணைகனி
ண்டரும்பலர் மதுக்காய், விரவிய கனிகண் ஸ்மிரு நுதுவு
மிக்கவாய் வழங்குமேற் புரிசை, மருவிய வகழிப் புறத்தி
வின் வளைந்து வளர்ந்தது வளந்தரு சோலை. (௩)

துணைகளும் பேடு மாகவண் டினங்கள் சூழ்ந்துபூர் துளி
மது வருத்தி, யினார்களிற் குடைந்து தாதுக ளுநிர்க்கு மெழி
ன்மரத் தொருசிறை யிருந்து, மணமுடித் தினஞ்சூன் மரு
விய மந்தி வாவுரு தெனவயி னணைத்துப், பணைகளிற் கடு
வன்பாய்த்திநி சோலைப் பரப்பினைப் பகரலாம் படித்தோ. (4)

சீராசையென்னும் பெயரினையுடைய, அணி - நன்மை. நகர் - (சங்
கர்நாராயணர் கோயிலென்னும்) தலம்.

2. அணிமுடி - அழகியதலை. அடி - திருவடி. வண்ணம் -
நிறம். வார் - நீண்ட. வலம் - வலிமை. பொன்னவா நகர் -
பொன்னுடையவாகிய தேவலோகமும். பூவினன் - பூரமன்.
பொன் - அழகு. அவா - ஆசை. ஏழைமைத்திறம் - அறியாமைத்
தன்மை.

3. இரவி - சூரியன். அற்பம் - சிறிது. நிறை - நிறைந்து.
நிழற்ற - நிழலிச்செய்தற்கு. பரவிய - விரிந்த. தரு - தற்பகம்.
மேல் தரு - உயர்ந்த மீரங்கள். பணைகள் - கிளைகள். விரவிய -
கலந்த. ருது - இருது, பருவகாலங்களிலும். வழங்கி - கொடு
த்து. மேல்புரிசை - உயர்ந்தத்தில். அகழி - அகழ். புறம் -
பக்கம்.

4. துணைகளும் - சகாயமாகிய ஆண்களும் பேடும் - பெ
ண்களும். மது - தேன். அருந்தி - உண்டு. இணர் - பூங்கொ
ந்து. குடைந்து - கிண்டி. தாது - மகரத்தம். உயிர்க்கும் - செர்

மொய்ம்மதி தரித்தார் முதுகரி யுரித்தார் மூவுல கத்து
 இக் கெல்லா, மிம்மையி லிருமைப் பயனருள் கூழை யிறை
 நீரு நகரெயிற் புறம்போ, பெய்மையே காப்பா யெனக்கி
 -ர் தரற்றி னிசைவிலா வுலர்க்குண மகற்றிச், செம்மையே
 பரிய ரெனத்திரைக் கடல்குழற் தாலெனத் திகழ்ந்தபேரகழி.

வானர வுலகிற் கிழதா யாழ்ந்த வாழமு மற்றதன் விரிவு,
 யாழ்ங் ஈணக்கா விலைபடா மையினு னிகர்பரம் பொருநாக
 னாட, கோளமுங் கடந்த காப்பினுச் சிபின்மேற் குலவிய
 காண்டல்கள் படித, னாளுமல் வகழ்நீ ருணவரு கயங்கள்
 தாங்கர்வத் தமர்தலை நாமம். (சு)

பு. ஒருசிறை - ஒருபக்கம். மணமுடித்து - விவாகஞ்செய்து.
 - - குரங்கு. வாவுருது - தாவமாட்டாது. வயின் - வயிற்
 ல். புணைகளில் - மரக்கிளைகளில். கடுவன் - ஆண்டுகூறு. படி
 திரா - தன்மையதே.

5. மொய் - வலிமை. மதி - சந்திரன். முதுகரி - பெரிய
 கை. இம்மை - இப்பிறப்பு. இருமைப்பயன் - இம்மை, மது
 ரப்பிரயோசனம். அருள் - கொடுக்கின்ற. கூழை இறை-
 கரநாராயணர். எயில் - மதில். புறம் - பக்கத்தில். அகற்
 ன் - ஓலமிட்டால். இசைவு - பொருத்தம். செம்மை - நன்
 ம. குழ்ந்தாலென - குழ்ந்தாற்போல. திகழ்ந்த - விளங்கியது.
 கழ்ந்தது என்பதில் இறுதிகெட்டது)

6. வாள்அரவுலகில் - ஒளி பொருந்திய நாகருலகத்தினும்.
 - - குழந்திய, தாழ்ந்த. விரிவு - விவாசம், அகலம். நிலைப
 மை - அளவுபடாமை. அடழ் - அகழி. பரம்பொருள் - பிரம
 பாருளை. நிதர் - சமானம். (ஆம்) அண்டகோளம் - (மேல்)
 னட்டின் வட்டம். கடந்த - தாண்டிய. காப்பின் - காசு
 ரிய மதிலின். குலவிய - விளங்கிய. கொண்டல்கள் - மேகங்
 . படிதல் - தங்குதல். நாளும் - தினந்தோறும். கயங்கள் -
 னகள். ஓரூய்தர் - (அகழியின்) புக்கத்தில். அமர்தலை - தங்
 லை. நாமம் - ஒக்கும்.

இடங்கருஞ் சுருவும் வாளைபுங் கயலீ னினக்கஞ்சு கம
டமு நெருங்கித், தோடங்குபேர் புரிய நீங்குகை வலத்தின்
றொத்துக. டொடர்ந்துபின் மூடன், மடங்கொன்மெப் யறிவு
நீங்கிய காலத் தெய்திடு மாயையை நிகர்க்குங், கிடங்கரின்
பெருமை புறக்கடற் பெருமைக் கெண்மடங் காவதே னொந்
தென். (எ)

அல்லீவெண் கமலஞ்செங்கம லங்க ளார்பல்க ளவர்க்
கிபினிற், புல்லிய சிறைவண் டினமெலாக் கூடிப் புதுநற்
புண்பெண் புதறல், வல்லியா வுடைசங் கரத்திருப் புதழை
பண்டிருக் கொண்டுவா னவர்கள், சொல்லிசைப் பாட்டான்
திற்புறத் துற்றுத் துதித்தல்போற் சொல்லலாந்தகைத்தேக.

அறமுதல் வளர்க்கு மம்மைகோ மதியங் குறைதலா
வட்டரும் வரைநாற், புறமுகங் களிணு நான்குருக் கொண்
போந்துதிந் ததுவெனப் பொருந்து, முனற்பிர மனுநா
ணனுநா டரிய வொருமுத லும்பர்வா னவர்கள், விறைமு
ரிக் கணங்கள் பரவிய சங்க ரேசுரர் நீணக ரிஞ்சி. (சு)

7. இடங்கர் - முதல். சுரு - ஓர்மீன். வாளை - ஓர்மீன்.
பல் - கெண்டைமீன். கமடம் - ஆமை. பேர்புரிய - சண்டை.
பய்ய, நீங்கு - விலகுகின்ற. சைவலத்தின் தொத்துகள் - பாசி.
கோத்துக்கள். பின் - (பேர்நீங்கிய) பின்னர். (வந்து) மூடல் -
தைத்தல். மடங் - அறியாமையை. கொல் - கெழிக்கின்று.
டங்கர் - அகழி. புறக்கடல் - பெரும்புறக்கடல். சத்தசமுத்திர
ததயும் அப்பாற் சூழ்ந்துள்ள சமுத்திரம். எண்மடங்கு - எட்டு
மடங்கு (அதிகப்பெருமை) ஆவது - உண்டாகப்பட்டது. கிள்க
ர் - சொல்லுங்கால்.

8. அல்லீ - அகவிதழ்களைபுண்டயு. அவர் - மலர்கின்ற.
லிய - புணர்ந்த. உரு - தேன். புண்புதறல் - இசைபாடுதல்.
லி - வல்விக்கெகடிபொன்ற. தகைத்து - கருதியபுண்டயது.

9. அறமுதல் - தருமுதலியவற்றை. அவந்தரும் - அவ
ப்பெற்ற. வரை - இய்யமலை. முக்கன் - இடங்கள். உரு -

வான்முடி யளக்குந் தன்மையாந் திருமான் பலரடி,
சீகர்த்திடும் வான, மேன்மதிமேக முடியுறு தலினால் விரிசு
டை விபலனைப் பொருவும், காண்முகந் துண்ணுந் சேடன்
மா முடிமேற் கனமுற வடித்தலங் கதுவி, தூனயந் தெரிந்த
சிற்பரும் பார்த்து துலுதற் கரியதந்நொச்சி. (கௌ)

நால்வகைச் சேனை பொருந்தலாற் பெற்றிக ணண்ணலா
லிபாணராத் திருந்து, நூல்வழி நடத்துந் தன்மையா னன்
னீர் மருவலா னோக்குவோர்க் கினிமைப், பாறுறப் புகழும்
பான்மையே யுறலாற் பாய்திரைப் பரவைகுழ் கிடந்த, தால
போழ் புரக்கு மரசருக் கிணையாச் சாற்றலாந் தடமதிந் சிறப்
பே. (கக)

வடிவம். கொடுபோந்து - கொண்டுவந்து. உறை - உயர்ச்சி. ஏ
ருமுதல் - ஒப்பற்ற முதற்பொருளாகிய. நல், நிறை - நன்மைநிறை
ந்த. நீன் நகர் - நீண்டவரராயின், இஞ்சி - மதில் முதற்பொ
ருளாகிய சங்கரேசரெனக்கூட்டுக.

10. வான்முடி - ஆகாயத்துச்சி, திருமால் - விஷ்ணு. மதி-
சுத்திரன். மேகம் - முடி உறுதலினால் - நிலையிலே பொருந்து
தலால். பொருவும் - ஒக்கும். (சிவபிரான்முடியில் காண்கு மேகங்
கொருக்கின்றன; அதனைத் திருவிளையாடல் எல்லாம்வல்ல சித்தரா
னபடலம் முதலாவது செய்யுளிற் கண்க) கால் - காற்றை. முகந்து-
வாரி. கனம் - பாரம். அடித்தலம் - அடிப்பாங்கம். கதுவி - பந்
றி. தூல் நயம் - சாத்திரநன்மை. சிற்பர் - கம்மியர்; கம்மாளர்.
மலுலுதற்கு - சொல்லுதற்கு. அரியது - அருமையுடையது, நொ
ச்சி - மதில்.

11. நால்வகைச்சேனைபொருந்தலால் - எதகததுரகபாதாதிகள்
(குழப்) பொருந்தியிருத்தலால். பொறிகள் - யந்திரங்கள். யாண
ராத் திருந்து - தச்சர் (செல்லிய) வழியிலிருந்து (நன்மையர்லே
திருந்துகின்ற.) துல்லுழிசடத்தும் - சிற்பசாஸ்திரப்படி செய்யப்ப
டும். (தருமசாத்திரப்படி (நீதி) செலுத்தும்) நல் நீர் - நல்ல அகழி
யை (செல்லுணம்). நீர் - ஆகுழியென்றது ஆகுபெயர். புால் உற -

நாற்றிசைப் புரிசை நடுவினி னிறுத்து நன்னிலை வாயி
ல்கணுன்கின், ஐற்றமு னுரைப்பிற் றெல்விதி முகமோ சரி
நயபே முதலநாற் றுறையோ, வேற்றமெய் யடியர்க் குதல
நாலோக முதலநாற் பதங்கொலோ வெம்மாற், சாற்றவுந் துத்
மீமா வவற்றின்மேற் சிகரந் தமனிய வுலகின்மேற் றயங்கும்.

மூன்றர ணட்டார் முச்சுடர் விழியார் முப்பாளை யறுத்
தமோ னியர்கள், போன்றவர் யார்க்கும் பொருந்துமு வாயி
கம் புரிந்தருள் புண்ணிய மீர்த்தி, மன்றனி நோக்கி யாவு
ட வல்லி மணுளர்க்கு மகாசிவ புரமாத், தோன்றுசீ ராகை
நழந்தெழு சோலை யகழிதொன் மதினிலை யிவையே. (௧௩)

வேறு.

புண்ணி யின்னிழற் பூங்கொடி யாவுடை

யன்னை பாகத் தமர்சங்க ரேசரர்

மன்னி வாழ வுளர்ந்தசீ ராசையா

நன்னகர்த்திரு வீதி நவிலுவாம்.

(௧௪)

மூவர் பாடன் முழக்கமு மொய்ம்மலர்ப்

பாவை யன்னவர் பாடலு மாடலுந்

பண்ணிற்ம்பொருந்த. (புப்பு உற) பரவை - சமுத்திரம். தா
1 - பூமி. - சிறப்பு - சிறப்புடைய மதில் - மதிலை.

12. புரிசைநடுவினில் - மதில்கள் நடு இடத்தில். தோற்றம் -

13. தொல்விதி - பெரிய பிரமதேவர். னுறை - வழி. எற்

- உயர்வுடைய. பதம் - பதவி. தருமோ - கூடுமோ. அவற்

1 - அல்லாபியல்கள் நான்கின். சிகரி - கோபுரங்கள். தமனிய

கு - தேவலோகம். தயங்கும் - விளங்கும்.

13. அரண் - மதில். அட்டார் - கொன்றவராகிய 'முச்சு

- சோமசூரியர்க்கினி. விழியார் - தேத்திரங்கோயுடையவர்

புனை - காடும், வெருளி, மயக்கமாகிய பகை. பொருந்தும் -

யம். மூ ஐக்யம் - குருவிற்குச்சங்கமமாகிய மூன்றிலும், லயம்.

14. சிழல் - சிழவில். பூங்கொடி - பூங்கொடிபோலும். மன்

நிலைபெற்று. சீர் - சீர்த்தி. வீதி - தெருக்களின் சிறப்பை.

தேவ தேவன் விழா வணிச் செல்வமு
மோனி லாதென்று மோங்குமல் விதிபி. (கரு)

செம்பொன் மாளிகை செம்மணி மாளிகை
பழ்பு சந்திர காந்தப்பன் மாளிகை
யம்ப ரத்தின ராஜமணி பாலிகை
யிம்ப நுற்றது போல விளங்குமே. (கரு)

மாட மீது நிறுத்து மணிக்ஞாடி
யாட கப்புவிச் சென்றயி ராவதத்
தோடை மாநாடு லொண்சிர் தூரத்தின்மேற்
சாடி யந்தத் திலகத்தைத் தீள்ளுமே. (கரு)

நீல மாளிகை மேனிலை நிற்பவர்
சால நீல நிறம்பெறு தன்மைதற்
கால மேகத்தைக் கண்டு களித்திடுங்
கோல மஞ்ஞாபின் கூட்டத்தை யொக்குமே. (கரு)

பத்தொ டாறு கலைப்பணித் திங்களை
யொத்த மாமுகத் தோவிய மன்னவர்
முத்து மாளிகை மேவல்வெண் முண்டக
மெத்தை மேலுறு வெண்டிரு மாணுமே. (கரு)

15. மூவர்பாடல் - தேவாரம். மொரீ - கெருங்கிய. மலர்
ப்பாவை - இலக்குமி. விழா - திருவிழா. ஒவிலாது - நீங்காமல்

16. மாளிகை - மாடம். பம்பு - கெருங்கு. அம்பரத்தினர் -
விண்ணுவகத்தவர். ஆன் - ஆளுகின்ற. இம்பர் - இவ்விடத்தில்.

17. மணி - அழகிய. ஆடகப்புவி - பொன்னுலகத்தில்.
அய்யாவதத்து - வெள்ளையானையன். ஒடை - பட்டமணித்த. மா -
பெரிய. துதல் - கெற்றி. சாடி - மோதி. திலகம் - பொட்டு.
கண்ணம் - அழிக்குமி.

18. மேல் நிலை - மேலிடத்தில். சால - மிக. தற்காலம் -
பருவகாலம், கரீர்காலம். கோலம் - அழகு.

19. பணி - குளிச்சி. ஒவியம் - சித்திரம். முண்டகம் -
தாமரை. வெண்டிரு - சரசுவதி. மாணம் - போலும்.

பதம ராகத் துரங்கினிற் பாவையர்
சதிமுறைப்படி லாடுத ஹண்மதுப்
பொதித டற்குட் பொடித்த துவர்க்கொடி
யதிருந் தென்றலி லாடுதன் ஹானுமே. (20)

பொற்றொ டிக்கரப் பூவைய ராடவர்
துற்றி வெம்முலை தோளொடு மேசலா
லற்ற மர்மணி யாரநுந் தார்களு
முற்று குப்பையவ் விதி முழுக்கலே. (21)

தோரணங்களுந் துமலர் மாலைபும்
பூரணந்தரு பூம்புனற் கும்பமுஞ்
சீரணங்கு செறிநிலைத் தேர்களு
முடி டங்கவெவ் விதியு முண்டரேர். (22)

தெண்ணை வான்மு கழுகு செழும்பலா
மன்னு விதி மருங்கில் வளர்ந்துமேற்
பொன்னு லோகத்திற் புக்குத் தருக்குலந்
தன்னோ டேய்கில் செய்து தருக்குமே. (23)

20. அரக்கு - ஓடனசாலை. சதி - தாளவொற்று. தண்மது -
துளிர்ந்தேன். பொதி - பொதிந்த. பொடித்த - உண்டாகிய.
துவர் - பவளம். அதிரும் - ஒலிக்கும்.

21. பொற்றொடி - பொன்னினையல். துற்றி - நெருங்கி. உரோ -
வ் - உரோஞ்சதல். அற்ற - ஆற்றத்துவிழுந்த. ஆரம் - மாலை.
தார் - (பூ) மாலை. முற்றுக்குப்பை - நிறைந்தகுப்பை.

22. து - பரிசுத்தம். பூரணம் - நிறைவு. கும்பம் - குடம்.
அணங்கு - அழகு. செறி - நெருங்கிய. அடங்க - முழுவதும்.

23. மன்னம் - பொருந்தும். மருங்கில் - பக்கத்தில். புக்கு -
புகுந்த. தரு - கற்பகவிருக்கம். இகல் - போர். தருக்கும் - கரு
வ்கொள்ளும்.

வேறு.

அதிர்முதி நவமு மாடத் தனமத்தசா ளரமுன் னின்று
முதிரிள முலைபார் செவ்வி முகத்தினை நோக்குந் நோறுங்
கதிர்களை குறைவு றுமற் களங்கநீத் தழுத மூறும்
புதுமதி கோடி கோடி பொலிதல்போற்றேன் றுமன்றோ (உச)

பென்னினு லமைத்த மேடை விண்புக வதன்மேற் புக்குத்
தன்னிய தோகை யன்னார்க் கண்டுசூழந் தருகி னுற்ற
மின்னெலாமிடைக்கே யஞ்சும் வெண்பிறை துதத்தே யஞ்சு
மன்னிய முகில்க ளெல்லா மலர்க்குழற் கஞ்சு மாதோ. (உரு)

கொம்மைமெம் முலைக ளாடப் பந்துகொண் டாடு வாரு
மம்மனை கழங்கு கைக்கொண் டாடல்கள் பபில்கின் றுருந்
தம்மனை விருப்பத் தோடுங் கொழுநரைத் தழுவிக்க் கூடி
பிம்மையி லிந்தர போக மிதுவென மகிழ்கின் றுரும். (உ௪)

கலவியை வளர்ப்ப தற்குக் காரண மின்றி யூழித்
தலைவர்தம் மனத்து ளானச வளர்த்துத்தந் தாளில் வீழ்ந்து
பலமுறை வணக்கச் செய்து பரிவுட னவர்தம் மார்பின்
முலைமுக டமுந்தப் புல்லி முயங்குதல் புரிகின் றுரும். (உ௫)

24. 'அதிர்முகில் - முழங்குகின்றமேகம். ஸாளம் - சன்னல்.
செவ்வி - அழகிய. கதிர் - கிரணம். பொலிதல் - விளங்குதல்.

25. புக்கு - புருந்து. தன்னிய - கெருங்கிய. அருகின் -
பக்கத்தில். அஞ்சும் - பயப்படும். துதல் - நெற்றி. மன்னிய -
பொருந்திய. குழல் - டந்தல்.

26. கொம்மை - ஊட்டம். அம்மனை - அம்மானை. கழங்கு -
சுழற்சிக்காய். பபில்கின்றார் - பழகுகின்றார். கொழுநர் - கணவர்.
இம்மை - இப்பிறப்பு.

27. ஊடி - ஊடல்செய்து. தலைவர் - கணவர். பரிவு
கின்பு முகடி - உச்சி. புல்லி - தழுவி. முயங்குதல் - கலத்தல்.

கிள்ளைகட்கு கனம்பா லுட்டிக் கிளர்மொழி கேட்கின் றாரும்
 வெள்ளன் மயில்கீர் பூவை விருப்பொடு வளர்க்கின் றாரும்
 கள்ளம் கரிய கூந்தல் விறலியர் கணிந்து கூறார்
 தென்னமு தனையு பாடல் செவிமடுத் துணர்கின் றாரும். (1)
 மணிகளாற் செய்த பாவை யிரண்டின மணக்கோ லஞ்செய்
 தனைப்பெற வருகில் வைத்து வதுவைக் ளாற்று வாரும்
 பணிகளின் முலையான் வல்லி யிடைதளர் பான்மை நோக்கித்
 தணியிறங் கலன்க முற்றித் தாதியர்க் கணிகின் றாரும். (2க)
 கோட்டுமா மலரும் வாசக் குளிர்தட மலரும் வல்லித்
 தோட்டுமா மலரும் பூநிற நேரன்றிய மலருங் கொய்து
 வேட்டுணைக் கொழுநர் ல்க விரைக்கருங் குழலிற் சூட்டி
 வீட்டுபூண் முலையிற் றெய்யி லெழுதிப்பார் த்திறமாப்பாரும். (3க)
 விசமென் கரத்தி லிட்ட வண்டுக் ளாட விம்மித்
 துசொடு தொடர்ந்த கொங்கைத் துணைகண்மே லுந்தயாடப்
 பாசியை யணிவில் லாட மரகதப் பதுமை போல்
 வுசன்மீ தேறி யுள்ளத் துணையோ டாடு வாரும். (4க)

23. கிள்ளை - கிளி. கிளர் - விளக்குகின்ற. பூவை - நாக
 ண்வாய்ப்புள். கள்ளம் - தேன்தக்கிய. விறலியர் - பாடும்பெண்
 கள். செவிமடுத்த - கேட்டு.

24. மணி - இரத்தம். மணக்கோலம் - கலியாணக்கோலம்.
 அணி - அழகு. அருகு - பக்கம். பணி - ஆபரணம். வல்லி -
 வல்லிக்கொடியோலம். தணிவு - தாழ்வு. கலன் - ஆபரணம்.
 ததயா - பாக்கியர்.

25. கோட்டு - மரக்கிள்களிலுள்ள. தடம் - வால். வல்லி -
 கொடியிலுள்ள. தோட்டு - இத்தகையபுண்டை. பூவில் - சிலத்தில்.
 கொய்து - பறித்து. வேறுதுணை - மனைமதனையொத்த. கொழு
 நர் - கணவர். விரை - (இப்பற்கை) வாசனை. பூண் - ஆபரணங்
 களை. ஈட்டு - தொகுத்த. தொய்யில் - சந்தனக்கோலம். இ
 துமாப்பார் - கருவங்கொள்வார்.

26. வண்டு - வளைவல். விம்மி - பெருத்து. தன் - வந்திரி

மாரணம் விரும்பு கின்ற வனப்புறு புருட ரெல்லா
மோர்தினங் களுந்தப் பாம லுவகைநல் விருந்தோ டுண்டு
விரகே சரிபோற் கூடி மென்மலர் டாலே சூடி
வீரமென் களபம் பூசி யின்புறக் களிக்கின் றாரும். * (௩௨.)

சிவபுரா ணங்கள் கேட்டுச் சிந்தையுண் மகிழ்கின் றாரூர்
தவமுறு பெரியோர்க் கண்டு சரணினை பணிகின் றாரூர்
மவநெறி புலன்செல் லாம லத்துவி தங்க ளாய்ந்து
பவமு ஞான முத்திப் பரம்பொரு ளுணர்கின் றாரும். (௩௩.)

சுதிருத யத்துக் கைந்து கன்னலி நெழுந்து நன்னீர்
நதியிடைப் படிந்து பூதி கண்டிகை புனைந்து நாவிற
யுதிதநு மெழுத்தஞ் சோதிப் புண்ணையி னீழற் சோதி
புதுமலர்ப் பாதம் போற்றித் தோத்திரம புகல்கின் றாரும்.

இத்தகை மடவார் மாந்த ரெல்லியின் கடிகை மூன்று
பத்தையு மினிது போக்கிப் பரிதிபோய் மறைந்த பின்னர்த்
தத்தைநல் மொழியா ரோடு தண்மல ரமளி பெய்தி
மூத்தனி தனங்கைக் கொண்டு முயங்குதல் பூரிகின் றாரும்.()

யம். தொடர்ந்த - தொடர்ந்தெழுந்த. இணை - இரண்டு. மே
லுத்தி - மேலேறி. பாச - பசிய. இழையணி - இழையாகிய ஆப
சணத்தின். வில் - சோதி. ஆட - அசைய. ஆடுகார் - விளையா
டுகார்.

* 32 வனப்பு - அழகு. தினம் - நாள். தப்பாமல் - தவறா
மல். உவமை - மகிழ்ச்சி. வீரகேசரி - வீரமுள்ள சிங்கம். நா
யம் - குளிர்ச்சி.

33. சரண் - பாதம். இணை - இரண்டு. அகநெறி - பாச
வழியில். புலன் - இந்திரியங்கள். அத்துவிதம் - இரண்டற்றவொ
ன்றது. சிவமும் ஆன்மாவும் கூடிநிற்குதல். பவம் - சனனம்.
பரம்பொருள் - உண்மைப் பொருள்.

34. சுதிர் - சூரிடன். கன்னல் - நாழிகை. பூதி - விபூதி.
கண்டிகை - உருத்திராக்கம். சோதி - சங்கரேசுவரர்.

35. இத்தகை - இத்தக்குணத்தையுடைய. எல்லியன்பக

வேறு

பொன்னுலு மலர்வெழிலாற் போர்விழியாற் கனதனத்
தாற் பொட்டான் மெட்டாற், கண்ணர்கொன் டதுபேரீலக்
கடினமனத் துறவிரையுங் கலக்கஞ் செய்து, மன்னுசை தனோ
ங்கொடுத்துத் தணமவிரும்பு வாராசை மயக்கிற் வாங்கு,
வின்னுரீரம் பரத்தையர்கள் விளங்குமணி வீதியணி விளம்ப
லுற்றும். (௩௬)

ஆடகத்தாற் பன்மணியா லமைத்தமணி மாளிகைமுன்
முகப்பி லன்னப், பேடுகுமின் மயில்கிளிபோ னடந்திசைபா
டிச்சாயல் காட்டிப் பேசி, நீவிழிக் கொடுங்கணையைச் கா
முகர்மார் பகத்தெறிய நெஞ்ச மஞ்சித், தேடிவந்து காத்தி
ருந்து செல்வமெலாந் திறைகொடுக்கச் செய்யு நீரார். (௩௭)

வந்தபுரு டருக்கெலாம் வாய்மொழியா லுபசார வ
ணக்கஞ் செய்து, சொந்தமனை வியர்போலத் தோற்றுவித்து
நயப்படுத்தித் தொகையாச் செம்பொன், றந்தபுரு டரைம
ருவித் தராதவர்தம் பொருள்கவீர்தந் திரங்கள் காட்டி, யெந்

ற்காலத்தில். கழிகை - நாழிகை. அ - அந்த. தத்தைநன்மொ.
ழியார் - கிளிபோலும் நல்ல வார்த்தையுடைய பெண்களுடன்.
அழனி - மெத்தை. அம்மார்தர் - அந்த ஆடவர்.

36. பொன்னுலும் - இலக்குமியாலும். அவாவு - விரும்பப்
படு. ஏழில் - அழகு. மெட்டு - குனிப்பு, கடித்தல் கல் நீர் - க
ல்லிணிடத்துநாரை. கொண்டதுபோல் - (உரித்து) வாங்குதல்.
போல. மன் - (தம்மிடத்தில்) நிலபெற்ற. ஆசை - ஆன்பு.
விரும்புவார் - இச்சிக்கின்ற ஆடவரது. ஆசை - பொன்னை.
மணி - அழிபய. வீதியணி - தெருச்சிறப்பு.

37. ஆடகம் - பொன். மணி - அழகு. முகப்பு - மூன்றி
டம். பேடு - பெட்டை. சாயல் - அழகு. காமுகர் - தூர்த்தந்
அஞ்சி - (அக்காமுகர்) பயந்து. திறை - கப்பம். நீரார் - குண
த்தையுடையார்.

தவிதத் திணும்பொருண்மே லிச்சைவைத்துத் தேடிவித
வீட்டு வார்கள். (௩௮)

விதிமுறையா மதனசாக் திரமலிந்த வாலிபராம், புருட
ர் மேவிக், கதமுறுபோ கத்தின்முயல் கருத்தையறிந் திகழ்
கொடுத்துக் கனிவு காட்டி, யிதமுறுநற் புறத்தொழிலின்
கலவியான் மோகவெறி பெய்கா நீக்கி, மதமுறுய்யா னையை
ப்பாதர் வசப்படுத்தி நெருங்குதல்போன் மருவிக் கொள்
யார், (௩௯)

படுக்கைமனை யலங்காரஞ் செய்துமல ரமளிமிசைப் ப
டுத்துச் செம்பொ, னடுக்கனிகர் தனமிரண்டு மாடவர்தங்
கைக்கொடுத்தங் கவரைக் கட்டி, யடுக்கையுரிந் தணைபொழுதி
நீளுகையுறும் போகத்தா னுயிருங் கூடக், கொடுக்கமன மு
றுப்படிசெய் மாயுவித்தை தனக்கொருகொள் கலமே யன்
தர், (௪௦)

நாடகத்தி லரம்பையுரு வசியனையார் பாட்டின்கு
ராதாதி, மாடகநல் லியாழுடையோர் மயங்கும்வகை புன்
னவன மருங்கின் வைகு, மாடகப்பொற் சிலைபுண்டியா ராவு
படியம் பிசைபுகழை யன்பாப் பாடிச், சூடகக்கை யால்வர்க்
கூட்டுதாண்டுசெய்து வழிபடுநற் நெழிவே ழுண்பார். (௪௧)

38. தோற்றுவித்து - பாவனைகாட்டி. தொகையா - குவிய
நக, தவர் - கிரகிக்கின்ற. தந்திரம் - உபாயம். ஈட்டுவார் - ச
பாதிப்பார்.

39. விதிமுறையா - கிரமப்படியாக; மதனசாஸ்திரம் - கொ
கோக முதலிய நூல்கள். கதம் - லேகம். முயல் - தொடங்
கின்ற. புறத்தொழில் - வெளியே யவயுவங்களிற்செய்யுங்கிரியை.
நவீ - புணர்ச்சி. வெறி. - மயக்கம்.

40. அமளி - மெத்தை. அடுக்கல் - மலை. உடுக்கை - வ
கிரம். உலகை - மகிழ்ச்சி. போகம் - போகலிகற்பம், பலவித
நாகம். கொள்கலம் - புத்தியம். அன்னார் - போன்றார்.

41. அரம்பைய - உருவசி, தெய்வப்பெண்கள். ராதாதி -

திருவிருந்த மருதவயற் செந்நெல்லின் புனைகொணாந
து. சிவனுக் கன்பாற், பெருவிருந்து முன்பொருவன் செய்த
துவே கடைப்பிடியாப் பிடித்துத் தாயர், கருவிருந்து வரும்.
பொழுதே நல்லொழுக்கஞ் சைவநெறி எனக்கொண் டெய்தி,
வருவிருந்து புந்துமகிழ் வேனாளர் பெருவிதி வின்மை
சொல்வாம். (சுரு.)

மன்னவர்க்குக் கடமைநல்க லானைவழி நிற்றன்மற்றுள்
வினைதொ டங்க, நன்வகைத்திற் குற்றமின்மை யூக்கமேழிக்
கம்விருந்து தனைப்பு ரததல், பொன்முதற்கைக் கடன்கொடு
த்த லொற் றுமைகொள் ளுக்கறெய்வம் போற்ற லான, வின்ன
பத்துமிந்ககிவேனாளரென் றுகுறையாமலியற்றுவார்கள்.

இறந்தோரை யிறவாம லிருந்திரந்தோ ரைப்பற்றொள்
றின்றித் தானே, துறந்தோரை யாச்சிரம மூன்றுபுரி தொல்
லோரைப் புரந்து சூது, மறந்தோரா யிசனணி மணிமுடிமே
லிருந்திதழ்வக ஞ்லத்தின் வந்து, பிறந்தோராய் வாழ்மவர்
பெருமையொரு நாவலுலே பேச லாமோ. (சுசு)

நாரதமுனிவர் முதலிய. மாடகம் - முறக்காணி. யாழ் - வீணை.
மருங்கில் - பக்கத்தில். ஆடகம் - பொன். சிலை - வில். குடகம்.
மாதர்கையிலணியும் ஓர் ஆபரணம். வழிபடு - வணங்குகின்ற.

42. திரு - வளம். மருதம் - மருதநிலம். கொணர்ந்து -
(இரவிலே) கொண்டு வந்து. சிவனுக்கு - சிவபிரானிடத்து. அன்
யால் - அன்புடைமையால். பெருவிருந்து - (சிவனுடியாருக்குப்)
பெருமைதங்கிய புதிதாகிய உணவு. ஒருவன் - இன்னவாளுக்குமறி
நாயனார். கடைப்பிடிப்பீ - உறுதியாக. பிடித்து - கைப்பற்றி.
புரந்து - காத்து.

43. மன்னவர்கடமைநல்கல் - அரசர்க்குச்செய்யவேண்டிய
சியதிகளைச் செய்துமுடித்தல். ஆணைவழிநிற்பல் - (அவாழ்) ஆண்
னைபிடுவோருதல். ஆள்வினைதொட்டகல் - முயற்சியின்முனாத
ல். ஒற்றுமை - (அரசருடன்) மாறுபாடினமை.

44. இறந்தோர் - தென்புலத்தார். இரந்தோர் - யாசித்

மறுவறுடன் னாலோதல் விதிமுறையே மகவினையை
யாற்றன் மேலாந், தொறுவினக்கைப் புரத்தலுமல் வேளா
ண்மை நிதிவிர்த்தி செய்து தூய்மை, புறுதொழிலாம் வாணி
கமே புறுதியாக் கொள்ளல்புக தோங்கு மிந்த, வறுவகை
யார் தொழில்புரிபு மெழில்வைய விதிபின்பா டறைதல்
செய்வாம். (சுரு)

குன்றுக்கு நிகரான நவமணிபா லிழைத்தகூ லத்தி நுந்
து, கன்றுக்கு நலந்தருகைக் கன்னியினுக் கடுத்தவிரா சிபை
க்கைக் கொண்டே, யென்றுக்கு நிகரான பொற்பணிபுந்
பலபொருளு மிசைவா வாங்கி, பொன்றுக்குப் பதினமடங்கா
வினாபமுறும் வாணிகமே யுளுற்று வார்கள். (சுசு)

நடுப்பேசி வழக்குரைப்பார் மறந்தேனுஞ் சொல்வாய்
மை நழுவா ரொன்றை, வடுப்பேசார் தம்மரபின் மருங்கை
விடார் செய்துநன்றி மறக்க மாட்டார், கடுப்பான மொழிபக
ரார் நல்விடயத் 'திற்கோடி கனக மேனுங், கொடுப்பார்கள்
குற்றம்வருங் காரியத்தைத் தங்கருத்திற் குறியா ரன்றே.

நெதார். பற்று - ஆசை. துறந்தோர் - முனிவர். ஆச்சிரமம் மூன்று -
'பி: மச்சரியம், வானப்பிரத்தம், சந்நியாசம். தொல்லோர் - பழை
யோர். புரந்து - பாதுகாத்து. மணி - அழகு.

45. மறுவறு - குற்றமற்ற. மகவினை - வயாகஞ்செய்தல்.
ஆற்றல் - செய்தல். தொறுவினம் - 'பகக்கூட்டம். புரத்தல் -
காத்தல். வாணிகம் - வியாபாரம். பாடு - பெருமை. அறை
தல் - சொல்லுதல்.

46. குன்று-மலை. இழைத்த-செய்த. கூலம் - கடைவீதி. கன்
று - வீளையல். நலம் - அழகு. கன்னி - பெண், கன்னிராசி.
அறித்த - (அக்கன்னிக்கு) பக்கமேயுள்ள. இராசி - நூலாம், நிறை
கோல் என்று - குரியன். இசைவா - பொருத்தமாக. உளுற்று
வார் - செய்வார்.

47. நடு - நடுநிலைமை. நழுவார் - தவறார். வடு - குற்றம்.
மரபின்மருங்கு - குலாசாரம். கடுப்பு - வெறுப்பு. கனகம் - பொன்.

தன்னுகளை மறையோத நெல்லிதியே புயர்வேள்வித்
தொழில்கள் செய்தல், பொன்னிதியங் கொடுத்தலிந்தப் பூக
லத்தைப் புயமீது னைத்துக் காத்தன், மன்னுபடைக் கொ
ழில்பயிறல் போர்புரித லெனவாறு வகைத்தொழிற்கு, முன்
னவராய் முன்னவருக் கடுத்தருல மன்னர்முது விதி சொல்
வாம்? (சஅ)

வேறு.

மதிமுக நிரோசு மாட மாவிகை பணிமு கப்புங்
கதிர்நொடு கோபு ரங்கள் கனமக மேரு நேர
விதியறி சிற்பர் செய்த மேனிலைச் சிறப்பு நோக்கிற்
புதியதோர் தெய்வ லோகம் புவனத்திற் றேன்றல் போ லும்.
தன்னறி யேறு போலச் சுடர்முடி வேந்தர் மைந்தர்
மின்னும்வார் பலகை கைக்கொண் டெதிரெதிர் விசி நின்று
தன்னுடற் காப்பி யற்றி யெதிரிவான் வெட்டுத் தாங்கிப்
பின்னவீர்தம்மேல் வெட்டிப் பெயர்ந்துநின் னார்க்கின் றாரும்.

48. தன்னு - நெருங்கிய. கிளைமறை - உபவேதம். தெரு
ல்வீதி - பழையவீதிப்படி. வேள்வி - யாகம். பொன்னிதியம் -
பொன்னாகிய திரவியம். படை - ஆயுதம். போர் - யுத்தம்.
முன்னவர் - தலைவர். முன்னவர் - முதல்வருணத்தார், பிரம்ம
ணம்.

49. மதி - சந்திரமண்டலத்தை. முகடு - உச்சி. உரோ
சம் - தேய்க்கின்ற. மாட மாவிகை - மாடமாகிய மாவிகை, வீடு.
முகப்பு - முன்னிடம். கதிர் - சூரியமண்டலத்தை. கனம் - மே
ன்மை. மகமேரு - மகாமேருமலை. நேர - ஒப்ப. சிற்பர் - சிற்ப
நாதிரங் கற்ற தச்சர். மேனிலை - மேற்றட்டு. புவனம் -
புலோகம்.

50. தன் - நெருங்கிய. அரிபேறு - ஆண்சிங்கம். சுடர் -
பிரகாசிக்கின்ற. பின்னும் - ஒளிவீசும். பலகை - கேடகம்?
நின் - பின்னர். அவர் - எதிரிகள். பெயர்ந்து - நீங்கி. ஆர்க்கின்று -
பூரவாரிக்கின்றவர்.

முரசதிர் விதிதோறு நிரைநிரை முகநேரே யெட்டு
வரையெனப் பருத்து நீண்டு வாவுமைக் கடையி னாலே
கிரையும்வெம் பரிகள் பூட்டி மிளிர்மண்ணிற் கொடிகள் கட்டு
மிரதமூர் திந்தி ரன்சே யெனப்பொலித் தெய்து னாரும். ()

உன்னதமுழுமே மொன்பா னீளம துடைத்தா பொன்பான்
நன்னுறுப் பதனாற் பேரார் சாடிவித் தரையின் மீதிந்
மன்னுநீர் முறுப்புத் தோயு மத்தமா நடாத்தி யும்டர்
பொன்னுல கரச நென்னப் புகழ்நா வருகன் றாரும். (ருஉ)

இரவித நெற்றை யாழித் தேரினை யீர்த்துச் செல்லு
மரகதப் புரவிக் கெட்டு மடங்குவல்ல வேகம் வாய்த்த
குரகத மூர்த்து சாரி வலமிடங் கொண்டு சுற்றிப்
பரதநா டகத்தி லாட்டிப் பரித்தொழில் பயில்கின் றாரும் ()

திரு நுவல்கோட்டுச் செத்தியனை பசெம்மயிர்க்கடாக்கன் [ம்
பெருதிடப்பொருத்திவென்றிகொண்டதைப்புகழ்ந்தின்றரு

51. அதிர் - ஒலிக்கும். நிரைநிரை - வரிசைவரிசையாக.
'முகில் - மேகம். எட்டுவரை - அட்டகுல பருவதம். வாவும் -
தாவும். ஐங்கதி - பஞ்சகதி; மல்லகதி, டியூரகதி, குரங்குக்கதி
புலித்ததி, இடபகதி. விரையும் - விரைந்துசெல்லும். மிளிர் - விள
ங்குகின்ற. இந்திரன்சேய் - சயந்தன். பொலிந்து - விளங்கி.

52. உன்னதம் - உயர்ச்சி. ஒன்பான் - ஒன்பது (முழும). உடை
த்தாம் - உடையதாகி. ஒன்பான் உறுப்பு - ஒன்பது அவயவம்;-
வால், கால்கள், சாரம், துதிக்கை, கொம்புகள். போர் - யுத்தம்.
சாடி - மோதி. ஏழ் உறுப்பு - ஏழு அவயவம், கால்கள், கோசம், -
துதிக்கை, வால். மத்தமா - மதத்தையுடைய யானை.

53. 'இரவி - சூரியன். ஆழி - நீக்கரம். ஈர்த்து - இழு
த்து. மரகதம் - மரகதநிறித்தையுடைய. புரவி - குதிரை. மட
ங்கு - பங்கு. துரகதம் - குதிரை. வலம் - வலப்பக்கம். இடம் -
இடப்பக்கம். சாரிகொண்டு - உலாப்போந்து. பரதநாடகம் -
பாவநாக நாடகத்தோடுகூடிய நாட்டியத்தில். ஆட்டி - ஆடச்செய்து.

விரிசிறை யடித்துக் கூவும் வாரண வெங்கான் மூன்னாற்
சூருதிகொப்பளிக்கக்குத்துங்கொடுஞ்சம்பார்க்கன்றாரும். (1)

இருமலை கோண்டு டாகி யெதிரெதிர் மலேந்தா லென்னக்
சூருமுகில் போலு மற்றிக் கண்களிற் கனல்கள் சிந்தப்
பெருமத மூன்றுந் தத்தப் பெரும்பனைக் கரம்பி ணைத்துப்
பொருகரிப் போரி யற்றிப் புயங்கொட்டிப் பார்க்கின் றாரும்.

தேர்நிறை நாவா யாகச் செழங்கரிக் குலநீ ருண்ணுங்
கார்நிறை யாகக் காலாள் கதித்தெழு மீன்க ளாக
வேந்தரு புரவிக் கூட்ட மெற்றுவெண் டிரைக ளாகப்
பார்புக முரசர் விதி படர்பெருங் கடலை யொத்த. (10)

வேறு.

மறையோத லோதுவித்தன் மகம்புரிதல் புரிவித்தல் வ
தேற் போர்க்கு, நிறைபாக நிதிகொடுத்த லேற்றலிந்தத்
தொழிலாறு நெறியிற் கொண்டு, முறையாழுத் தழலோம்பி
நாடோறு மூவர்புதற் றேவ ரியார்க்குங், குறையாம லவிப்
பாகங் கொடுக்கும்றையோர்விதி கூறு கிற்பாம். (11)

54. திருகு - முறுகிய வெம் கோட்டு - வெய்ய கொம்பு
கையுடைய. கடாக்கள் - ஆட்டுக்கடாக்கள். பொருத்தி-மூட்டி.
வென்றி - வெற்றி. வாரணம் - கோழி. சூருதி - இரத்தம்.
சமர் - யுத்தம்.

55. கோடு - கொம்பு. மலேந்தாலென்ன - சண்டைசெய்
தாற்போல். உரற்றி - பேரொலிசெய்து. கனல் - தீ. மதமூ
ன்று - கீன்னமதம், கைமதம், கோசமதம். தத்த - பெருக்கெ
த்தோட. பனை - பனைபோலும். கரம்பிணைத்து - கைகளைப்பின்
னி. பொருகரி - போர்செய்கின்ற யானை. கொட்டி - தட்டி.

56. நிரை - விரிசை. நாவாய் - மரக்கலம், தோணி. தார் -
மேகம். காலாள் - வீரர்கள். கதித்து - மேலோங்கி. னர் -
அழகு. புரவி - குதிரை. எற்று - மோதுகின்ற. நிறை - அலை.
விதி - விதிகள். படர் - விரிந்த. சித்த - போன்றன.

57. மறை - வேதம். மகம்புரிதல் - யாகஞ்செய்தல். நிறை.

ஆதிக்ஷண ராய்மறையா கமமனைத்துந் தேர்த்தபிடே
கங்க ளாற்றிப், பூதியணிந் தைந் தெழுத்தைப் பொருளென
க்கொண் டரன்பூசைத் தொழிலே பூண்டோர். சோதிசிவ
சங்கரரா வுடைதிருவா லயத்தின்முன்னர்த் தேரன்று கின்
ற, விதிமினிற் சிவமறையோர் பொற்கிருக நிகரநிரையாய்
விளங்குந் தானே. (நுஅ)

வந்திரவி யெழும்பொழுது மாத்யான மாலையென வகு
த்த மூன்று, சந்தியினுங் காயத்ரி தனையுரைத்துச் சந்திசெ
யுந் தவத்தோ ராகி, யிந்துவணி சடைப்பெருமாற் குரியவே
ள் விக்கிரியை யியற்றி பென்று, மந்தணர்கள் சிறந்திருப்பா
ரருமறையின் முழுக்கமறு தந்த விதி. (நுக)

பொய்புகலா வொருமொழியா ரிருபிறப்பார் ' முக்குற்
றம் போக்கி நான்கு, தெய்வமறை யுணர்ந்தைந்து புலனடக்
கி யாறுசம யங்க டேர்ந்து, நெய்வார்த்தங் தெழுநாவா லீ.
னொரியுண் ணுமபடிநன் னியதி செய்து, வையகத்தி லுள்
னோர்கள் போற்றுபூ சுரராகி வாழ்வா ரென்றும். (சு0)

அளவு. நெறியில் - முறையாக. முறையா - கிரமமாக. மூத்த
மூல் - மூன்று அக்கிரி, காருகபத்தியம், ஆகவநீயம், தெக்கனாக்
கிரி. ஒம்பி - பாதுகாத்து. மூவர் - தென்புலத்தார், தெய்வம்,
வீருந்து. அவி - உணவு. பாகம் - பங்கு. கூறுகிற்பாம் - சொல்
லுவாம்.

53. மறையாகமம் - வேதாகமம். ஆற்றி - செய்யப்பட்டி
பூதி - விபூதி. ஐந்தெழுத்து - பஞ்சாக்கரமந்திரம். கிருகம் - வீடு
நிரைநிரை - வரிசைவரிசை. பூண்டோராகிய சிவமறையோரென
க்கூட்டுக.

59. பொழுது - காலம். மாத்யானம் - உச்சிப்பொழுது. சந்தி-
யாலம் காயத்ரி - சாயத்திரிமந்திரம். சந்தி - சந்திரியமம்.
இந்து - சந்திரன். வேள்வீ - யாகம். அந்தணர்கள் - (ஆதிகை
கூரல்லாத மந்தைப்) பிராமணர்கள்.

60. மொழி - சொல். முக்குற்றம் - மூன்றுகுற்றம், கோமம் -
வெஞ்சரி, மயக்கம். தெய்வம் - தெய்வீத்தன்மை. ஐந்துபுலன்

முறைபிடத்தி னுதாத்தமனு தாத்தமுடன் முறையோ
தி யங்க மாறி, னிறைபுடைத்தா முன்னென்று முங்கோதிப்
பின்னைந்து நேயக் கல்வித், 'துறைபிடத்தி னெடுத்தோதி
புபசுருதி புராணநூ றேன்ற யாரு, முறைபிடத்தில் விரித்
தோதி மாணவகர்க் கப்பயனை யுறுத்து வார்கள். (சுக)

தந்திரவுத் திகளெண்ணுன் குந்தேர்ந்து மதமேழுந்
தழுசிச் சான்றோர், முந்தவுரைத் திமெட்டப் பிரமாணம்
கருமுறையா வறிந்து முன்னர், வந்தெதிர்த்து வாதமிடுந்
தார்க்கீகர் தமைமறுத்து வாத மிட்டுச், சொந்தமாஞ் சைவ
நிலை நிறுத்தியே பிறமதத்தைத் துளாச் செய்வார். (சுஉ)

வேறு

இற்றுறந் திகயப் பற்றினை விடுத்திங் இனியொர்பற்
றினெயெனப் பொருளின், பற்றினைப் பற்றிப் பாவனை நீக்
கிப் பாவனா தீதராய்ப் பரிதி, யுற்றிடு குணம்போ வியாவை
பஞ்சேந்திரியம். வார்த்து-ஒழுக்கி. எழுநாவல்-எழுநாக்குகளால்.
நீள்வரி - நீண்டஅங்கினி. நியதி-நித்தியசன்மம். பூசுரர்-பூதேவர்.

*61. மறை - வேதம், உதாத்தம், அனுதாத்தம் - உச்சரிப்பி
றெனையேதங்கள். அங்கம் - வேதாங்கம். நிறை - நிறைவு.
உடைத்தாம் - உபாயதாம். முன்னென்று - மந்திரம். பின்
னைந்து - பின்னுள்ளின்று, வியாகரணம், நிகண்டு, நந்தோபிதி
தம், இருத்தம், சொதிட்டி. கல்வித்துறை - நூல்பயிற்செய்ய
பிடம். உபசுருதி - உபவேதம். மாணவகர்க்கு - மாணுக்கர்கட்கு.
உறுத்துவார் - உற்செய்வார்.

*62. தந்திரவுத்தி - நூலிற்கூறும்படித்தி. மதம் - கொள்கை.
சான்றோர் - மேலோர். முந்த - முற்படி. அட்டப்பிரமாணம் -
எட்டுப்பிரமாணம்; அவையாவன:-காட்சி, அனுமானம், ஆகமம்,
அருத்தாபத்தி, உவமானம், அபாணம், சம்பவம், ஐதீகம் எனப்படும்.
இவற்றைச் சித்தாந்த சாத்திரங்களுட் காண்க. முறையா - முறை
யாக. வாதமிடும் - தர்க்கஞ்செய்யும்; தார்க்கீகர் - தர்க்கஞ்செய்
வோர். துளா-பொடியாக.

யுஞ் சமமா யுளத்திடை யுன்னியொப் பில்லா, நற்றுறவடை
ந்த மகான்களால் வசிக்க நண்ணிய மடங்களு மநேகம். (சுங)

வேறு.

ஆறு கட்டிகண் டிகைவெண்ணீ றணிந்தபி டேகப்
பேறு கட்டியைந் தெழுத்துணர் பெரியராய் துதவி
னீறு கட்டிய நிமலனை நினைத்துநெஞ் சகத்தில்
வீறு கட்டிய மெய்யறி வுடையராய் விளங்கி. (சுச)

சைவ வாக்மஞ் சைவசாத் திரம்பதி னுஞ்சு
மெய்ப தாம்பசு பதியொடு பாசமும் விசாரித்
துய்ய நன்கடி யவர்க்குப தேசங்க ளுரைக்கு
மைய்ய ராஞ்சைவா சாரியர் மடங்களு மநேகம். (சுரு)

வேறு.

தெரிவரும் பெருமைச் சங்கரே சுரர்கோ விலின்றென்
மேற் காகிய திக்கி, னரியர வடிவா மரனுருக் காண்பா னம்
மைகோ மதியுளத் தன்பாற், பெரியநற் றவஞ்செய்த் தவச
மண் டபமொன் றுளததன் பெருமைகள் கல்விக், குரியநா
மகளு மெடுத்தெடுத்த தநேக யுகங்களி னுரைப்பி னுழியா.

13. இல் - இல்லறம். துறந்து - கடந்து. பற்று - ஆசை
பொருள் - பிரம்மம். பாவனை - தியானம். அகீதர் - எட்டாதவர்.
பரிதிசூண் - சூரியனுடைய சூணம்; அஃது எல்லாவற்றையுஞ்
சுழிதல். துறவு - சந்தியாசம். நண்ணிய - பொருந்திய.

14. ஆறுகட்டி - காமமுதலிய ஆறையுள் உண்டையாகத் தீர
ட்டிக் கட்டியுள் காதணி. கண்டிகை - உருத்திராக்கம். பேறு
பயனை. கட்டி - ஆக்கி. நீறுகட்டி - விழுதிதரித்து. வீறு கட்
டிய - பெருமையை ஆக்கிய.

15. மெய் - உண்மை. பசு, பதி, பாசம் - திரிபதார்த்த
லக்ஷணங்கள். விசாரித்து - ஆராய்ச்சியெய்து. உய்ய - பிழை
க்க. ஐயர் - பெரியவர். சைவாசாரியர் - சைவர்களுடைய குருக்கள்.

16. தெரிவுஅரும் - அறிதற்கரிய. அரியவடிவு - சங்கர
நாராயணபுருஷம். அரனு - சிவசொருங்கம். காண்பான் -

அத்திவா ரங்க ணீல்மா மணியா லலைத்ததன் மேற்
படி கத்தான். மெத்திய தளங்கள் பொருத்தப்பின் பதும
ராகத்தான் மிளிர்ச்சுச் சேற்றி, மத்தியிற் பவளக் கானிறை
நாட்டி வயிரநற் போதிகை மீதி, லுத்திரம் பச்சை யுரம்ப
தித் துயர்வா யொளிர்வயி பேக்கை யோங்க. (சுனி)

இசைத்துமேன் முகடு சேர்த்துமாற் றியர்ந்த வீரச்
தத் தகட்டினால் வேய்ந்தங், கசைத்துவா னிரவி மதிபிர
தத்தை யடர்மணித் தூபிமீ தமைத்துத் திசைக்கிலா
மின்பஞ் செயுமிதன் கவினைத் தெரிந்திட வந்தவா னவர்க்,
ணைசக்குமலாகி யவர்மனத் திணையுங் கவருநல் விசித்திர
மாத. (சுனி)

பொறிகள்ங் கமைத்து வைத்தனர் கண்டோர் பொறி
புல னியாவும் பொறியாற், பறிகொள விடுத்துத் தாங்க
ளப் பொறியின் படிவமா யசைவற நிற்பின், மறிகொளுங்
கரத்தார் ஷ்வினை நோக்கி வாமிகோ மதிதிரு நாட்டக்,
குறிதவர் திருந்து தவஞ்செயுங் கோலங் காண்பவர் பெரு
மைகூ றரிதால். (சுனி)

எனும்பொருட்டே உளது - இருக்கிறது. நாம்கள் - சரசுவதி. முடி
யா - அடங்கா.

67. அத்திவாரம் - அடிவாரம், அடிப்பாகம். மணி - இரங்
ம். படிசு - பளிங்குக்கல். மெத்திய - சிறைத்த. மிளிர் - விள
ங்குகின்ற. ஏற்றி - வளர்த்து. மத்தியில் - நடுவில். நிறை - வரி
சையாக. நாட்டி - நிறுத்தி. ஒளிர் - விளங்குகின்ற. கை - கை
ரம்.

68. இரசதம் - வெள்ளி. வேய்ந்து - மூடி. அசைத்து -
ட்டி. இரவியதி இரதத்தை - சூரியசந்திரர்களுடையதேர்களை.
புடர்மணி - நெருங்கிய மணிகள்பதித்த. தூவி - விமானம். மீது -
மேல். அமைத்து - செய்து. கவினை - அழகை. கடைக்கு -
சூரப்பட்டத்துக்கு. மேல் - அதிகம். விசித்திரம் - சிறந்த அழகு.

69. பொறி - இயந்திரம். பொறி - இந்திரியம். புலன் -
நினைவு. அப்பொறியால் - அந்த இயந்திரங்களால். படிவம் - ருனடி

இத்தன்க புண்டய தவசுமண் உபந்தா னியந்திய வேர்
தன்யா ரென்னின், முத்தமிழ்ச் சங்க மூன்றுட னான்கா மு
றைபெற வளர்த்துமு துவகில், வைத்திற் மூற்று மலைக்கர ச
ரிமை மன்னவன் மருதப்ப வள்ளல், பத்தியாற் செய்திங் கே
ழிரண் டெனும் பரப்பினன் நன்புகழ்ப் பரப்பே. (எ0)

வேறு.

மேரு வென்னலா முதனிலைக் கோபுர மிளிர் பொன்
சார்வி மாணங்க விரண்டும்வெண் சுவிலைதண் மதிதோய்
காரு லாவிம யாசல மென்னலாங் கடாவ
மேரு யர்த்தவ னுலயக் தெழில்சொல வெளிதோ. (எ1)

மாண்ட பங்களுந் திருமதி னிலைபுமா நடனங்
கொண்ட பொற்சபை மற்றுமிவ் வுலகினிற் குடிவந்
தண்டர் தச்சனா லமைத்ததா மன்றெனி லலர்ந்த
புண்ட ரீகத்தன் சிருட்டிபா பிரயாரிது புகல்வார். (எ2)

வேறு.

நூறியே முதலா மென்வல கோர்க்கும் போகழீர் விடு
மல குவதிலு, வாமிகோ மதியோர் பாகனே யென்று வான்
கூம் ஆய் - போன்று. நிற்பின் - நிற்பலோடு. மறி - மான்.
காமி கோமதி - அழகுடையவளாகிய கோமதியம்மை. நாட்டக்
குறி - எண்ணத்தின்குறிப்பு. தவாது - கெடாது. கோலம் -
(தனி) கோலத்தை. காண்பவர் - தரிசிப்பவர்.

70. முறை - ஒழுங்கு. மூதுலகு - பழைய உலகம். புகழ்
ப்பரப்பு - சீர்த்தியின் விரிவு.

71. மிளிர் - விளங்குகின்ற. கயிலை - கயிலாசம். கார் -
மேகம். உலாவு - சுஞ்சரிக்கின்ற. இமயாசலம் - இமயமலை. கடா
வம் - செலுத்தும். எர் - இடபவாகனத்தை. உயர்த்தவன் -
(உதாடியாகுத்) கட்டிய சங்கரேசுவர்.

72. மற்றும் - பிறவும். குடிவந்து - குடியாக வந்திருந்து.
தண்டர்த்தசன் - தேவசம்மியன். புண்டரீகத்தன் - பிரமதே
வன். சிருட்டி - சிருட்டிப்பு.

73. போகம் - செல்வம். வீடு - மோகனம். வாமி - அழகு
டையவளாகிய வான்மொழி - பெரியவேதம். மமம் - பொன்.

மொழி சாற்றுதல் போல, வேமமால் வணர்போ லுயர்ந்த
கோ புரத்தி லியற்றிய மணியிராப் பகலாத், தரமத மின் றிச்
கடிகைக டோறுங் கண்கண் வெனத்தனி யொலிக்கும்.(௭௩)

வேறு.

ஆறு காலமு மருச்சனை நிவேதனை மடியார்
கூறு பட்டைகள் கணிகைய ராடல்கள் கோல
நீறு பூசிய தொண்டர்தங் கூட்டங்க ணினைத்த
பேறு தந்திடுஞ் சன்னிதி தனிலென்றும் பெயரா. (௭௪)

ஐந்து வாத்திய முழக்கு முரகர முழக்கு
நந்தி பின்னின்று நாவமு துறநற் றமிழான்
முந்து. மூவர்கொல் பாடல்க னோதிடு முழக்குஞ்
சந்திரா தித்தர் மண்டலத் தாண்டியே. முழங்கும். (௭௫)

சித்தர் கூட்டமுந் தேவர்கள் கூட்டமுந் தேர்ந்த
முத்தர் கூட்டமு முனிவரர் கூட்டமு முத்தர்ந்த
பத்தர் கூட்டமும் பாவலர் கூட்டமும் பாவ
வத்தர் சங்கர ரம்மையோ டருள்புரிந் திருப்பார். (௭௬)

இயற்றியமணி - செய்துவைத்திருக்கப்பட்டமணி. கடிகை - நாழி
கை. தனி - தரினே. ஒலிக்கும் - முழங்கும்.

74. நிவேதனம் - நைவேத்தியம். கணிகையர் - உருத்திர
தணிகையர்; தேவதாசிகள். பேறு - பலன். பெயரா - நீங்கா.

75. ஐந்துவாத்தியம் - பஞ்சவாத்தியங்கள்; தோல், துளை,
நரம்பு, கஞ்சம், மிடறு ஆகிய கருவிகள். நந்தி - திருநந்திதேவர்.
முந்து - முற்பட்ட. பாடல் - தேவரீரம். சந்திர ஆதித்தர் - சந்
திரசூரியர்.

76. சித்தர் - அணிமாமுதலிய அட்டமாசித்திகள் செய்ப
வர். முத்தர் - சிவன்முத்தர். முனிவர் - துறவிகள். பாவலர் -
பாட்டிக்களில் வலியவராகிய வித்துவான்கள். சித்தர் - பிதாவா
கிய.

வேறு.

புன்னுக வனமுனிவர் போற்றநடம் புரிபவரைப் புகழ் தல் போலென், புன்னுக வனம்புரிதல் பொருளெனக்கொண் டார்வெண்ணம் புயத்தின் மாணதப், புன்னுக வனந்தேடுங் கடவுளர்க்கு நிழறந்து பூத்துக் காய்த்த, புன்னுக வன்ப்பெ ருமை புகலவர வர்யிரநா வீம்போ தாவே. (என)

அன்பரகங் குவிவதுபோன் முகையரும்பி யவர்முகம்போ லலர்தெந் நாளு, மின்பமுற வலருளத்திற் சிவஞானமுறுதல் போ லெழிற்றே னூறி, மன்பதைக்கெல் லாந்துன்ப வினைநீ க்கிப் பிறவிவெம்மை மாற்று தற்குத், தன்பதத்தி நிழற ருவார் தமக்குநிழ றந்துபுக டழைக்கும் புன்னை. (என)

மூலமே மறையாக முனைத்தெழுந்தா றங்கமதாய் முதி ர்த்து மேற்சென், ருலுமடர் சிணையாக மாதிரா ணங்கலைக் பா ணங்க ணாகிச், குலமெரி மழுமானுந் துணைக்கரத்திற் கொண்டபரஞ் சோதி பச்சைக், கோலமயி லாவுண்டியம் சிகைக்குமிடம் கொடுத்துமேற் குலவும் புன்னை. (என)

77. புல் - (முனிவர்) வியாக்கிரபாதமுனிவர். நாகவன முனிவர் - சர்ப்பவடிவமாகிய அழகிய பதஞ்சலிமுனிவர். நடம்பு ரிபவரை - நடேசமூர்த்தியை. புன் - சிறிய. நா - நாகு. கவ ளம்புரிதல் - பாடுதலை. பொருளென - பொருளாக. வெண் - வெள்ளிய. அம்புயத்தில் - தாமரை மலரில். புல் - பொருத்துகி ற்ற. நாக - இளமையுடைய. அனம் - பிரமாவாகிய அன்னப்பற வர். கடவுளர்க்கு - சங்கரேசுரர்க்கு. புன்னுகவனம் - புன்னாவ னம். அரவு - ஆதிசேடன். போதா - பற்று. கொண்டா ரகிய கடவுளொணக்கூட்டுக.

78. அகம் - மனம். குவிதல் - திரள்தல். முகை - அரு பு. அரும்பி - உண்டாகி. முன்பதை - மக்கட்கூட்டம். நிவழ் மூ - வெப்பம். புகழ் - கீர்த்தி.

79. மூலம் - வேர். ஹதை - வேதம். அங்கம் - வேதங்களை வறுப்பு. ஆலம் - அசையும். அடர்சினை - நெருங்கிய கிளைகள்.

சங்கரரா. விஷயிருக்க வமைத்தருளும் விமர்னமென
சங்க ரேச, ரிங்கிதமா வணிபரவப் பணியமைத்த வணிமணி
பெட்டக்மே யென்ன, வங்ககிணைப் பிணிதிர்க்க வழுவடை
த்த ஊடமென்ன வன்மந்தெந் நாளு, மங்களம் வடிவப்பெற்
வன்மிகப் பெருமைபெரி தாகு மாதோ. (அ௦)

பச்சைநிற மொருபுறமும் பவளநிற மொருபுறமுட்
பணியந் தொண்டர்க், கிச்சைதரு கெளத்துவழு மெழின்று
த்தி ராக்கமுட்பூண் டுனிமை யாக, நச்சரவு சங்கபத்மர் தத்
த்தினுக்கு வெளிப்படையா நாம ரூப, மச்சதனு மரது
மொன்றஞ் சங்கரநா ராயணரே யநாதி மூர்த்தி. (அ௧)

நடுக்குமுடற் பிணிநீர நன்மருந்து புற்றுமருந் தா
நாளுங், கொடுக்கும்வயித் தியர்பிறவிப் பெரும்பிணியை
யருண்மருந்தாற் கொன்றெய் தர்மற், நடுக்கும்வயித் தியர்
ஷ சங்கரர்கோ மதிவளர்சீ ராசைத் தன்மை, யடுக்கும்
ரபஞ்முனிவ. மமரரா லும்புகழ வடங்கு, தன்றே. (அ௨)

*திருநகரச்சுருக்க முற்றிற்று.

ஆசைப்புள் ௧௧௫.

சுலையானம் - கல்விதூல். எரி - சுடுகின்ற. துணை - இரண்டு
மயில் - மயில்போலும். குலாவும் - விளங்கும்.

80. விமர்னமென - தூவிதூல. அரவப்பணி - சர்ப்பாப
ணம். அமைத்த - வைக்கப்பட்ட. அணி - அழகிய. மணிப்பெ
ட்டகம் - இரத்தினத்தினைப் பெட்டி. அங்கம் - சரீரம். அமுத
மைத்த - அமுதம் வைக்கப்பட்ட. கடம் - குடம். மங்களம் -
மங்கலம். வன்மிகம் - புற்று.

81. கௌத்துவம் - கௌத்துவமென்னும் மாணிக்கமணி
யும். எழில் - அழகு. நச்சரவு - நஞ்சையுடைய பாம்பாகிய
நாமரூபம் - பெயர் வடிவத்தால். அச்சதனும் - விஷணுவும். அர
னும் - சிவபிரானும், அநாதி - ஆதியில்லாதது. மூர்த்தி - கடவுள்.

82. அருள் மருந்து - கருணையாகிய மருந்து. சீராசைக்கன்
மை - சீராசையென்னும் பெயருடைய தலத்தின் குணம், அம்மா
தேவர்.

புராணவாலாறு.

இருநிலத் துயர்ந்த நையிசா ரணியத் தீட்டுந் தவத்தி
ணர்க் காண்பான், பரிவுறு தவத்துச் சூதமா முனிவன் பழுத்
தநல், லருளினை டெய்த, லிரைமலர் தூவியுயர்தவி சளித்து
விருப்புடன் முகிழ்த்தகை யினராய்க், கரையழி விற்பக் கட
லினுள் ளழுந்திக் கருதியொன் றுரைக்கலுற் றனரால். (க)

நறைகம ழிதழி நளிசடை முடித்த நாதன்வாழ்
பதிகளின் விறு, குறையற வெடக்குப் பண்டைநா ளுரைத்
தாய் குருமணிச் சூட்டரா வசைத்த, கறைமிடற் றிறையுந்
பசந்துமா யலங்கற் கண்ணனு மோருருத் தாங்கி, யுறைதரு
பதியின் வீறெமக் கின்னே யுணரத்திட வேண்டுமென் றுரை
த்தார். (உ)

முரலுமஞ் சுரும்பர். வீழ்கலா ினது முகம லத்தினில்
ஈனோந்த, வரியந் கதையாம் புதியசெந் தேனை யஞ்செவி
வள்ளவாய் முகந்து, பருகிடி லெவர்க்கே தெவிட்டும்வெண்
டலங்கப் பாற்கடற் றுயிறரு மாயன், புரைதரு வியாதன்
மலரடி, போற்றிப் புராணமீ ரொன்பதுந் தெனிக்தோய். (ங)

வேறு.

விண்ணினிற் சிறந்தனன் வியாழன் லேலைசூழ்

மண்ணினிற் சிறந்தனை மதியின் மிக்கநீ

யண்ணலஞ் சேடனே யரவி னாட்டிடை.

பெண்ணிடிற் சிறந்தன னென்று கூறினார்.

(ச)

*முனிவரே நீங்கள் வினாவிய தலத்தின் மகிமையுந்தீர்த்
தழர்த் தியுமப், பனிவருஞ் சடையான் மாலுமீ சனுமாழ்ப்
பகருருத் தாங்கிய பண்புள், கனிதரு மன்ப னுக்கீர வழுதி
வழிபடு கதையுந்தக் கணையாம், வனிதைசெய் தவமும் வீர
சே னப்பேர் மன்னவன் பிணிக்விர்ந் ததுவும். (ரு)

*சயந்தன்மா பாவந் தீர்த்ததுங் காண் வேறிலன் கதியு
றுந் தகையுங், கயந்த்னிற் பசுவை மாய்த்தகன் மாடன் கா
ணரும் வீடுபெற் றதுவு, முயர்ந்தபுன் னாக வனத்தின்ன் மகி
த்வ மெனவுயர் கியாசன்முன் னெனக்குப், பயன்றரு பவுடி
யோத் தராபுரா ணத்திற் பகர்ந்தவா நேபகர் குவனால். (௬)

• பு ரா ண வ ர லா று மு ற் றி ற் று .

ஆ செய்யுள் - கஎச.

புராணவரலாற்றுச் சுருக்கவசனம்.

பெரிய பூமண்டலத்திலுயர்ந்த கையிசாரணியத்தில் வசிக்கும்
இருஷிகள் (முனிவர்) முன்பு அன்புற்ற தவத்தையுடைய சூதமு
னிவர் முதிர்ந்த கருணையுட னெழுந்தருள்; அவரை அந்த இருஷி
கள் பூசித்து உயர்ந்த ஆசனத்தி லெழுந்தருள்செய்து வணங்கி
யானந்தக்கூடலிலே மூழ்கிச் “சுமாம்! கொன்றைமாலையைத்தரி
த்த சிவபெருமா னெழுந்தருளியிருக்குந் தலகிலின் பெருமையை
யடியேங்களுக்குப் பூருவகாலத்தி லருளிச்செய்தீர். அந்தச் சிவ
பெருமாளும் விஷ்ணுமூர்த்தியும் ஒருவடிவமெடுத்து எழுந்தருளி
யிருந்த வுரராசை (சங்கரநாராயணர்கோயில்) யின் பெருமையை
யினி அருளிச்செய்யவேண்டு” மென்று கேட்டனர்.

உடனே சூதமுனிவர் அம்மகருஷிகளேனோக்கி “முனிவர்க
ளே நீங்கள் கேட்ட வரராசைத்தலத்தின் மான்மியமும், அந்தத்
தலத்திலுள்ள தீர்த்தத்தின் மகிமையும், மூர்த்தியின் மேன்மை
யும், சிவபிரான் சங்கரநாராயணராகத் திருவருக்கொண்டருளிய
தும், உகிரபாண்டியன் வழிபாடுசெய்தகதையும், தக்கண யென்
லும்பெண் செய்த தவமும், வீரசேன அரசன் வியாதிநீங்கிய சூரித
மும், தேவேந்திரன் புத்திரனாகிய சயந்தன் பெரிய பாவந்தீர்த்த
காதையும், காணவென்னும் வேடன் மோகூமடைந்த அற்புத
மும், பசிவைக்கொன்ற கன்மாடன் முத்திபெற்ற வரலாறும் புண்
னவன சேஷத்திரத்தின் மகத்துவமென்று வேதவியாசமுனிவர்
பவுடியோத்தரபுராணத்தி லெனக் கருளிச் செய்தபடியே யுங்களுக்
குச் சொல்லுவே” மென்று கூறியருளினர்.

நான்காவது:

தலவிசேடச் சருக்கம்.

இப்புதியிற் றலத்தீர்த்த மூர்த்தியோ ரிடத்திலிக பரீத்
தை நீலகு, மொப்பிறல மெத்தலத்து மில்லையி ர்த்த தலத்து
ளும் கட்டு ளன்பாச், செப்புவல்யான் சித்தமொருப்
படவீசிர் தேண்மினெனச் செங்கை கூப்பி, யப்பணியுஞ் செ
ஞ்சடைபார் சங்கரே சுரர்த்தொழுநம் கறைவ தானான். (க)

அத்தலத்தி னிருந்துசரி பைபையிபற்றி லரனுலகைய
டைகு வார்க, எத்தலத்தி லிருநுகிரி யையையியற்றி லரன்
பக்க லனுகு வார்க, எத்தலத்தி லிருந்தியோ கம்புரியிற் சி
வருப மாகு வார்க, எத்தலத்தி லிருந்து மெய்ஞ்ஞா னந்தெரி
வோர் சாயுசய ம்டைகு வாரே. (உ)

புலையரோ நெவாகிப் புன்னெறிபா னன்றினறியைப்
போக்கி னேருங், கொலையரே யானேருஞ் சீரானீச யாமித
னிற் கூடி னல்ல, நிலையரே யாகியுயர் நெறியொழுக்க மாசார
நிலைத்துக் கல்வித், தலையரே யாவார்க ளிப்பிறப்பி லீனிப்பி
றவாத் தன்மை யாவார். (ங)

முத்தொழிலு நடத்துசங்க மேசுர்வாழ் தலமகிமை
முன்னு ராகியெத்தொழிலின் முயற்சிபைக்கொண் டெய்தி
ன ரேனுமங்கோ ரிரவி ருந்தாற், சித்தமலி னெதீர்ந்து சிவன
டியைச் சேவிக்குஞ் செல்வ ராகிப், பத்தரினும் பத்தராய்ப்
பசுபதிபா சத்தினுண்மைப் பயனைத் தேர்வார். (ச)

ஒருதினமங் குறைபவர்க ளும்மையிற்செய் பவந்தீர்வ
ருண்மை யாக, விருதினமங் குறைபவர்க ளிம்மையிற்செய்
பவந்தீர்வ ரீசன் பெற்றீறாள், கருதியே மூன்றுதினங் காத்தி
ருப்போர் மறுமைவினை கடந்து நிற்பார், சுருதிமொழி யிது
வாமென் னுறுதிக்கொள்வீவார் சுவர்க்கபுகற் தோய்துவாரே. (ஈ)

ஆதிவா ரத்திலிந்தத் தலத்திலிருந் தரன்விழியா யமர்
ந்தி ருக்குஞ் சோதிபிர வியைநினைந்து நோன்பியற்றிற் கண்
னோவு தொலைந்து வெய்யபாற், காதுகொடும் பிணிதவிர்ந்து
கதிரொளிபோ லெழில்விளங்கிக் காப நீங்கும், போதுகூதி
ருலகிலுற்று வாழ்ந்துபின்பு பரகதியிற் பொருந்து வாரே.()

. மதிவிரதத் தரன்சடையிற் பிணையாகி விழியினிதை
மதியு மாகிக், ஆதிவான வருக்கமுத மூட்டுவிக்குந் தன்சட
யோற் றொழுது போற்றிபு பதிவாக வித்தலத்தி னோன்பி
யற்றும் பெரியோரப் பதத்தி னண்ணிக், கதிவாய்த்தக்
கணம்பரவச் சிவலோக மிருப்பிடமாக் கைக்கொள் வாரே.

மீங்களவா ரத்திலிந்தத் தலத்திருந்து நோன்பியற்றில்
வக்ர னாலே, பொங்குபிணி தோஷமும்போய்ப் பூமன
ரு ளாற்சிவபோ தந்துப்ப பார்க, டிங்களுள் சேய்புகளுட்
சிந்தித்து நோன்பியற்றிற் சிறந்த கல்வி, தங்குபுக னுலக
டைந்து சபுதிரு விலகமதிற் சார்து வாரே. (அ)

குருதினத்தி வித்தலத்திற் குருவைநினைந் தேபத்தி
கொண்டு நோற்போர், கருதுமவ னுலகடைந்து கடவுளுறை
சிவபதத்திற் கலந்து வாழ்வீர், ரொருதினமா வதுசுக்ர வாச
விர தம்புரிந்தோ ழும்பர் செல்வம், பெருகுமவ னுலகடைந்து
பிஞ்சுசுன்னன் திருவடிப்பே நெய்து வார்கள். (ஆ)

வே'று.

எவ்வம்தனைத்துந் தீர விருஞ்சனி தன்னை யுள்சிச்
சைவநம்'றலமாஞ் சீரா சைப்பதி தன்னி னோற்போ
ரவ்விய மகல வன்ன னுலகடை யமர்ந்து பின்னர்க்
சைவரு நெல்லி யென்னக் கிடவுடன் கீழிலைச் சார்வார் (க)

பலமொரு வருடங் காய்த்த சருகொரு வருடம் பற்றில்
சலமொரு வருடங் காற்றுத் தானொரு வருட் முண்டு
கிலையிலா வுடம்பை வாட்டி நீடநின்று செய்வோர் பேறிற்
நல்முது தலத்தி னோற்போர் துண்டிந்த தவரை நண்ணும் (கக)

வேறொரு தலத்தி னூறு பரிமகம் கியந்து செய்த
பேறொரு பரிம கத்தா லித்தலத் தெய்தும் பேற
நீரிலா வாச பேயம் பவுண்டீர் மிராச குப
நூற்செய் பலன்க ளக்னிட் டோம்மோர் ரொடியின்னல்தும்.

தந்தைபைத் தாயை புண்ணைச் சற்குரு பரணை வைது
திந்தைசெய் தடித்துள் ளோரு நீயொரு தஞ்ச மென்று.
வந்தவர்க் கானா தாரும் வறியவர்க் குதவா தாரு
மிந்தநற் பதியி னெய்தி விருங்கதி யடைவா ரன்றே. (க௭)

பூகலர் தன்னி னுள்ள புண்ணிப தலங்கட் கெல்லா
மேதகு தலம் தாகு மியாதின லென்னில் வேத
நாதனே புற்று மண்ணை நன்மருந் தாக நல்கிப்
பாதக நோய்க ணீக்கிப் புரிந்துகாத் தருள்வ தாலே. (க௮)

கங்கையைப் புனைந்த விசன் கணங்களி னதிக நந்தி
மங்கையர்க் கதிகங் கற்பு வாய்த்திற் மடதல் லார்கள்
செங்கண்வா ளரவிற் சேட னதிகமாஞ் சிவத லத்தீற்
சங்கர னுறையுஞ் சீரா ளைப்பதி யதிகந் தானே. (க௯)

மணிகளென் ப்திற்சி ரேட்டம் வயிரமா மணியே யாகு
மணிகல் நூல்க டம்மி லத்துவி தஞ்சி ரேட்டங்
கிணிதநூல் சொலுமி ராசி தனிர்கன சீரேட்டஞ் சிங்கம்
கிணிதவிர் தலங்க டம்மிற் செருஞ்சிரேட் டஞ்சி ராசை. (௧)
வானவர் தனிற்சி ரேட்டம் வயிரவாட் படைவ லாரி
சோனைமே கங்க டம்மிற் சொன்னமே கஞ்சி ரேட்டங்
காணுமாக் கனிற்சி ரேட்டங் கம்முங்கத் தூரி யாகு
முனமி றலத்திற் சீரா ளைப்பதி புயர்சி ரேட்டம். (௧௧)

பத்திரந் தனிற்சி ரேட்டம் பலந்தரு ள்வ மாகு
மத்திரந் தனிற்சி ரேட்டம் பாசுப தாத்ர மாகுஞ்
சத்திக டனிற்சி ரேட்டங் கையல்கோ மதித்தா யாகுஞ்
சித்திரந் தலங்க டம்மிற் சிரேட்டஞ்சி ராசை யாமே. (௧௨)

மருக்கமழ் மலர்க டம்பில் னனசமா மலர்சி ரேட்டங்
 குருக்களிற் றேவர் போற்றுகு குலகுருப் பொன்கு ரேட்ட
 முருக்கிய பொன்னிற் சாம்பூத்திநிதி யுயர்சி ரேட்டந்
 திருக்கிளர் தலத்திற் சீரா சைப்பதி சிரேட்ட மாமே. (௧௯)

மாதன முனிவர் தம்மின் மலையமா முனிசி ரேட்டந்
 தாதையைப் புரக்குஞ் சேயிற் றகுபகீ ரதன்சி ரேட்டந்
 காதைக டனிற்சி ரேட்டந் கடவுடன் காதை யாகு
 மேதகு தலசி ரேட்ட மிசுவர ராசை யாமே. (௨௦)

வேறு.

முன்னைவினை யிப்பிற் பின் மோதுபிணி வினையினை த்து
 முடுக யோட்டும், பின்னைவினை வாராமற் பிசுமனெழுந்
 , கையுமழிக்கும் பெருமை யுள்ள, தின்னதல மகிமைதனை
 யாவரே யெடுத்தாசைப்பா ரிதனிர் னுமம், புண்ணைவனஞ்
 சீராசை ஓரராசை, புரமெனவும் புகல்வர் மேலோர். (௨௧)

புண்ணியங்கு ளொன்பதுட னுபசாரஞ் செய்துசிவ
 னடியார்ப் போற்றிப், பண்ணியம்பா லடிசிலன்பா யித்தலத்
 ி லொருபோது படைத்த பேர்க, ளெண்ணியதூ ருயிரம்
 பேர் சிவனடியார்க் கயற்றலத்தி விடுபே றெய்தித், கண்ணு
 தறன் கயிலையினிற் கணங்களுளாம் பரவமனங் கனித்தி
 வாழ்வார். (௨௨)

இத்தலத்தின் மறையவருக் கொருசரபி யன்பினு லீந்த
 பேர்க, ளுத்தமனான் சுரபிபணி. கேட்பவா ன்வர்க்கிறையா
 யுற்று வாழ்வார், முத்தநைக் நறுங்கூந்தற் கன்னிகா தூனை
 மொன்று முடித்த பேர்க, ளணித்தமுமா யிரங்கன்னி யயற்
 பதிப னுகவுபல னேர்வாரே. (௨௩)

பூதிபூர்த் தர்க்கமன்பாற் புனைந்துசிவ னடியினை
 யைப். போற்றா காருஞ், சாதிவினிற் கீழான சண்டாள சன்ம
 மாய்க் சனித்த பேரும், பாதையினிற் போட்பொழுது, சீரா

சைப் பதிபிநிற்கால் பதித்திட் டாரேன், மேதகுசன் மத்தி
ஹற்று வினையெலாந் தீர்ந்துமெய்ஞ்ஞானிகளா வாரே. (௨௪)

தூரதே சத்திருந்தித் தகிமகிமை கேட்போருந் தொலை
வின் மூப்பாந், பாறதனி னடந்துவாச் செயலிலரய் மனத்
தினினை பத்தி யோரு, மேர்தருநல் விழியிலராய்த் தெரிசித்
தோ மிலையென்ன வெண்ணுவோருந், சீருயருங் கதீசர்
வா ரெனீர்ச்சீரா சைப்பெருமை செப்ப லாமோ. (௨௫)

திருதவி ரித்தலத்திற் சிவனாடிபார் திருவடிக்குச் சே
மஞ் செய்யும், பாதுகையும் வெயிற்குடையும் பனிக்காடை
கோவணமும் பற்றிச் செல்ல, ஸாதரவாங் கைத்தண்டு விசிறி
முதற் பலதான மளித்த பேர்கள், பூதகண நாதர்விமா னஞ்
சுமப்பச் சிவலோகம் புதுது வாரே. (௨௬)

எவ்வகைய தவப்பேறு மெவ்வகைய தானத்தா லெய்
தும் பேறு, மெவ்வகைய மகப்பேறு மெவ்வகைமெய்த் தூல்
வழித்தா யெய்தும் பேறு, மெவ்வகைய தலத்தித்த மூர்த்தி
யினா வியாவருக்கு மெய்து கின்ற, வெவ்வகைய பெரும்பே
று மித்தலமே கொடுக்குமென விசைக்கு மெய்நூல். (௨௭)

வேறு. ௨

சூன்று போலுந் தவத்தர்கள் கோளெல்லாம்
வென்ற சூதன் விரைச்சரண் போற்றியே
யின்று நீசொ தலத்தின் விசேடமே
நன்று நன்றினித் தீர்த்த நவில்கென்றார். (௨௮)

கார்த்தி கேயனைத் தந்த கடவுளைப்
பூர்த்தி யாவுளப் போதி விருத்தியே
பார்த்த பேர்கள் பலப்பிணி நீத்திருந்
தீர்த்த மான்மியஞ் செப்பத் தொடங்கினான். (௨௯)

* தலவிசேடச்சுருக்கமுற்றிற்று.

ஆட செய்யுள் ௨௦௩.

அத்திவா ரங்குணிலமா மணியா ணைமத்தன் மேற்
படி கத்தான், மெத்திபு தளங்கள் பொருத்திப்பின் பதும
சாகத்தான் மிளிர்சுவ ரேற்றி, மத்தியிற் பவளக் கானிலை
நாட்டி வயிரநற் போதினை மீதி, ஸுத்திரம் பச்சை யரம்ப
தித் துயர்வா யொளிர்வயி ரீபக்கை யோங்க. . (௭௭)

. இணைத்துமேன் முகடு சேர்த்துமாற் றுயர்ந்த விடசு
தத் தகட்டினால் வேய்ந்தங், கணைத்துவா னிரவி மதியிர
தத்தனத யடர்மணித். துரிமீ தனைத்துத், திசைக்கெல்ல
மின்பஞ் செயுமிதன் கவினைத் தெரிந்திட வந்தவா னவர்க,
ணைசைக்குமேலாகி யவர்மனைத் தினைபுங் கலருநல் விசித்திர
மாக. (௭௮)

பொறிகளங் கணைத்து ஸுத்தனர் கண்டோர் பொறி
புல னியாவுமப் பொறியாற், பறிகொள விடுத்துத் தாங்க
ளப் பொறியின் படி வமா யசைவற் நிற்பின், ஐறிகொளுங்
கூரத்தார். வடிவினை நோக்கி வாய்கேர மதிதிரு நாட்டக்,
ருறிதவா தீருந்து தவஞ்செயுங் கோலங் காண்பவர் பெரு
மைகூ றரிதால். (௭௯)

காணும்பொருட்டு. உளது - இருக்கிறது. நாமகன் - சரசுவிதி. முடி
யா - அடங்கா.

67. அத்திவாரம் - அடிவாரம், அடிப்பாகம். மணி - இரத்
நம். படிசு - பவிற்குக்கல். மெத்திய - சிறைத்த. மீளிர் - விள
ங்குகின்ற. ஏற்றி - வளர்த்து. மத்தியில் - நடுவில். சிறை - வர்
சையர்க். நாட்டி - நிறுத்தி. ஒளிர் - விளக்குகின்ற. கை - கை
மாம்.

68. இரசதம் - வெள்ளி. வேய்ந்து - மூடி. அசைத்து -
கட்டி. இரவிமதி இரதத்தை - சூரியசந்திரர்களுடையதேர்களை.
அடர்மணி - நெருங்கிய மணிகள்படுத்த. துவி - விமானம். மீது -
மேலே. அமைத்து - செய்து. கவினை - அழகை. நனைக்கு -
விறுப்படுத்துக்கு. மேல் - அதிகம். விசித்திரம் - சிறந்த அழகு.

69. பொறி - இயந்திரம். பொறி - இந்திரியம். புலன்
அறிவு. அப்பொறியால் - அந்த இயந்திரங்களால். படிவம் - இடி

இத்தகை யுடைய தவகமண் டடந்தா னியற்றிய வேந்
தன்யா ரென்னின், முத்தமிழ்ச் சங்க மூன்றுட னன்கா மு
றைபெற வளர்த்துமு துலகில், வைத்திற் றூற்று மலைக்கர ச
ரிமை மன்னவன் மருதப்ப வள்ளல், பத்தியாற் செய்திக் கே
ழ்ரண் டிலதும் பரப்பினன் றன்புகழ்ப் பரப்பே. (௭௫)
வேறு.

மேரு வென்னலா முதனிலைக் கோபுர மிளிப்பொன்
சார்வி மாணங்க விரண்டும்வெண் கயிலைதன் மதிதேய
கூரு லாவிம யாசல மென்னலாங் கடாவு
மேரு யர்த்தவ னுலயத் தெழில்சொல வெளிதோ. (௭௬)
மண்ட பங்களுந் திருமதி நிலைபுமா நடனங்
மெண்ட பொற்சபை மந்துமில் வுலகினிற் குடிவந்
தண்டர் தச்சனா லமைத்தகா மன்றெனி லலந்த
புண்ட ரீகத்தன் சிருட்டிபா மியாரினு புதல்வார் (௭௭)
வேறு

பூமியே முதலா மென்வல கோர்க்கும் போகீழும் விடு
நல் குவதில், வாமிகோ மதியோர் பாகனே யென்று வான்
கூர் ஆய் - டோன்று. நிற்பின் - நிற்பிலாடு. மறி - மான்.
காமி கோமதி - அழகுடைவளாகிய கோமதியம்மை. நாட்டக்
குறி - எண்ணத்தின்குறிப்பு. தவாது - கெடாது. கோலம் -
(தவக்) கோலத்தை. காண்பவர் - தரிசிப்பவர்.

70. முறை - ஒழுங்கு மூதுலகு - பழைய உலகம். புகழ்
ப்பாப்பு - சீர்த்தியின் விரிவு.

71. மிளிர் - விளங்குகின்ற. கயிலை - கயிலாசம். ககர் -
கோகம். உலாவு - சுஞ்சரிக்கின்ற. இமயாசலம் - இமயமலை. கடா
வும் - செலுத்தும். ஏர் - இடபவாகனத்தை. உயர்த்தவன் -
(கொடியாகக்) கட்டிய சங்கரேசுவரர்.

72. மற்றும் - பிறவும். குடிவந்து - குடியாக வந்திருந்து.
அண்டர்தச்சன் - தேவகும்பியன். யுண்டரீகத்தன் - கீர்மதேச
வன். சிருட்டி - சீருட்டிப்பு.

73. போகம் - செல்வம். வீதி - மோகனம். வாய் - அழகு
உடையவனாகிய. வான்மொழி - பெரியவேதம். மூம் - பொன்.

மொழி சரற்றுதல் போல, வேமமால் வரைபோ லுயர்ந்த
கோ புரத்தி லிபற்றிய மணிரிராப் பகலாத், தாமத மின்றிந்
கடிக்கைக டோலுங் கண்குண வெணத்தனி யொலிக்கும்.(௭௩)

வேறு.

ஆறு தூல்மு மருச்சனை நிவேதன மடியார்
கூய பாடல்கள் கணிகைய ராடல்கள் கோல
நீறு பூசிய தொண்டர்தங் கூட்டங்க ணினைத்த
பேறு தந்திடுஞ் சன்னிதி தனிலென்றும் பெயரா. (௭௪)

ஐந்து வாத்திய முழக்கமு மரகா முழக்கு
நந்தி பின்னின்று நாவமு னூறந் றமிழான்
முந்து மூவ்சொல் பாடல்க னோதிநி முழக்குஞ்
சந்திரா தித்தர் மண்டலத் தாண்டியே முழங்கும். (௭௫)

சித்தர் கூட்டமுந் தேவர்கள் கூட்டமுந் தேர்த்த
முத்தர் கூட்டமு முனிவார் கூட்டமு முதிர்ந்த
பத்தர் கூட்டமும் பாவலர் கூட்டமும் ப்ரவ
வத்தர் சங்கர ரம்மையோ டருள்புரிந் திருப்பார். (௭௬)

இயற்றியமணி - செய்துவைத்திருக்கப்பட்டமணி. கடிக்கை - நாழி
கை தனி - தானே ஒலிக்கும் - முழங்கும்.

74. நிவேதனம் - வைவேத்தியம். கணிகையர் - உருத்திர
கணிகையர்; தேவதாசிகள். பேறு - பலன். பெயரா - நீங்கா.

75. ஐந்துவாத்தியம் - பஞ்சவாத்தியங்கள்; தோல், துளை,
நரம்பு, கஞ்சம், மிடறு ஆகிய கருவிகள். நந்தி - திருநந்திதேவன்;
முந்து - முற்பட்ட. பாடல் - தேனாரம். சந்திர ஆதித்தர் - சன்
திரசூரியர்.

76. சித்தர் - அணிமா முதலிய அட்டமாசித்திகள் ஓசப்பி
வர். முத்தர் - ஐவன்முத்தர். முனிவர் - துறவிகள். பாவலர் -
பாட்டுக்களில் வலியவராகிய வித்துவான்கள். ஆத்தர் - பிதாவா
கிய.

வேறு.

புன்னாக வனமுனிவர் போற்றநடம் புரிபவரைப் புகழ்
தல் போலென், புன்னாக வனம்புரிதல் பொருளெனக்கொண்
டார்வெண்ணம் புயத்தின் மாகைத், புன்னாக வனந்தேடுங்
கடவுளுக்கு நிழறந்து பூத்துக் காய்த்த, புன்னாக வனப்பெ
ருமை புகவர வாயிரநா வுட்போ தாவே. (எஎ)

அன்பராகக் குவிவதுபோன் முகையரும்பி வவர்முதம்போ
லவர்ந்தெந் நாளு, பின்பமுற வவருளத்திற் சிவஞான மூறுதல்
போ லெழிற்றே னூறி, மன்பதைக்கெல் வந்துன்ப வினைநீ
க்கிப் பிறவிவெம்மை மாற்று தற்குத், தன்பதத்தி னிழற
ருவார் தமக்குகிழி றந்துபுக டழைக்கும் புன்னை. (எஅ)

மூலமே மறையாக முனைத்தெழுந்தா றங்கமதாய் முதி
ர்ந்து மேற்சென், றுலுமடர் சினையாக மாதிபுரா ணங்கலைந்
யா னங்க னாகிச், சூலமெரி மழுமானுர் துணைக்கரத்திற்
கொண்டபரஞ் சோதி பச்சைக், கோலமபி லாவுடையம்
பிகைக்குமிடம் கொடுத்தமேற் குலவம் புன்னை. (எக)

77. புல் - (முனிவர்) வியாக்கிரபாதமுனிவர். நாகவன
முனிவர் - சர்ப்பவடிவமாகிய அழகிய பத்தஞ்சலிமுனிவர். நடம்பு
ரிபவரை - நடேசமூர்த்தியை. புன் - சிறிய, நா - நாகு, கவ
னம்புரிதல் - பாடுதலை. பொருளென - பொருளாக. வெண் -
வெள்ளிய, அம்புயத்தில் - தாமரை மலரில். புல் - பொருத்துகி
ன்ற. நாக - இளமையுடைய, அனம் - பிரமாவாகிய அன்னப்பற
வை, கடவுளுக்கு - சங்கரேசுரர்க்கு. புன்னாகவனம் - புன்னைவ
னம். அரவு - ஆதிசேடன். போதர் - பற்று. கெர்ண்டா
ராகிய கடவுளரெனக்கூட்டுக,

78. அகம் - மனம். குளிதல் - திரளுதல். முகை - அரு
ப்பு, அரும்பி - உண்டாகி. மன்பதை - மக்கட்கூட்டம். வெம்
மை - வெப்பம். புகழ் - கீர்த்தி.

79. மூலம் - வேர், மறை - வேதம். அங்கம் - வேதங்கனி
னுதல்பு. ஆலும் - அசையும், அடர்சினை - நெருங்கிய கிளைகள்,

சங்கரரா வுடையிருக்க வமைத்தருளும் வீமனமெனச்
சங்கரேசு, ரிக் திமா வணிபரவப் பணியமைத்த வணிமணிப்
பெட்டகமே பென்ன, வங்கினைப் பிணிதீர்க்க வழதமை
க்த கடமென்ன வமைத்தெந் நாளு, மங்களமா வடிவுபெற்ற
வன்மீகப் பெருமைபெரி தாகு மாதோ. (அஃ)

பிச்சந்திற மொருபுறமும் பவளநிற மொருபுறமும்
பணிபுந் தொண்டர்க், கிசைதரு கெளத்துவமு மெழிலுநு
க்தி ராக்கமுட்பூண் டினிமை யாக, நச்சரவு சங்கபத்மர் தவ
க்தினுக்கு வெளிப்படையா நாம ரூப, மச்சதனு மரனு
மொன்றாஞ் சங்கரரா ராயணரே யநாதி மூர்த்தி. (அக)

நடுக்குமுடற் பிணிதீர நன்மருந்து புற்றுமருந் தாக
நாளுந், கொடுக்கும்வயித் தியர்பிறகிப் பெருப்பிணியை
யருண்மருந்தாற் கொன்றெய் தாமற், றடுக்கும்வயித் தியரா
ன சங்கரர்கோ மதிவளர்சீ ராசைத் தன்மை, யடுக்குமல
ரயன்முனிவ ரமரூர லும்புகழ வடங்கா தன்றே. (அஉ)

*திருநகரச்சூகம் முற்றிற்று.

ஆட செய்துள் - காஅ.

கலையானம் - கல்விதூல். எரி - சும்கின்ற. துணை - இரண்டு.
மயில் - மயில்போலும். குலாவும் - விளங்கும்.

80. விமானமென - தூவிபோல. அரவப்பணி - சர்ப்பாபு
ணமி. அமைத்த - வைக்கப்பட்ட. அணி - அழகிய. மணிப்பெ
ட்டகம் - இரத்தியிழைத்த பெட்டி. அங்கம் - சரீரம். அருத
மைத்த - அருதம் வைக்கப்பட்ட. கடம் - குடம். மங்களம் -
மங்கலம். வன்மீகம் - புற்று.

81. கௌத்துவம் - கௌத்துவமென்னும் மாணிக்கமணி
யும். எழில் - அழகு. நச்சுஅரவு - நஞ்சையுடைய பாம்பாகிய.
நாமரூபம் - பெயர் வடிவத்தால். அச்சதனும் - விஷ்ணுவும். ஆர
னும் - சிவபிரானும், அநாதி - ஆதியில்லாதது. மூர்த்தி - கீடவுள்.

82. ஆரூர் மருந்து - கருணையாகிய மருந்து. சீராசைத்தன்
மை - சீராசையென்னும் பெயருடைய தலத்தின் சூனம். அமரர் -
தேவர்.

புராணவாலாறு.

இருநிலத் துயர்ந்த நைமிசா ரணியத் தீட்டுநற் றவத்தி
 னார்க் காண்பான், பரிவுறு தவத்துச் சூதமா முனிவன் பழுத்
 தால் வருளினோ டெய்த, விரைமலர் தூவி யுயர்தவி சளித்து
 கிருப்புடன் முகிழ்த்தகை யினராய்க், கரையழி யின்பக் கட
 லினுள் ளாழ்த்திக் கருதியொன் றுரைக்கலுற் றனரால். (க)

நறைகம ழிதழி நளிசனீட முடித்த நாதன்வாழ்
 பதிகளின் விறு, குறைபற வெமக்குப் பண்டைநா ளுரைத்
 தாய் குருமணிச் சூட்டரா வசைத்த, கறைமிடற் றிறையும
 பசந்துழா யலங்கற் கண்ணனுமோருருத் தாங்கி, புறைதரு
 தியின் விடுமெக் கின்னே யுரைத்திட வேண்டுமென் றுரை
 க்தார். (உ)

முர லுமஞ் சுரும்பர் வீழ்கலா நினது முககம வத்தினில்
 னினைந்த, வரியநற் கதையாம் புதியசெந் தேனை விஞ்செவி
 வள்ளவாய் முகந்து, பருகி லெவர்க்கே தெவிட்டுமெவண்
 டரங்கப் பாற்கடற் றுயிறரு மாயன், புரைதரு வியாதன்
 மலரடி போற்றிப் புராணமீ ரொன்பதுந் தெளிந்தோய். (ங)

வேறு.

விண்ணினிற் சிறந்தனன் வியாழன் வேலைசூழ்
 மண்ணினிற் சிறந்தனை மதியின் மிக்கநீ
 யண்ணலஞ் சேடனே யாவி னாட்டிடை
 டியண்ணிடிற் சிறந்தன னென்று கூறினார். (ச)

ஈமுனிவரே நீங்கள் வினாவி யுதலத்தின் மகிமையுந் தீர்த்
 தழிந்த் திபுமப், பனிவருஞ் சடைபுரன் மாலுமீ சனுமாய்ப்
 பகருந் தாங்கிய பண்புங், கனிதரு மன்ப னுக்கிரவமுதி
 வழிபடு கதையுந்தக் கணையாம், வனிதைசெய் தவமும் வீர
 சே னப்போர் மன்னவன் பிணியிதவிர்ந்ததுவும். (ரு)

*சயந்தன்மா பாவந் தீர்த்ததுவு கான வேடுவன் கதியு
றுந் தகையுங், கயூந்தனிற் பசுவை மாய்த்தகன் மாடன் கா
ணாரும் வீடுபெற் றதுவு, முயுர்ந்தபுன் னாக வனத்தின் மக
த்வ மெனவுயர் வியாசன்முன் னெனக்குப், பயன்றரு ப்விடி
யோத் தரபுரா ணத்திற் பகர்ந்தவா றேபகர் குவனால். (௬)

புராண வரலாற்றுமுற்றிற்று.

ஆசெய்யுள் - கசை.

புராணவரலாற்றுச் சுருக்கவசனம்.

பெரிய பூமண்டலத்திலுயர்ந்த நைமிசாரணியத்தில் வசிக்கும்
இருடிகள் (முனிவர்) முன்பு அன்புற்ற தவத்தையுடைய சூதமு
னிவர் றுதிர்ந்த கருணையுட னெழுந்தருள்; அவரை அந்த இருடிக
ள் பூசித்து உயர்ந்த ஆசனத்தி லெழுந்தருள்செய்து வணங்கி
யானந்தக்கடலிலே மூழ்கிச் “சுமாயீ! கொன்றைமாலையைத்தரி
த்த சிவபெருமா கினமுத்தருளியிருக்கும் தலங்களின் பெருமையை
யடியேங்களுக்குப் பூருவகாலத்தி லருளிச்செய்தீர். அந்தச் சிவ
பெருமானும் விஷ்ணுமூர்த்தியும் ஒருவடிவமெடுத்து எழுந்தருளி
யிருந்த வரராசை (சங்கராநாராயணர்கோயில்) யின் பெருமையை
யினி அருளிச்செய்யவேண்டு” மென்று கேட்டனர்.

உடனே சூதமுனிவர் அம்மகருடிகளேநோக்கி “முனிவர்க
ளே நீங்கள் கேட்ட வரராசைத்தலத்தின் மான்டியமும், அந்தத்
தலத்திலுள்ள தீர்த்தத்தின் மகிமைபும், மூர்த்தியின் மேன்மை
பும், சிவபிரான் சங்கராநாராயணராகத் திருவருக்கொண்டிருளிய
தும், உக்கிரபாண்டியன் வழிபாடுசெய்தகதையும், தக்கணை யென்
னும்பெண் செய்த தவமும், வீரசேன அரசன் வியாதிநீங்கிய சரித
மும், தேவேந்திரன் புத்திரனாகிய சயந்தன் பெரிய பாவந் தீர்த்த
காதையும், காணவென்னும் வேடன் மோகநடைந்த அற்புத
மும், பசவைக்கொன்ற கன்மாடன் முத்திபெற்ற வரலாறும் புன்
னாவன கேட்கத்திரத்தின் மகத்தவமென்று வேதவியாசமுனிவர்
படிபடியோத்தரபுராணத்தி லெனக் கருளிச் செய்தபடியே யுங்களுக்
குச் சொல்லுவே” எனன்று கூறியுள்ளனர்.

நான்காவது:

* தலவிசேடச் சுருக்கம்.

இப்புறியிற் தலத்தீர்த்த மூர்த்தியோ ரிடத்திலீக பரத்
தை நல்கு, மொப்பிறல மெத்தலத்து மில்லையித்தத் தலத்து
எதுங் கட்டு என்பாச், செப்புவல்யான் கித்தமொருப்
படவீசிர் கேண்மினெனச் செங்கை கூப்பி, யப்பணியுஞ் செ
ஞ்சடைபார் சங்கரே சுரர்த்தொழுதங் கறைவ தானான். (க)

அத்தலத்தி னிருந்துசரி பைபையிபற்றி லரனுலகை ய
டைகு வார்க, எத்தலத்தி லிருந்துகிரி யையையியற்றி லரன்
பக்க லனுகு வார்க, எத்தலத்தி லிருந்தியோ கம்புரியிற் சி
வருப மாகு வார்க, எத்தலத்தி லிருந்துமெய்ஞ்ஞா னந்தொரி
வோர் சாபுச்சு மடைகு வாரே. (உ)

புலையரோ நிறவாகிப் புன்னெறியா னன்னெறியைப்
போக்கி னோருங், கொலையரே யானோருஞ் சீராசை யாமித
னீற் கூடி னல்ல, நிலையரே யாகியுயர் நெறியொழுக்க மாசார
நிலைத்துக் கல்வித், தலையரே யாவார்கு ளிப்பிறப்பி லினிப்பி
றவாத் தன்மை யாவார். (ங)

முத்தொழிலு நடத்துசங்க பேசுரர்வாழ் தலமகிழை
முன்ன ராக, பெத்தொழிலின் முயற்சியைக் கீகாண் டெய்தி
னே னேனுமங்கோ ரிரவி ருந்தாற், சித்தமலி னந்தீர்த்து சிவன்
டினையச் சேவிக்குஞ் செல்வ ராகிப், பத்தரினும் பத்தராய்ப்
பசுபதிபா சத்தினுண்மைப் பயனைத் தேர்வார். (ச)

ஒருதினமங் குறைபவர்க ளுண்மையிற்செய் பவந்தீர்வ
ருண்ம யாக, விருதினமங் குறைபவர்க ளிண்மையிற்செய்
பவந்தீர்வ ரீசன் பொற்றான், கருதியே மூன்றுதினங் காத்தி
ருப்போர் மறுமைவினை கடந்து நிற்பார், சுருதிமொழி யிது
வாமென் றுறுதிகொள்வேன்! சுவர்க்குபதந் தோய்குவாரே. (ஃ)

ஆதிவா ரத்திலிந்தத் தலத்திலிருந் தரன்விழிபா யகர்
ந்தி.ருக்குஞ் சோதிபிர வியைகினைந்து நோன்பியற்றிற் கண்
னோவு கொலைந்து னெய்பாந், காதுகொடும் பிணிதலிர்ந்து
கதிரொளிபோ லெழில்வினங்கிக் காப நீங்கும், போதுகதி
ருலகனுற்று வாழ்ந்துபின்பு பரகதியிற் பொருந்து வாரே.()

மதிவாரத் தரன்சடையிற் றிறையாகி விழிபிணிஹ
ய்திபு மாகித், ஆதிவான வருக்கமுத மூட்டுவிக்குந் தண்சிட
ரோற் றொழுது போற்றிப், பதிவாக வித்தலத்தி னோன்பி
யற்றுந் பெரியோரப் பதத்தி னண்ணிக், கதிவாய்த்திக்
கணம்பரவச் சிவலோக மிருப்பிடமாக் கைக்கொள் வாரே.

மங்களவா ரத்திலிந்தத் தலத்திருந்து நோன்பியற்றில்
வகர னுலே, பொங்குபிணி தோஷமும்போய்ப் பூமன
ரு ளாற்சிவபோ கந்துய்ப் பார்சு டிங்களருள் சேய்புகளுட்
சிந்தித்து நோன்பியற்றிற் சிறந்த கல்வி, தங்குபுக னுலக
டைந்து சர்புதிரு வுலகமதிற் சார்து வாரே. (அ)

குறுதினத்தி வித்தலத்திற் குருவைகினைந் தேபத்தி
கொண்டு நோற்போர், கருதுமவ் னுலகடைந்து கடவுளுஹ
சிவபதத்திற் கலந்து வரழ்வா, ரொருதிமை வதுசுக்ர வாச
லிர தம்புரிந்தேர நும்பர் செல்வம், பெருகுமவ னுலகடைந்து
பிஞ்ஞகன்றன் திருவடிப்பே நெய்து வார்கள். (ஆ)

வேறு.

சிவ்வம தனைத்துந் தீர விருஞ்சனி தன்னை யுன்சிச்
சைவந் றலமாஞ் சீரா சைப்பதி தன்னி னோற்போ
ரவ்விய மகவ வன்னு னுலகடை யமர்ந்து பின்னர்க்
கைவரு நெல்லி பென்னைத் தடவுடன் கழலைச் சார்வார் (க)

பலமொரு வருடங் காய்த் தசருகொரு வருடம் பற்றில்
சலமொரு வருடங் காற்றுத் தானொரு வருட முண்டு
நிலைநிலா வுடம்பைவாட்டி நீடவஞ் செய்வோர் பேறிந்
நலமுந் தலத்தி னோற்போ துணியுந் துணியுந் துணியுந்

வேறொரு தலத்தி னூறு பரிமகம் வியந்து செய்த
பேறொரு பரிம கத்தா வித்தலக் தெய்தும் பேறா
சீரிலா வாச பேயம் படிண்டா விராசு குப
நூறுசெய் பலன்க னக்னித் டோமதோர் கொடியி னல்கும்.

தந்தையுத் தாயை யுண்மைச் சற்றொரு பரிம வைதா
நிறிதசெய் தடித்துள் னோரு நீபொரு தஞ்ச மென்று
வந்தவர்க் காவா தானும் வறியவர்க் குதனா தாகு
மிந்தநற் பதியி னெய்தி லிருங்கதி யுடைவா ரன்றே. (க௭)

பூதலத் தன்னி னுள்ள புண்ணிப தலங்கட் கெல்லா
மேககு தலம் தாகு மியாதின லென்னில் வேத
நாதனே புற்று மண்ணை நன்மருந் தாக நல்கப்
பாதக நோய்க ணிக்குப் பரிந்துகாத் தருள்வ தாலே. (க௮)

கங்கையைப் புனைந்த விசன் கணங்கவி னதிக நந்தி
மங்கையர்க் கதிகங் கற்பு வாய்த்திதி மடநல் லார்கள்
செங்கண்வா ளரவிற் சேட னதிகமாஞ் சிவத் தத்திற்
சங்கர னுறையுஞ் சீரா சைப்புதி யதிகந் தானே. (க௯)

மணிகளொன் பதிற்கி ரேட்டம் வயிரமா மணியே யாகு
மணிகுலை நூல்க டம்மி லத்துவி தஞ்சி ரேட்டங்
கணிதநூல் சொலுமி ரரசி தனிற்கன சிதேட்டஞ் சிங்கம்
மணிகவிர் தீவங்க டம்மிற் பெருஞ்சிரேட் டஞ்சி ராசை. (௧௦)

வானவர் தனிற்கி ரேட்டம் வயிரவாட் படைவ ளாரி
சேரணமே கங்க டம்மிற் சொன்னமே கஞ்சி ரேட்டங்
கானழாக் கனிற்கி ரேட்டங் கம்முங்கத் தூரி யாகு
முனமி றலத்திற் சீரா சைப்புதி யுபர்கி ரேட்டம். (௧௧)

சத்திரத் தனிற்கி ரேட்டம் பலந்தரு வில்ல மாரு
மத்திரத் தனிற்கி ரேட்டம் பாசப தாத்ர மாகுஞ்
சத்திக டனிற்கி ரேட்டந் தையல்கோ யுதித்தா யாகுஞ்
சத்தித் தவங்க டம்மிற் சிதேட்டஞ்சி ராசை யாமே. (௧௨)

மருக்கமழ் மலர்க டும்பில் வனசமா மலர்சி ரேட்டங்
குருக்களிற் றேவர் போற்றுங் குலகுருப் பொன்சி ரேட்ட
முருக்கிய பொன்னிற் சூரம்பூ நதநிதி யுயர்சி ரேட்டங்
திருக்கிளர் தலத்திற் சீரா சைப்பதி சிரேட்ட மாமே. (௧௯).

மாதிவ முனிவர் தழியின் மலையமா முனிசி ரேட்டங்
தாதைதையப் புரக்குஞ் சேயிற் றகுபகீ ரதன்சி ரேட்டங்
காதைக டனிற்சி ரேட்டங் கடவுடன் காதை யாகு
மேதகு தலசி ரேட்ட மீகுறா ராசை யாமே. (௨௦)

வேறு.

முன்னைவினை யிப்பிறப்பின் மோதுபிணி வினையனைத்து
முடுகி போட்டும், பின்னைவினை வாராமற் பிரமனெழுந்
தையுமிழிக்கும் பெருமை யுள்ள, தின்னதல மகிமைதனை
யாவரே யெடுத்துரைப்பா ரிதனி னுமம், முன்னைவனஞ்
சீராசை வரராசை புரமெனவும் புகல்வர் மேலோர். (௨௧)

புண்ணியங்க ளொன்பதட னுபசாரஞ் செய்துசிவ
னடியார்ப் போற்றிப், பண்ணியம்பா லடிசிலன்பா யித்தலந்
தி லொருபோது படைத்த பேர்க, ளெண்ணியதா றுயிரம்
பேர்சிவனடியார்க் கயற்றலத்தி லிடுபே றெய்திச், கண்ணு
தறன் கயிலையினிற் கணங்களுலாம் பரவமனங் களிந்து
வாழ்வார். (௨௨)

இத்தலத்தின் மறைபவருங் கொருசுரபி யன்பினுலீர்க
பேர்சு, னுத்தமவான், சுரபிபணி கேட்பவா னவர்க்குையா
புற்று வாழ்வார், முத்தநகை நறுங்கூந்தற் கன்னிகா தான்
மொன்று முடித்த பேர்சு, னித்தழிமா யிரங்கன்னி யயற்
பதிபி னுதவுபல னோரு வாரே. (௨௩)

புதிபுருத் தாக்கமன்பாற் புனைந்துசிவ னடியினை
யைப் போற்று தாருஞ், சாதியினிற் சீழ்ந சண்டன சன்ம
மாய் சனித்த பேருழ், பாணியினிற் போம்பொழுது சீநா

சைப் பதியினிற்கால் பதித்திட் டாரேன், மேகஞ்சன் மத்தி
ஹற்று விளையெலாந் தீர்த்துமெய்ஞ்ஞா னிகளா வாரே. (உ௪).

தூரதே சத்திருந்தித் தன்மகிமை கேட்போருந். தொலை
வின் மூப்பாற், பாரதணி னடந்துவரச் செயலிலராய் மனத்
தனினை பத்தி யோரு, மேர்தருநல் விழியிலராய்த் தெரிசித்
தோ மிலையென்ன வெண்ணு வோருஞ், சீருயருங் கத்சேர்
வா ரெணிற்சீரா சைப்பெருமை செப்ப லாமோ. (உ௫)

தீதுதவி ரித்கலத்திற் சிவனடிபார் திருவடிக்குச் சே
மஞ் செய்யும், பாதுகையும் வெயிற் துடையும் பணிக்காடை
கோவணமும் பற்றிச் செல்ல, வாதரவாங் கைத்தண்டு விசிறி
முதற் பலதான மளித்த பேர்கள், பூககண நாதர்விமா னஞ்
சுமப்பச் சிவலோகம் புதுது வாரே. (உ௬)

எவ்வகைய தவப்பேறு மெவ்வகைய தானத்தா லெய்
தும் பேறு, மெவ்வகைய மகப்பேறு மெவ்வகைமெய்ந் தூல்
வழித்தா யெய்தும் பேறு, மெவ்வகைய தலந்தீர்த்த ழூர்த்தி
யினு வியாவருக்கு மெய்து சின்று, வெவ்வகைய பெருப்பே
து மித்தலமே கொடுக்குமென விசைக்கு மெய்தூல். (உ௭)

வேறு.

ருன்று போனுந் தவத்தர்கள் கோளெலாம்
வென்ற ருதன் விரைச்சரண் போற்றியே
யின்று நீசொ றலத்தின் விசேடமே
நன்று நன்றினித் தீர்த்த நவில்கென்றார். (உ௮)

கார்த்தி கேயனைத் தந்த கடவுளைப்
பூர்த்தி யாவுளப் போதி லிருத்தியே
பார்த்த பேர்கள் பவப்பிணி நீத்திடுந்
தீர்த்த மான்மியஞ் செப்பத் தொடங்கினான். (உ௯)

தலவிசேடச்சூக்கமுற்றிற்று.

ஆ. செட்டி ௨௦௩.

தலவிசேடச் சருக்கச் சருக்கவசனம்.

“இம்மைப்பயனையும் மறுமைப்பயனையுந் தலம், தீர்த்தம், மூர்த்தி கொடுக்குமிடம் எந்தவுலகத்தினுங் கிடையாது. அஃது இத்தப் பூமியின்கணுள்ளது. உங்களுக்கு உள்ளன்பாகச்சொல்லுவேன். ‘மனமொற்றுமைப்பட்ட நீங்கள் கேளுங்க’” என்று சங்கரே சுரரைத் தியானித்துச் சூதமுனிவர் சொல்லுவாராயினர்:—

“ஓமலேகூறியவரரசையாகிய தலத்திலே சரியைமார்க்கத்தில் நின்றவர், சிவலோகத்தை யடைவர். கிரியைவழியிற் சென்றவர் சிவபெருமான் பக்கத்திற் போயிருப்பர். யோகஞ்செய்தவர் சிவசாரூபம் பெறுவர். ஞானத்தை யாராய்ச்சிசெய்தவர் சாயுச்சிய பதவியடைவர். நீசருடன் சிறேகித்துத் தீயவழியிலே சென்றவரும் கொலையாளியானவரும் வரராசையில் வந்துசேர்ந்தால் சன்மார்க்கமுடையார் அறிவிற்கென்று பிறவிப்பிணியை நீக்குவர். சங்கரேசுர ரெழுந்தருளியிருக்கு மந்தத் தலத்தின் பெருமையை நினையாமல் எந்தக் காரணத்தாலாவது அவ்விடத்துக்குவந்து ஒரு இரத்திரி வசிப்பாரானால் மனத்தழுக்கற்றுச் சிவனடியார்க்குத் தொண்டராகி மோகத்தையடைவர். ஒருநாளங்கிருந்தவர் முன் சென்னத்திற்செய்த பாவத்தை நீக்குவர். இரண்டொளிருந்தவர் இப்பிறப்பிற் செய்த பாவத்தை நீக்குவர். மூன்றுநா ளிருந்தவர் மறுமையிற் செய்யும் பாவங்களைப் போக்குவர். இது வேதவாக்கியமென்று நம்புபவர் மோகத்தையடைவர்.

ஞாயிற்றுக்கிழமையில் அந்தத் தலத்திலிருந்து சூரியனைத் தியானித்து வீரதமிருப்பவர் கண்களில் வரும் வியாதியில்லாமலிருந்து முடிவிலே சூரியமண்டலத்தை யடைந்து பரத்தி சேருவர். சோமவாரத்தி லங்கிருந்து சந்திரனை உணங்கி வீரதமிருப்பவர் சந்திரனுடைய பதவியைப் பெற்றுச் சிவகணங்கள் வணங்கச் சிவலோகத்தை யடைவர். செவ்வாய்க்கிழமை வீரத்ததை யந்ததலத்தில் அறுட்டித்தவர் சனிதோஷத்தினாலே வரும் வியாதிமுதவியவை நீங்கிச் செவ்வாயின் கிருபைபாய்ப்பெற்றுச் சிவபோகமறுப விப்பர். சந்திரன் புத்திரனாகிய புதன்கிழமை வீரதமிருப்பவர் தலவியிற்சென்று சிவலோகஞ் சேருவர். வியாழக்கிழமை, வீரதமிருப்பவர் ஸியாழபதவியடைந்து சிகுபதவி பெறுவர். ஒருநாளாவது சுத்திரவார வீரதமிருந்தவர் இந்திசெல்லும்பெற்றுச் சாயுச்சியபதவி யடைவர். துன்பமெல்லாம் தீரும்பொருட்டு அந்தத்

தலத்திற் சனிக்கிழமைவிரத மிருந்தவர் பொருமை முதலிய தூர்க் குண நீக்கச், சனிபதவியடைந்து உள்ளும் புறமுமொத்துச் சங்க ரோர் திருவடியை யடைவர்.

ஒருவருடம் பழமும் ஒருவருடம் சருகும் ஒருவருடம் தண்ணீ ரும் ஒருவருடம் காற்றும் புரித்துப் பிறதலங்களிலே தவஞ்செய் லோர் பெறும் பயன் இந்தத்தலத்தில் ஒருகாலம் பட்டினியிருந்தவ ருக்குக்கிடைக்கும். வேறு தலத்தில் நூறு அசுவமேதஞ் செய்த பலன் இத்தலத்திலொரு அசுவமேதம் கொடுத்தருளும். வாசபே யம், பவண்டரம், இராசகுபம் என்னும் யாகங்கள் நூறு பிறதலத் திற்செய்தபலன், இந்தத் தலத்திற்செய்த அக்கினிட்டோமம் ஒன் று கொடுத்தருளும். பிதாஸையுங் குருஸையுங் நிந்தித்து அடித்தவரும் அடைக்கலப்பொருளாகக் காவாதவரும் தீரித்திரருக்கு ஒன்றுங்கொ டாதவரும் வரராசையாகிய இத்தலத்தில் வந்தால் கதியடைவர். சங்கரோசுற்றே புற்றுமண்ணை டிந்ந்தாகக் கொடுக்கின்ற காரணத்தி னாலே பூயியிலுள்ள தலங்கட்கெல்லா மிர்த்தத் தலமே யுயர்ந்தது. சிவகணங்களுக்குள் திருநந்திதேவரும், பெண்களுக்குள் கற்புடைப் பெண்களும், பாய்புகளுக்குள் ஆதிசேடனும், நவரத்னங்களுக்குள் வயிரமும், சாத்திரங்களுக்குள் அத்துலிதமும், இராசிகளுக்கு ள் சிங்கராசியும், தேவர்களுக்குள் இந்திரனும், மேகங்களுக்குள் பெண்மறை பெய்யுமேகமும், மிருகங்களுக்குள் கஸ்தூரிப்பூனையும், திலைகளுக்குள் வில்வமும், பாணங்களுக்குள் பாசுபதாஸ்திரமும், சக்திகளுக்குள் கோமதிபாகிய வுமாதேவியும், பூவிலுள் தாமரையும், குருங்களுக்குள் வியாழபகவானும், பொண்களுக்குள் சாம்பூரதப் பொன்னும், முனிவருக்குள் அகத்தியமுனிவரும், பிள்ளைகளுக்குள் புகித்தனும், உதைகளுக்குள் சிவகதையும் உயர்ந்தனீபோலத் தலங் களுக்குள் வரராசைத்தலம் உயர்ந்தது.

சென்ற பிறப்பிலும் இப்பிறப்பிலும் இனிவரு பிறப்பிலும் செய்து செய்கின்ற செய்யுடி பாவங்கள் வராமற்றிக்கும் பெருமை ஆள்ள இந்தத்தலத்தின் பெருமை யாவந் கொல்வவல்லவர். இந்தத் தலத்திற்கும் பெயர்கள். புண்ணாவனம், சீராசை, வரராசைபுரம், புண்ணு செரல்லப்பபிம். இத்தலத்திற் சிவஸாயார் வந்தால் எதிர் கொண்டுபோதல், பணிதல், பாதங்களை விளக்கல், ஆதனங்கொடுத் தல், வாசனைப்பண்டம், மலர்நாடி தீபங்களாற் பூசித்தல் செய்து பலகாரம் பாயசத்துடன் அழுது செய்வித்தவர்கள், அன்னிய

தலத்தில் லக்ஷச் சிவனடிபார்களுக்கமுது செய்வீது பலனடை
து திருக்கையாயத்திற் சிவகணங்கள் வணங்கும்படி வீற்றிருப்பர்.
ஒரு பசுவை யித்தலத்தில் பிராமணருக்குத் தானஞ் செய்தவர்
காமதேனு தமக்கு ஏவல்செய்யத் தேவேந்திரபதவியடைவர். கன்
னி +ாதான மிந்தத்தலத்திற் செய்தவர் பிறதலத்தில் நாடோறும்
ஆபிரங்கண்ணிகாதானஞ் செய்த பயனைப் பெறுவர். விபூதியுருத்தி
ராகநமணிந்து சிவபிரான் றிருவடிகளைத் துதியாதவரும் புலமீரா
ய்ப் பிறந்தவரும் வழிநடக்கும்போது காலால் இத்தலத்தைப் பர
சித்தாராணல் மேற்குலத்திற் பிறந்து மெய்ஞ்ஞானிகளாவர். ஆர
தேசத்திலிருந்து இத்தலத்தின் மான்பியத்தைக் கேட்டவரும் நட
ந்துவரச் சத்தியற்று இத்தலத்தை மனத்தில் நினைப்பவரும்
தரிசனஞ்செய்யக் கண்ணில்லாமல் மனத்தில் நினைத்தவரும் உயர்
ந்தகதியடைவார்களென்றால் வசராசைத்தலத்தின் பெருமையை
ச்சொல்லமுடியுமோ?

இத்தலத்திற் சிவனடியார்களுக்குப் பாதாளைடி குடை வஸ்தி
ரம் கோவணம் ஊன்றுகோல் விசிறி முதலிய வற்றைத் தானஞ்
செய்தனர் சிவகணங்கள் விமானஞ் சுமப்பு அதிலேறிச் சிவலோ
கம்போய்ச் சேருவர். எந்தத்தலத்தின் பலனும், எந்தத்தானத்
தினாலைய பலனும், எந்த விதமான புத்திரப் பேறும், எந்தச்
சரீரத்திரத்தினாலையுமே பிரயோசனமும், எந்தத் தலம் தீர்த்தம்
மூர்த்திகளாலெய்தும் பெரும் பயனும் இந்தத்தலமே கொடுக்கு
மென வேதங்கள் சொல்லும்” என்றனர். மலைபோலுயர்ந்த
தவுசிரேட்ட முனிவர் குற்றங்கள் முழுவது நீங்கிய சூத
முனிவர் திருவீடியை வணங்கி “இன்று நீர் அருச்சிசெய்ததல
விசேடமே நல்லது. இனித்தீர்த்த விசேடங்கூறியருளுக” என்ற
னர். அதுகேட்ட சூதமுனிவர் முருகக்கடவுளைப்பெற்ற சங்கரே
சுவரையிருதயதாமரையில் நிறைவாக வைத்துத் தரிசித்தவாகச்
பிறவிப்பிணியைப் போக்கும் தீர்த்த விசேடத்தைச் சொல்ல
மதாடங்கினர்.

ஐந்தாவது:

* தீர்த்தவிசேடச்சுருக்கம்.

— ௧ —

ஆகம விதங்களு மநேகமுறை தேநீர்
தோகையொரு பங்கிலுறை சோமசடி லேசர்
வாகுபெறு மாலபமுனையிடம தாக
நாகசுனை யென்றுநவி றீர்த்தமது நண்ணும், (௧)

மாகனக வில்லியைநல் வந்தனைசெய் தற்கா
வேகவிட நாகரிரு வோரும்விய னாக
வோகையொடு தொட்டதி லுடன்படித லாலே
நாகசுனை யென்றுபெயர் நண்ணினது மாதோ. (௨)

மோகமொடு சிதைமுலை ழிற்கொடிய தாகி
வேகமொடு கொத்திடு சயந்தன்வினை விட
வோகையுட னாடமுன முள்ளவுரு நல்கு
நாகசுனை யின்பெருமை நாமறைய வற்றோ. (௩)

உலவையுணு நாகமத னாலுறுவ தாலே
சுலவுதிரை தோய்தட மதிற்சுழல்வ தான
நிலைமைபெறு நெண்டுமட டந்தவனோ நீண்மீன்
சலசரம தென்பது தவிர்ந்திடுமெ நாளும். (௪)

மெய்ச்சுர வியாதிகளு மெய்யினி லுறுப்பை
யுச்சழிவு செய்ததொழு நோயகல் வயிற்றைப்
பிச்செறிதல் போலவனி செய்பெரிய குன்ம
நச்சரவ வாகியிடை நண்ணு முன மோடும். (௫)

போகிக ளியற்றிய டுகழ்ச்சியத னாலே
போகிபுல சுத்தினுறு பொற்பணிந ளாடும்
போகிதட மேன்மைபுகல் வோர்களாயி ராணி
போகியென வேமகிழ்வு பூண்டினி தீருப்பார். (௬)

நடுவனோ ய்தைத்தசுவ னாகசுனை யென்னு
மடுவிடைகுளித்துவளர் புற்றினன் மருந்தைக்

கடுகெடை யநுந்தினவர் காலினின் வணங்கிக்
கொடுவிட மனைத்துமவிடை கொண்டுகுடி போகும். ()

அற்பவுடல் பொய்யென வழிந்துவர ராசைப்
பொற்பதி யுறைந்துதவ பூடணர்க ளாகிச்
* சம்பதட மாடினவர் தம்பவ மகன்று
கற்பவரை யிசனிரு கழல்பிரிகீ லாரே. (அ)

ஈரகவிட ரேனும்வெகு பாவியர்க ளேனு
மரகர முழக்கமுட னைம்புல னடக்கிக்
கரகமல முச்சியுற வேகதியை யுன்னி
யுரகசுனை யாடினவி ரும்பரென வய்வார். (ஆ)

பொன்னகம் விளைத்தவயர் புண்ணவன நாதர்
தன்னக மதிற்குடி யுறத்திடம தாய
சொன்னகலை நன்னெறி யுணர்ந்துதுக டுரப்
பன்னக தடம்படிசு வோர்பரம னுவார். (க)

புட்செவிய காதினருள் போதகிவ ஞானர்
விட்செவிய திங்களணி வேணியர் நகர்க்குட்
கட்செவி யகழ்ந்திட மூழ்கினர் கருத்தி
஁னுட்செவிய ராகியுயர் விடுபெறு வார்கள். (கக)

வேறு

நாகத்தின் பொருட்டாய் வந்த நற்றட மகிமை யுன்னர்
நாகத்தின்பொருட்டாவேனுந்தண்புன லுட்கொண்டாரேற்
றேகத்தின் பொருட்டாய் வந்த தீவினை யனைத்து நீக்கி
யேகத்தின்பொருட்டாமோர்ந்திங்கிறப்பிலா முக்திசேர்வார்.

முப்புவி தன்னி லுள்ள முதியதீர்த் தங்க டம்மிந்
செய்யுதற் குவமை யில்லாத் திவ்விய நாக தீர்த்த
மெய்ப்படிற் புறமு முள்ளுந் துயராய் வெம்பி நப்பீந்
கைப்பாறு வினையு நீங்கிக் கடவுடன் ஆழலைச் சேர்வார். (கங்)

* சர்ப்ப - எதுகைசேர்க்கிச், சற்பவென்றாயிற்று.

அந்தமா தீர்த்தந் தன்னி லாடுதற் கருந் ரல்லா
நிந்தனைச் சாதி யானோர் நெஞ்சினி னினைக்கற் பார்க்கி
ஹந்தியிழ்ந் தாடு வோரா ஹுறுபுன் ஹுடன்மேல் விகிற்
பிந்திய பிறப்பின் மேலாம் பிறப்பினிற் பிறப்பா ரன்றே. ()

துண்ணிய வறியின் ஞான நூலறி வதிகு மாகு
மண்ணிய பொருள்கட் கெல்லா மறப்பொரு ள்திகு மாகும்
பண்ணிய பாவ மெல்லாம் பரிதிமுன் னிருள்போ வீக்கும்
புண்ணிய தீர்த்தந் தம்மி னதிகமாம் புபங்க தீர்த்தம். (௧௫)

சத்தமா புரியின் மேலார் தண்டமிழ் மதுரை மூதூர்
சத்தமா வுலகின் மேலாஞ் சத்திய கிலக மாகுஞ்
சத்தமா கடலின் மேலார் தண்பயோ ததியே யாகுஞ்
சத்தமா நதியின்மேலார் தமஞ்சனை நாக தீர்த்தம். (௧௬)

அபுளபுன் னியகா லத்தி னந்தமா தடத்தின் மூழ்கித்
கயல்விழி யுமையை யந்தக் கடவுள்சங் கரணரப் போற்றின்
வியனு ரு தீர்த்த மெல்லா மாடிய மெய்ப்பே ரெய்தி
புயர்சிவ லோகத் தெய்தி யோழிவிலாப் போகந் துய்ப்பார் ()

'மேடநன் மதிப்பி'றப்பின் மேவியத் தடத்தின் மூழ்கி
யேடலர் மலர்கொண் டந்த வீசனை யுமையைப் போற்றி
நீடுமா லயத்தை மூன்று வலம்வந்து நேசிப் பாரே
லாடகத் திறைவன் வாழு மளதையி னழகாய் வாழ்வார். (௧௭)

ஹந்திகு மதியின் முற்று மத்தடந் தன்னின் மூழ்கிச்
செப்பருஞ் சாந்தி ராய ணப்பெயர் விரதஞ் செய்வோர்
*சுப்பிர மணத்த ராகித் தூல்தே சத்தோ டேவான்
மைப்பொலி கண்டர் வழு மகாசிவ லோகஞ் சேர்வார். (௧௮)

ஆடிமா தப்பி றப்பி ளத்தடத் தாடி னோர்கள்
கேடிஷச் செல்வ மெய்திகே கீரிசனுந் கன்ப ராவார்
நாடொறு மாடு வோர்க ணற்பரி சுத்த ராகி
நெகீர் வேலை குழு நீணிலத் தூச ராவார். (௨௦)

பரிதியை மதியைத் தீண்டப் படர்கனல் விடவாய்ப் பார்தன்
கந்திய கிராண புண்ய காலங்கட் செவித்த டத்திற்
றருதியெப் பேறு மென்று சங்கற்பஞ் செய்து மூழ்கிற்
சுருதியின் முடிவா மீசன் றொல்லுல கடைகு வாரே. (௨௧)

செனித்திடுந் தினத்தின் மூழ்கிச் சங்கரர்திருத்தார்போற்றி
லனித்தியு மான தேக மழிவிலா விதேக முத்தித்
தனிப்பதம் பெறுவர் திங்கட் டினத்தமா வாகை தன்னின்.
மனித்தர்க டானம் பண்ணில் வானவ ராகு வாரே. (௨௨)

பித்தர்தின் மந்த நீரின் மூழ்கியே பிண்டம் வைத்து
விதிவழி திலோத கங்கு ளிறைத்துமேற் பிதிர்க்க னொல்லாங்
கதீபெற வைக்கு மாந்தர் காதனன் மனைவி சுற்ற
மதியுடை மகப்பே றுற்று மாநிலத் தென்றும் வாழ்வார் (௨௩)

புண்ணிப நாக தீர்த்தம் படிந்துபூ சுரருக் கன்பா
லெண்ணிரு தானஞ் செய்தா லெண்ணிலாக் கோடி காலம்
வெண்ணில வணிந்த வேணி விமலர்வர் முல்கின் மூன்று
கண்ணிற்றயுருவம்பெற்றுக் களிப்புடனிருப்பரன்றே. (௨௪)

மாதவந் தத்தில் வந்தமகத்துவப் புகர்வா ரத்தின்
மேதுகு மத்த டத்தின் விருப்புடன் மூழ்கிப் பூத
நாதசங் கரணப் பொன்னு வுடையைப்பூ சித்த நல்லோர்
பாதக வினைகள் காற்றிற் பஞ்செனப் பறக்கு மாதோ. (௨௫)

வேறு

புன்னக வனத்தீசர்க் கனுதினமு மாட்டுவிக்கும் புனித்
மான, விந்நாக தீர்த்தத்தின் பெருமையெவ ரெடுத்துரை
ப்பா ரியான றிந்து, சொன்னேனோர் கோடிபிலோர் கடை,
கேஷு யெனக்குதன் சொல்லக் கேட்டு, மின்னாரா னைசைய
விடுத்த ழெய்யம்முனிவர் சிரமசைத்து வியந்தார் மன்னே. (1)

பாகமா வுடைமருவு சங்கரர்வாழ் தலமுமன்பாற் படிந்
துண் போர்க்கு, நாகவழுத னையவிந்த நாகசுனை மகிமைபுநீர்

சு.அ தீர்த்தவிசேடச்சுருக்கச் சுருக்க வசனம்.

நளிலக் கேடீடோஞ், சோகனிடாய் தீர்த்தருளங் சங்கரமுந்
த் தியின்மெருமை சொல்வீ ரென்ன, யோகமுனி வரர்கேட்
பச் சூதமுனி யுரைப்பலென்றங் குவந்து சொல்வான். (உள)

*தீர்த்தவிசேடச்சுருக்கமுற்றிற்று.

ஆ. செய்யுள் - ௨௩௦.

தீர்த்தவிசேடச் சுருக்கச் சுருக்க வசனம்.

சகலாகமங்களும் அநேக காலந்தேடுஞ் சந்திரசேகரராகிய
சங்கரேசர் கோயிலுக்கு முன் இடப்பக்கத்தில் நாகசுனை யென்
றொரு தீர்த்தமுள்ளது. சங்கரேசரை வழிபடுதற்காகச் சர்ப்பவடி
வாகிய சங்கபத்ம அரசர்களாலே (பின்) தோண்டப்பட்டதனால்
இந்தத் தீர்த்தத்துக்கு நாகசுனை யென்ற பெயர் வந்தது. தேவேந்
திரன் மகனாகிய சயந்தன் கர்க்கைவடிவங் கொண்டு சீதாதேவியின்
தனத்தைத் தொடீதனால் வந்த பாவம் இந்த நரீகசுனையி
லே வந்து மூழ்கினவுடனே நீங்கிப் பழைபவடிவத்தைப் பெற்று
யினன்றால் இதன் பெருமைநாஞ் சொல்லும் அத்தன்மையுடைய
தோ? காற்றைப் புசிக்கின்ற சர்ப்பங்களுலே செய்யப்பட்ட
காரணத்தாலிந்தத்தீர்த்தத்தில் நண்டு, ஆமை, தநீனீ, மீன்முதலிய
நீர் வாழமுயிர்களில்லை. சுரனோயும் சரீரத்தினை மிகையழிக்குங்குட்
டவியாதியும், வயிற்றைப்பிடுங்கியெறிதல், போல வலிக்கின்ற சூன்
மனோயும் இத்தீர்த்தத்துக்குப் பக்கத்தில் வருமுன் ஓடிவிடும். நாக
ங்களாலுண்டாக்கப்படுதலால் நாகலோகத்திலுள்ளவரெல்லாமிதி
*னே வந்து தீர்த்தமாடுவர். நாகசுனையின் பெருமையைப் மேசுவார்
தேவேந்திரன் போல மகிழ்ச்சியுற்றிருப்பர்.

இதிலே ஸ்நானஞ் செய்து புற்றிருந்தைக் கடுகளவு உண்
டரீரானால் விஷவியாதியடியோடே போய்விடும். சரீரமரித்திய
மென்றறிந்து, தவவேடம் பூண்டு, இதிலே தீர்த்தமடினவர் பிறி
தியைக் கெடுத்துச் சங்கரேசர் திருவடியைக் கலந்திருப்பர். * தூர்
த்தாரானாலும் டாவிகளானாலும் அரசரவென்று சொல்லிக் கும்
பிட்டு *இதில் ஸ்நானஞ் செய்வானாற் சுவர்க்கபதவியடைவர்.

புண்ணை வன நாதர் தம் பக்கத்திலிருக்கும் அந்தத் தீர்த்தமாகிய நாகசுனையிலே சாஸ்திரவீதிப்படி ஸ்நானஞ் செய்பவர் சௌராஸ்திரம் பெறுவர். கரிக்குருவியின் அழகிய காதில் சிலிஞ்ஞானமுப தேசித்தகூராகிய ஆகாயத்திலுள்ள சந்திரனைத் தரித்த சங்கீரேசரது வரராசைத் தலத்தில் நாகங்களாற் செய்யப்பட்ட நாகசுனையில் பிரீசுத்தமுடையராகித் தீர்த்தமாடினவரும் இஃ பருமைபுண்ணைமல் தாகத்துக்காவது தண்ணீரெடுத்து, உண்டவரும் தீவினைகளைப் போக்கி புண்மைப்பொருளை யுணர்ந்து மோகிபுடைவார்கள்.

திருலோகத்திலுள்ள தீர்த்தங்களிலு மூயர்ந்த நாகசுனையின் தீர்த்தம் சரீரத்திற் பட்டாலும் உள்ளும் புறமுந்துயராய்வீனைகளைப் போக்கிச்சங்கீரேசர் திருவடிபையடைவார்கள். இந்தத் தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்ய யோக்கியரல்லாத கீழ்ச்சாதியார் நினைத்தாலும் பார்த்தாலும் ஸ்நானஞ்செய்வோருட்குத் தீர்த்தத் தெறிக்கப் பட்டாலும் மறுபிறப்பிலுயர்ந்த சாதியராகப்பிறப்பர். அறிவினுள் ஞானநூலறிவும், பொருள்களுள் தருமப்பொருளும், முத்திரை மேழுள் மீனும், ஏழுநகில் பிரமலோகமும், ஏழுஉலகளுள் பாற்கடலும், ஏழுநகிலுள்ள நாகசுனையும் உயர்ந்தனவாகும். அந்த நாகசுனையில் உத்தராயண தக்ஷிணயன புண்ணியகாலங்களிலே ஸ்நானஞ்செய்து சங்கீரேசரையும் கோமதியம்மையையும் வணக்கி நூல் எல்லாத் தீர்த்தங்களும் ஆடய பயனடைந்து சிவபேரகத்தையு மடைவர்.

சித்திரை மாதப்பிறப்பில் ஸ்நானஞ்செய்து சிவபூசை செய்து ஆலயத்தைப்பிரதக்ஷிணஞ்செய்து ஸ்கலசிப்பராஸல் குபேர செல்வத்தையடைவர். ஆடிமாதப்பிறப்பில் தீர்த்தமாடினவர் சிவ பிரானுக்கென்புடையராவர். தினந்தோறமழ்க்கினவர் அரசராய் விற்றபார்கள். கிரகணகாலங்களிலே யெல்லாப்பலனுற் தருக என்று சங்கற்பஞ்செய்து ஸ்நானம்பண்ணினால் சிவலோகத்தைச் சேருவர். பிறந்தாளில் பூழ்ச்சி சங்கீரேசரைத்தோத்திரஞ்செய்தால் விதேசமுத்தியடைவர். சோடிவாரத்தோடெரும் அமாவாசையில் மணிதர்கள் தீர்த்தமாடினால் வானவராவார்கள், சிவத்தநாளிலே ஸ்நானஞ்செய்து பிண்டமிட்டி எள்ளும் நீரு மிறைப்பவர் மனைவிமக்கள் சுற்றங்களைப்பெற்றுப் பெருவாழ்வுடை

வார்கள். இஃகன்றித்தீர்த்தமாடினவுடன் பிராமணருக்குச்சோடசதானம் (பதினாறுதானம்) செய்தவர் அஸ்வில்லாதகாலம் சிவசாரூபபதவி யடைந்திருப்பர். மகதாந்த வெள்ளிக்கிழைமையில் தீர்த்தமாடிச்சங்கரேசரையும் ஆவுடையம்மையையும் பூசனைசெய்தவருடைய பாதகங்கள் காற்றிலகப்பட்ட பஞ்ச்போலப்பறந்தோடிவிடும். எங்கரேசருக்கு நாடோறுமபிடேகஞ்செய்யப்பெற்றும் நாகசுனை மகிமையை பெவர் சொல்லவல்லவர். 'கோடியிலொருசிறிது பர்கம் யான் சொன்னே' னென்று சூதமுனிவர் கூற; பெண்மயலுற்ற மகருடிகள் கேட்டுச் சிரமசெத்து மகிழ்ந்தனர். "தலமகிமையும் நாகசுனைத்தீர்த்த மகிமையும் சுவாமி! சீராளிசெய்யக் கேட்டுச் சந்தோ ஷித்தோம். இனி, சங்கரலிங்கரூர்த்தி மகிமையைச் சொல்லியருள வேண்டு" மென்று நைமிசாரணிய முனிவர் கேட்க, சூதமுனிவர் சொல்வாராயினர்.

ஆருவது:

மூர்த்திவிசேடச்சுருக்கம்.

தன்னைமா வனத்தி னீழற் புனியினி லநாதி யாகி
யன்னைகேர் மதிய னோடு மமர்ந்தரு ளமல னித்தாய்
மன்னிய தொண்டர்க் கெல்லா மங்கள் நல்க லாலே
தன்னைநே ரிவ்வி லிங்கஞ் சங்கரலிங்க மாறும். (க)

வான்வலி யனனீ மண்ணுப் வகுத்தவைந் திலிங்கத்துங்
மேன்மைபாப் புனியின் பாங்காய் மேலுமில் லிலிங்கந் தன்னை
ஞானமா முனிவர் சித்த ரும்பரே டிம்பர் நாக
ரானவ ரெவரும் போற்றி யறமுத னுன்கும் பெற்றார். (உ)

பூவருமேயனு மாலும் போற்றுதற் கரிய வள்ளல்
கோவ்ருள் கொடுக்குந் தெய்வக் கோமதி யுடைய னோடு
மீயாவருங் கண்டு பூசித் திகபர போக் மெய்த
மாவர் ராசை தன்னின் மகாசிவ லிங்க மாறும். (ங)

சீர்த்திகொடேவ மூர்த்தி யசுரராத் செய்யு மூர்த்தி
* யேர்த்திகழ் நாக மூர்த்தி யிவ்வுலகத்தி னுள்ள
பார்த்திய ரியற்று மூர்த்தி யாகிய படிவங் கொண்ட
மூர்த்திகட் கெல்லா மந்தச் சங்கர மூர்த்தி முன்னும். (ச)

கண்ணினைக் காணாதக் கையைக் காலினை வருத்தஞ் செய்ப
வெண்ணிய கன்மத் தாலே யெய்திய வியாதிக் கெல்லா
மண்ணினை மருந்தா நல்கித் தீர்த்திடு மகிமை யாலே
புண்ணிய வயித்ய லிங்க மாகுமிப் பூமி லிங்கம். (ரு)

சித்தர்கண் முனிவர் தேவர் சேவிக்க வழியா விட்டின்
முத்தியைக் கொடுக்குஞ் சைவ தலங்களின் முதன்மையாகு
மத்திரு விலிங்கந் தன்னி னதிகமாம் வரங்கொ டிக்குஞ்
சத்தசை தன்ய மாமிச் சுயப்பிர காச லிங்கம். (சு)

தெய்வமா தலங்கட் கெல்லாந் தலைமைச் சாசையாகு
முய்வரு டர்த்தந் தம்முட் டலைமையிவ் வரக தீர்த்த
நைவந் தெரிந்த் கான நாரதர் முகலோர் ஔபாற்றிஞ்
சைவலீங் கங்கட் கெல்லாந் தலைமையிவ் விலிங்க மாதோ. (ரு)

சமையங்கள் பல்லீற் சைவ சமயமே யதிக மாகு
விமிர்சூல மலைக டம்மு ளாதிகனை மேரு வர்கு
முமையொரு பாகங் கொண்ட வொளிர்சிவ லிங்கந் தம்மு
ளமுலவா னந்த சங்க ரேசுர ரதிக மாமே. (அ)

மனமொழி மெய்யிம் மூன்றின் மங்கள விலிங்கந் தன்னைத்
தினநினைந்துரைத்துப்போற்றல் செய்பவர்கெனனமென்னுங்
கனவிருட் காட்டை வெட்டி மூலம் சுறக்கனைந்து
சனசா தியர்போல்விட்டிடச் சாருஞ் சிவனோ யாவார். (ரு)

சோமவா ரத்தி லிந்தச் சங்கர சுயம்புரப் போற்றி
நாமமா யிரத்தெட் டாலே வில்வவர்ச் சனைந டாத்திக்
காமமே முதல மூன்று குற்றமுங் கடிந்து கல்ல
* நேமமா யொருபோ னுண்டி கொள்பவர் நிருப. ராவார். (ரு)

*வர்த்திகழ் - விகரம்.....

வெள்ளினா ழத்தி லிந்தச் சங்கர விடலன் றன்னைக்
கள்ளவிழ் கரிய கூந்தற் கவுரிகோ மதீனையப் போற்றி
நள்ளிருட் காலந் தன்னி னயந்துழ் சனைசெய் தேத்தி
லுள்ளிய் வரங்க ளெல்லா முறுதியப் பெறுவ ரன்றே (க௧)

சித்திரைத் திங்க டன்னிற் பூரணைத் தினத்தி லீந்து
வத்திரத் தாலு மைந்துத் தொழினடாத் தியம் கேசன்
சத்திய வடிவ மான சங்கர மூர்த்தி தன்னை
முத்தியை விரும்பிப் பூசித் தவர்பலன் மொழிய லாமோ, (க௨)

நற்கட மா லு நா மு மொன்றென நம்பன் காட்ட
விற்கட கப்பூண் செங்கை விடலைந் றவம்பு ரிந்த
கற்கட கத்திற் பூணை தினத்தினிற் கணிந்து போற்றி
லற்கடற் பிறவி நீக்க யருட்கடன் மூழ்கு வாரே, (க௩)

மாசிவ ராத்ரி தன்னி லிந்தமா விலிங்கந் தன்னைப்
பூசனை நாலு சாமம் புரிந்துபோற் றியமெய் யன்புர்
காசியிற் கங்கை மூழ்கிக் கடவுளைக் கற்பு கால
நேசமாப் பூசை செய்த பலனெலா நோர்கு வாரே, (க௪)

பஞ்சபா தகம றித்து செய்தபா வியரா னாலுந்
தஞ்சரீ யென்றிம் மூர்த்தி தாளிணை பணிந்திட டாரே
ஸஞ்சரீ யஞ்ச னீயென் றருட்கடைப் பார்வை நல்கி
நஞ்சினை யமுத மாக்குந் தன்மைபோ னயந்து காக்கும், (க௫)

அற்பவா னனைப் பெற்ற யாங்கணின் னாக மத்தின்
சொற்பயன றிந்துபூசைத் தொழிற்செயற்குரியரல்லேம் [ந்
டொற்பதந்நுணையெயன் றுபோற் றுமெய்யடியார்க்கெல்லா
தற்பதங் கொடுக்கு மிந்தச் சங்கர சயம்பு வென்றே, (க௬)

அல்துறந் பதலு மின்றி யடிநடு முடிவு மின்றி
யெல்லைந் பிரயந் தானே யிவ்வர ராசை தன்னிற்
பல்கரா சரக்த்தை மெல்லாம் பரிந்துகாத் தருள வேண்டி
நல்லிதர வினையாட் டாக நவில்கிவ லிங்க மாகும், (க௭)

கொவ்வைவா யிமயச் செல்வி கோமதி வலப்பா கத்திற்
றிவ்விவ சொருப மாகத் திருவருள் புரிந்தி ருக்கு [தும்
மிவ்விவிங்கத்தைப்போற்றுமியல்புளோர்பிறப்பென்றோ
பெளவீமேழ் கடந்து நீத்த பரிசுத்த ராகு வாரே. (௧௮).

மறுவது பிரதோ டத்தில் வான்சுட *ரத்த மத்னதப்
பெறுபொழு தால் யத்தை வலம்வீந்து பிறைவான் கங்னிச
யறுகணிசங்க ரேசர்க் கருச்சனை யாதி யாற்றி
நறுமலர்த்தாளைப்போற்றி னமனைவென்றிடுவரன்றே. (௧௯)

மட்டவி ழிதழி வேய்ந்த மணிமுடிச் சங்க ரேசர்க்
குட்டதும் பன்ப ராகி யொருபொழு துணவு நீக்கி
யட்டமி விரத நோற்போ ரகத்தினிற் குறிப்பா வெண்ணு
மிட்டமாம் பலன்க ளெல்லா மெய்தியின் புதுவர் மாதோ. (20)

வேறு.

அட்டாங்க பஞ்சாங்க திரயாங்க மேகங்க மாக வன்
பா, மட்டாரந்த மலர்ப்பதத்தில் வந்தனைசெய் திவ்வரனை
வழிபட் டாரேற், கட்டான் பிறப்பறுத்துக் காமமுத லறுப
கையுங் கடந்து நீக்கி, யெட்டாத பரமபதத் தின்பசுக்க பேஷை
த்தாழ்ந்திருப்ப ரன்றே. (௨௧)

சோடசமர் வுபசாரத் தாட்டியர் னடகள் புனைந்து தூய
வாசத், தேடலீரால் வகைமலருஞ் சூட்டிரவ மணிப்பணிச
ளிசையப் பூட்டித், தேடரிய பாலடிசில் சித்ரவன்ன நிவேதி
ந்துத் தெய்வக் கஞ்சத், தாடலைமேற் கொண்டபணிற் தடி
லிந்த மூர்த்திதருஞ் சகல பேறும். (௨௨)

சங்கமொன்றிற் புனல்கொண்டிச் சங்கரனை யாட்டிடி
லா யிரத்தெண் சங்க, மங்கலநற் புனல்கொண்டு மந்த்ரவிதி
யாலாட்டு மகத்வஞ்சேர்வார், பொங்குதிரு மேனியெலாம்
பொதிந்தனத்தா லபிடேகம் புரிந்த பேர்க, ளங்கணன்ற னு
லகெய்தியன்னமொன்றுக்குகமொன்றாவமர்து வாழ்வார். (23)

மடைப்பளியி லன்னமமைத் திடுவதற்குப் பாத்திரங்
கண் மணிநீ ராட்டக், குடத்துடனே தூபக்கான் மூன்றைந்
தே: மொன்பானாக் குறித்த லக்கத், தடுக்கியதீ பத்தட்டுக்
நுடைகவரி கண்ணாடி யால வட்டங், கடற்கடுவுண் டமுதா
ககு மிக்கடிவுட் களித்தவர்கள் கயிலை சேர்வார். (௨௪)

மீபுரங்க ணகைத்தெரித்த விச்சங்க ரேசுமர்க்கு விருப்
பு மாகக், கோபுரங்கண் மண்டபங்க டிருமதில்கள் குறையி
னறிக் குறித்துச் செய்வோர், மாபுரந்த ராதிரும்பர் வந்து
தொழப் புட்பமா னததி லேறி, நூபுரச்செஞ் சரணுமை
யோ டரணிருக்குங் கயிலையினி னெழியிற் சேர்வார். (௨௫)

மணிப்பணிகள் கூழை யகருளத்தி லுவப்புறன் ம
வியாத் செய்தோர், கணிப்புறுவா கணமமைத்தோர் கரிபரி
தேர் சிவிகைவா கனததி லேறிப், பணிததலைமே லிருந்தவி
ருநிப் பாருல்குக் கரசராய்ப் பத்தர் பாசந், துணித்தரு லப்
படையார் தொல்லுலகிற் சென்றழிவில போகந் துய்ப்பார்.

புத்தமுத மதியணிந்த சிவசங்க ரேசுமர்க்குப் புழகு
வாசக, கூதூரி செறிந்தநறுங் கலையுயினுன் முழுந்காப்பிக்
கணிந்து செய்வோர், வித்தமுறு தெய்வகற்பு காடவியி லற
பாபவர்கண் மென்னை யாலே, கொததவர்கண் மலர்கூட்டி
க் கூடிவினே யாடவன்பு கூர்ந்தி ருப்பார். (௨௬)

மருவாருங் கொன்றையணி சங்கரரை வணங்கிமுதல்
வாச றன்னிற், நிருவாசி செய்துஷைத்துத் திருவிளக்கிட
'டோர்'தெய்வ மாத மெல்லா, மிருபாணு மணிவிளக்கை யிரு
கையா லேந்திவர வித்தர பேசக, மொருநாறு கோடியுக் ம
ணியித்துச் சிவபத்ததி லுயவா மன்றே. (௨௭)

கருப்பூர தீபமிட்டுக் கருப்பூர ஷைவாஞ்சங் கரரைக் க
ண்ணால், கிருப்பூரத் தெரிசிககு மேலவர்கள் விமனத்தி
லேறி வெய்விபு பொருப்பூர தாவிருந்து போதசிவா னந்த

பரஞ் சோதி பொற்றாட், டிருப்பூர்ணத் துடன்கலந்து நினை
ந்தமீ ளாதென்றுந் திகழ்வ ரன்றே. (உக)

வரீராசை நாதன்னைவத் தியநாதன் சீராசை நாதன் லா
னோர், புரவுபுண்ணை வனநாதன் சங்கரலிங் கங்குழை யான்
டி பண்பூர்த், தரைபுகழுஞ் சங்கரன் ராயணன்சங் கரமூர்த்
தி தானென் றெட்டாய், விரவுதிரு நாமங்கள் பெற்றிருக்கு
மிம்மூர்த்தி விசேட மூர்த்தி. (௩௦)

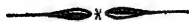
அருட்கடலாஞ் சங்கராசன் நிதிமுன்பு பரத்தையர்
க ளாடல் பாட, லிருக்குமுத னால்வேத மெடுத்தோதச் செ
ய்தல்பல வின்னி யங்கள், பெருக்கமுடன் முழுக்குவித்
தோர் காமியத்திற் பெருங்காலம் பெயரா துற்றுக், கருக்
கடலின் கரைகடந்து கடவுடிரு வடிக்கமலங் கைக்கொள்
வாரே. (௩௧)

ஆறுகா லமுமிந்தச் சங்கரலிங் கம்பதத்தை யன்பாற்
பேர்ற்றி, மாறிலாப் பொன்மணியா லயத்தைவல மாவரா
லோர் மதிபோல் வெள்ளை, நீறுபுனைந் துருத்திராக் கந்தரிப்
ப ரைந்தெழுத்தை நினைவிற் கொள்வோர், பேறுசொல் வந்
தவுமை பாகனலான் மற்றொருவர் பேசொ னாதே. (௩௨)

திருத்தலமுந் தீர்த்தமுமூர்த் தியுமுரைத்த சூதமுனி
செம்பொற் றானை, விருத்தமுனி வரெல்லாம் விரைமலர்
கொண் டர்ச்சித்து வியந்து போற்றி, மருத்தயிலுஞ் சங்க
பீதமர் வாதிவிர்த் திக்காக் மறையோன் காணாக், கருத்தனு
ருச் சங்கரநா ராயணராய்க் காட்டியதைக் கழறென் றாரே.

ஃ மு ர் த்தி வி சே ட ச் ச ரு க் க மு ற் றி ற் று .

மூர்த்திவிசேடச் சூருக்கச் சூருக்கவசனம்.

“புன்னை” விருகத்தினீழில் அநாதியாய் மலயில்லாத மூலப் பொருளாகி . அடியார்களுக்கு இன்பஞ்செய்தலாலே சங்கரலிங்கம் என்னும் பெயர்பெற்ற மூர்த்தி, ஆகாயமாதலிய பஞ்சபூத, இலிங்கத்துன்னே பிருதுவிலிங்கமாகும்; இந்த இலிங்கத்தை ஞான தீபையுணர்ந்த முனிவர் முதலிய எல்லாரும் வணங்கித் தீர்த்தார்த்த காமமோகமும் பெற்றார்கள். பிரமவிஷ்ணுக்கள் தாண்டற்கரிய சிவபிரான் கோமதியம்மையுடன் எல்லாரு மிக பர சுகத்தையடை தற்காக வரராசைத் தலத்திலே மகாசிவலிங்கமாக இருந்தனர். தேவராலும், அசுரராலும், நாகராலும், அரசராலும் பூசிக்கப்பட்ட இலிங்கங்களுக்கெல்லாம் இந்த இலிங்கமுதன்மையான இலிங்கமாகும். வினைக்கீடாகக் கண், காது, கை, கால்களை வருத்தப்படுத்திய வியாதிக்கெல்லாம் புற்றுமண்ணை மருந்தாகக் கொடுத்துத் தீர்க்கின்றமான்மியத்தால் இந்த இலிங்கம் வயித்தியலிங்கமெனவும் பெயர்பெறும். சித்தர் முதலோர்க்கு முத்தியளிக்குஞ் சிவஸ் தலங்களின் முதன்மையான இலிங்கங்களுக்குள் பரிசுத்தமாகிய கடவுள்; இந்தச் சீயம்பிரகாசம் (தானே பிரகாசிப்பது) ஆகிய இலிங்கமாம். சமயங்களுக்குள் சைவசமயமும், மலைக்குள் மகா மேருமலையும், சிவலிங்கங்களுக்குள் சங்கரலிங்கமும் உயர்ந்தன வாகும். மனம், வர்க்குக், காயங்களை இந்ந்த இலிங்கத்தை நானோருந்துதிப்பவர் சென்மமாகிய காட்டை வேரோடு வெட்டிச் சனகர்முதலியோர்களைப்போல மோகவிட்டனைச் சேர்ந்திருப்பர்.

இந்த இலிங்கத்தைச் சோமவாரத்திலே விசுவாச்சனைசெய்து, காமம் வெகுளி மயக்கமாகிய முக்குற்றத்தையுக் கெடுத்து நியதியாக ஒருபொழுதுண்பவர் அரசராகிப் பிறப்பர். சுக்கிரவாரத்தில்கோமதியம்மையுடன் அர்த்தசாமத்திலே பூசித்துத் துதித்தவர் நினைத்தவரங்களை நிச்சயமாஃப் பெறுவர். சித்திரா பெளர்ணமியிலே மோகந்தை விரும்பிப் பூசைசெய்தவர் பெறும்பலனை யின்ன தென்று சொல்லமுடியாது. நல்ல குடக்கூத் தினையுடைய விஷ்ணுவும் தானும் ஒருவரென்று சொல்லப்பட்ட சங்கரநாராயணராகி காட்சி கொடுத்து அந்த இலிங்கத்தை ஒளிதங்கிய கங்கணமணிந்தகையையுடைய கோமதியம்மை தவஞ்செய்யப்பட்ட ஆடிமாதப் பெளர்ணமியிலே வணங்கினால் பிறவிக்குடலைக் கடந்து

கருணைக்கடலிலே முழுசுவார்கள். மகாசிவராத் தீரியிலே நாலு
சாஹும் பூசித்து வணங்கிய மெய்யடியார்கள் காசிக்கங்கையிலே
ஸ்நானஞ்செய்து விசுவேசரை யூழிகாலம் பூசித்தபலனைப்பெறுவர்
பஞ்ச மரபாதகராணலும் அடைக்கலமென்று வந்து பணிந்தால்
பயப்படாதே யென்று கஞ்சை யமுதமாகவுண்டு தேவரைக்காத்தல்
போல இந்த இலிங்கங்காத்தருளும். சிறிய வாணையடைந்த நூ
ங்கள் ஆகியுலித்திப்படி யுனைப்பூசிக்கவலிமையில்லோம் உன்னு
டைய திருவடிகளே துணையென்று வணங்குவார்க்குத் தன்னுடைய
ய திருவடிகளை இந்தச் சங்கரலிங்கமொன்றே கொடுத்தருளும்.
இரவும் பகலும் ஆதி, மத்தி, அந்தமில்லாத பிரமமே, இந்த வர
ராசைத்தலத்தில் எல்லாவற்றையும் இரகஸித்தற்பொருட்டித் திரு
விளையாட்டாகச் சிவலிங்கவடிவமானது. இதைத்துதிக்குமியற்
கையுடையவர் பிறவிக்கடலைக் கடந்து பரிசுத்தராயிருப்பர். பிர
தோடகாலத்தில் சூரியாஸ்தமனகாலத்தில் கோயிலை வலஞ் சுற்றி
வந்து சங்கரேசுரரைவணங்கி யருச்சுனைமுதலிய தோத்திரஞ் செய்
தவர் யமவாத்னையில்லாதவராவர். இந்தச் சங்கரலிங்கத்துக்கு
உள்ளே ஷெருருமண்புடையவராகி அட்டழி விரதமிருப்பவர் மனத்
திலே ஸீனைக்குங் காரியுங்கனெல்லாமடைந்து இன்புற்றிருப்பர்.

இந்த இலிங்கத்தை அட்டாங்க பஞ்சாங்க திரயாங்க ஏகா
ங்க நமஸ்காரஞ் செய்து தொண்டு செய்தால் பிறவியை நீங்கிக்காம
முதலாகிய ஆறு பக்கையையுங் கெடுத்து உயர்ந்த பரம பதத்திலின்
பத்தை யநுபவித்திருப்பர். பதினாறு உபசாரத்தாலிடேகஞ்
செய்து பரிவட்டிந்தரித்து நால்வகை மலர் மாலையும் புனைந்து இர
த்தாபரணங்கள் தரித்து, பாயசம் சித்திரான்னம் ஸ்ரவேங்கியஞ்
செய்து திருவடித்தாமரைகளை வணங்கினு வந்தச் சங்கரலிங்கஞ்
சூகல பிண்ணியுத்தந்தருளும். இஃதன்றிச் சங்காபிடேகஞ் செய்தால்
ஆயிரத்தெட்டுச் சங்காபிடேகம் (அன்னியதலத்து) இலிங்கத்துக்
குச்செய்த மான்மியத்தையடைவர். அண்ணாபிடேகஞ் செய்தவர்
கள் ஒருசேற்றுக்கு ஒருயுகமாகச் சிவலோமத்திலிருக்கப் பெறுவர்.
துணையிற் பாத்திரங்களும் அபிடேகபாத்திரங்களும் தீபக்கால் தூப
க்கால்களும் குடை சாஹும் கண்ணாடி விசிறிகளும் இந்த இலிங்
கத்துக்குக் கொடுத்தவரும், கோபுரம், மண்டபம், திருமதிகள்
செய்தவரும் இந்திரன் முதலியோர் வணங்கும் பொருளாகியிருக்கத்

சென்று திருநீகைலாசத்தையடைவார்கள். கூழையகராகிய சிவலிங்கப்பெருமான் மகிழும்படி அழகிய ஆபரணங்கள் நல்ல இரத்தங்களாற் செய்தவரும், வாசனங்கள் செய்தவரும் யானை குதிரை தேர் பல்லக்குகளிலேறிப் பூலோகத்தரசராயிருந்து பின்னர் சிவலோகத்தையடைவர்.

புழுது முதலிய வாசனைத் திரவியங்கள் சேர்ந்த கூட்டுவர்க்கச் சந்தனத்தால் இந்த லிங்கத்துக்கு முழுக்காப்புச்செய்தவரும், மூத்த நிறுவாயிலில் திருவாசி செய்துவைத்துத் திருவிளக்கேற்றினாரும் தெய்வப்பெண்களிரண்டிபக்கமுங் கைவிளக்குப்பிடித்துவர நூறு கோடியாக மந்திரபோகமறுபவித்து அதன்மேற் சிவபதவியடைவார்கள். கருப்பூரதிமேற்றி யாசையிடுத்தெரிசித்தவர் விமானத்திலேறிப்போய்க் கயிலாசத்தங்கள் நகரமாகவிருந்து சுயம்பிரகாசமாகிய சிவபிரான் திருவடியில் நிறைவாகக் கலந்து விளங்குவார்கள்.

இந்த இலிங்கம் வுரராசைநாதன், வைத்தியநாதன், சீராசைநாதன், புண்ணவன்நாதன், சங்கரலிங்கம், கூழையாண்டி, சங்கரநாராயணன், சங்கரமூர்த்தி என எட்டுத் திருப்பெயர்களைப்பெற்றிருக்கும் விசேட இலிங்கமாம்; இதன் முன்னே உருத்திரகணிகைவாடல், வாடல், நான்கு வேதபாராயணம், அநேக வர்த்தியமுழக்கஞ் செய்துவித்தவர் இட்டகாயியங்களை வெடுங்காலும்றுபவித்து முடிவில் திருவடித்தாமகரையைச் சேருவார்கள். ஆறுகாலமுழிந்த இலிங்கத்தை வுணங்கிப் பிரதக்ஷணஞ்செய்பவர், விபூதி யுருத்திராக்கம்புனைந்து பஞ்சாக்கர செபஞ்செய்தவர் மகத்துவங்களை அந்தச் சிவபிரான் ன்றி மற்றொருவர் சொல்லமுடியாது” என்றனர். இங்ஙனம் தலம், தீர்த்தம், மூர்த்திவிசேடங்கூறிய குதமுனிவர் பாதங்களைப் பெரிய முனிவரெல்லாரும் பூசித்துக் “காற்றைபுண்ணும் சங்கபத்மராகிய நாகர்கள் வுழக்குத்தீரும்பொருட்டுச் சிவபிரான் சங்கரநாராயண வடிவங்காட்டிய சரிதத்தைக்கூறியருளு” மென்று வினாவினார்.

ஏழாவது சங்கரநாராயணரான சநுக்கம்.

அருந்தவ ரிவ்வண மறைய வாதிபைப்
பொருத்திய வுணர்வினன் புகரின் மாதவன்
விரிந்தநூற் கடலுணர் குதன் வேட்கையாத்
தெரிந்தநற் கதையினைச் செப்பன் மேயினான். (க)

வேறு

இன்றவம் புரியுங் காசிபன் மனைவி யிருவருட் கத்துந்
வென்பாண், மின்றிகு மெயிற்றுச் சேடனே முதலாம் வெ
வ்விட நாகங்க ஞாயிர்த்தான், மன்றலங் கோதை வினதை
ன்வயிற்றின் வள்ளுகிர்க் கலுமுனங் குதித்தான், கன்றிய ம
னக்கி னிகலினைப் புரிந்து கழிந்தது பற்பல காலம். (உ)

வேறு.

வெஞ்சின விடங்கால் வெய்ய வந்தனே முதலீ நாக
மஞ்சினைக் கலுமுற் கஞ்சி யவனது சரணில் வீழ
வெஞ்சலி லுமக்கு வேட்கை யுடனெ வெம்மை யெல்லாந்
செஞ்சுடர்பொழிநின்மெய்யிற்சீர்பெறவணிதல்வேண்டும்.

என்றலுங் குழவி வெய்யோ நெழில்பெற விளங்கு கின்ற
வென்றியங்க ளுமுன்மெய்யிலரவெலாம்விழைந்துபூண்டா
னன்றுதொட்டணிகளாகத்தமதுநட்பவன்பால்வைத்துச்
சென்றன நாக லோகநீவிடப் பாந்த ளெல்லாம். (ச)

வெள்ளைமுள்ளெயிறுக்கும் வெவ்விடப்பருவாய்ச்சேடன்
பள்ளிகொ ளணைய தாகப் பசந்துழாய் மாயற் சேர்ந்தா^{ய்}
னொள்ளொளி யணிய தாக வருகெழு மழுவா ளேந்தும்
வள்ளல்பான் மணிச்செஞ் சூட்டு லாககி யெய்தி னானே. (ஈ)

உடைப்புழி விஞ்சை யெல்லா முணர்ந்திட வேண்டிக்காற்று
மருத்தியா, வருந்தி டாம லற்றைநாட் சங்க பத்மர் |
வரத்தின லுயர்ச்சி மிக்க வாசகி யந்தன் றன்பால்
விருப்பின லுள்ளம் வைத்து மெய்த்தவ மியற்றி னுரே. (ஐ).

அரியநற் நவங்கண் மேன்மே லாற்றலு மாற்றல் சான்ற
விருவர்தம் முகத்தி னின்று மெழுதரு விடத்தின் வெய்யி
விரியழற் புனைப ரந்து விம்மலா லரவ மெல்லாந்
தெருமாலுளத்திற்கொண்டுதெருண்டனதெருண்டபின்னர்.

வெள்ளிலே தண்ட மீது விண்ணவ ரிதைஞ்சி யேத்தப்
பிள்ளைமா னோக்கி யோடங் குறைதரு பெம்மற் கன்பா
லொள்ளொளி யணிப தாக வுறைந்தவா சுகியின் பாலு
முள்ளொயிற் றந்தன் பாலு முதிர்விட நாகஞ் சேர்ந்த. (அ)

அடைந்தநா கத்தை நோக்கி யாதிவ ணடைந்த தென்
ன, விடந்திக ழுவ மங்கன் விநோந்தமை விளம்ப லோடு, ம
டந்தைபா கன்பாற் கொண்டல் வண்ணன்பால் விடைகோ
ண் டாங்கட், படந்திக ழி ருவர் தங்கள் பதியினி லடைந்தா
ரன்றே.

(க)

நற்றவ மியந்துஞ் சங்க பத்மரை நயந்து நோக்கிக்
குற்றமி லவர்கன் வேண்டும் வரங்குறை வின்றி யீர்ந்து
கற்றைவார் சடையோன் பாலுங் கமலிலோ கனன்றன் பாலு
முற்றுவா சுகிய நந்த னுறைந்தனர் விரைவிற் சென்றே. (1)

பைத்தலைக் கவைநா வெய்ப பத்மனே யல்லா நாக
மெய்த்தவ மியற்றித் திங்கள் வேணிபார்க்கு தன்பு பூண்ட
னிமத்தவல் விடங்கால் பத்மன் மாயனுக் கன்ப னாகி
யுய்த்துணர்ச்சக்கன்றன் னோரைத் தணுன்மா றுகாண்டே. (2)

எம்மீறை பெரிய னென்று மெம்மிறை பெரிய னென்றுந்
தழுமின்மர் றாதிப் பொங்கிச் சாற்றிய சங்க பத்மர்
செய்முக்க நோக்கி நீங்க டெளிவுறச் செப்ப வல்லார்
நம்முழைய யில்லைப் பாரி னடமினென்றுரைத்த நாகம். (3)

அரவெல்லா முரைத்த ஸ்ண்ணங் கேட்டலு மறிவி னாடிப்
பாவநற் தகைய னான பதஞ்சலி பாதம் போற்றித்
தெரிவருங் கலைக ளெல்லாஞ் செவிப்புலன் குழிரக் கேளா
வுரவுநீ ருலகின் மக்க னாருக்கீகாடு மேவி னாரே. (க௭)

தெண்ணிலாக் குழனி வேய்ந்த சிவந்தி படிந்து மாயோன்.
புண்ணிய நதிக டோய்ந்து புகரறு சங்க னென்னு
மண்ணல்வா ளரவின் வேந்து மறிவுசால் பத்மன் றுனுன்
கண்ணகன் ஞால மேத்துங் காசியி னெய்தி னாரே. (௧௪)

காசியை யுடைந்து முத்தக் கதிரிள முறுவற் செவ்வாய்
மூசுவண் டுறைபுங் கீந்தன் முகிழ்முலை பங்கின் வாழ
மீடனே, பெரியோன் செய்யா ளிறைவனே பெரியோனென்று
மாசிலா முனிவர் பாற்ற முகமுயர்த் துரைசெய் தாரே. (௧௫)

உரையது கேட்ட லோடு முரகர்தம் வதன நோக்கி
'முருகவி ழிதழி வேய்ந்த முதல்வனே பெரியோ னன்னோர்க்
கரளீடைத் துயிலு மாலு மயிச்சமாம் பொருளா மென்றே
மருளிலத் திரிதொன் னாலான் பலைவறக் கூறி னானே. (௧௬)
தாமரைச் செங்க ணன்மேற் றழைத்தபே ரன்பாற் பத்மன்
மாமுனி யுரைகொள் ளாது கிற்றன்மா தவத்தோர் நோக்கி
யேழுறு முங்கள் வா த மிவ்வுழித் தீர்வ தன்னு
பேரமின்னிண் ணுடு களக்கும் புரந்தர னவையி னென்றார். (1)

அறநெறி முனிவ ரவ்வா றதைதலு மறிவு சான்ற
விறல்செழு புயங்க வேந்தர் விண்ணவர் வடிவந் தாங்கிப்
பொருவிநிச் சுருழ்பர் மூசப் பொன்னிணர் முகைய விழ்ந்து
நழைகமழ் பாரி சாத நாட்டினி லெய்தி னாரே. (௧௭)

3 வேறு.

பாலொத்த தீஞ்சொன் மடவாரிரு பாலும் விசுங்
கோலீக் கவரிக் கொழுங்குற்றைமென் கொங்கு லாவு
மலைப் புயமேற் றுயல்வந்து வயங்கு சோதி
நீலக் கிரிமீது நிலாத்தவழ் செவ்வி காட்ட. (1௯)

துளிதிந்து கொண்ட றவழ்வானெழு தேநாற்ற நோக்கித்
களிகொண்ட 'சாய' விளங்கார்மாடி லாடு மாயோ
விளவஞ்சி யன்ன மருங்கிற்றிடு மென்ன விந்தி
வளர்கின்ற கொங்கை உரமங்கையர் மன்னி யாட. (20)

அந்தண் னிழற்தற் பகத்தம்பொ னரும்ப விழ்த்து
சிற்துற் திவிலைப் பசுந்தேன்முடி மேற்றெற நிப்ப
நத்தும் புகழ்த்தும் புருநாரதர் நாம நல்பா
முர்தின் னரம்பின் னிசைத்தேன்செவி யூநி குப்ப. (உ௭)

காரேர்த்தி நின்ற பகலோனெழில் காட்டு கின்ற
காரேந்து செம்பொற் சுதிர்மாமுடி. சேண்வி எங்க
வாரேர்த்து கொங்கை யபிராணி மணப்ப கிண்ட
காரேந்து மார்பி னணியாநர் தழைத்து மின்ன. (உ௮)

இருள்சித் தெழுந்த விளநாபி நிலங்கு மாபோல்
விநிசோதி கக்கு மணிபிட்டு விளங்கு செம்பொ
னரியாச னத்தி விருந்தான்றனை யாடல் கூருஞ்
செருவார் குலிசப் படைவேந்தனைச் சென்று கண்டார். (உ௯)

வேறு

படர்ந்த காதலிற் கண்டடி பணிந்தனர் நிற்ப
விடைந்த நுண்ணிடை மிந்துவா ணுதலி ராணி
மடங்கொள் செப்பெனும் வுனமுலை திளைத்திடு மார்பு
விடைந்த நும்வர வென்னென வருளுடனகற்றதான். (உ௧)

மங் குல் கண்படும் வெள்ளியம் பொருப்பினில் வாழுஞ்
சங்க வெண்குழை யிறைவனே தனிமுத டிலென்றும்
பங்க யத்தடங் கண்ணனே பரம்பொரு ளென்று
மிங்கு வந்தன மென்றன ருரகநீக் கிறைவர். (உ௨)

இருவர் மாற்றமுங் கேட்டது மிமையவர்க் கிறைந
னருகி ருந்தநல் வியாழத்தை யருளுட் டுணைக்கித்
தெரியும் வண்ணநீ செப்புவா யிவர்க்கெனச் செப்ப
ருளுருவகை யறிவினாள் வகுத்துரை வழங்கும். (உ௩)

மிண்ணின் மீக்கிளர் வெள்ளியம் பொருப்பினின் மேனாட்
பண்ணி னன்மொழி மலைமகள் பரமனை ல்லணங்கி
பண்ண லேரகறப் பசுத்துழா யலங்கன்மா லுடனீ
பண்ண மவ்வுருக் காணவேட்டனனென நவின்றாள். (உ௪)

நெய்யி தழிப்பொனின் கோதைவார் குழனிவ்வேனு
 வரியு மாதவ மாற்றினு லல்லதவ் வருவர்
 தெரியக் காண்டன்மற் றரிதெனச் செப்பினன் றந்தேன்
 சொரியு மந்தளி ரிதழியந் தொடையணி தொல்லேன். (உஅ)

நெய் ஸுக்கொசிந் திறுமிறு மென்னல்போற் சிறைவண்
 டையு மேல்வினாக் கருங்குழ லணிவரை மடந்தை
 சிறைவ மாதவ மியற்றவோர் தலமியம் பென்ன
 மறியு லாங்கரத் தண்ணாளுக் கழங்கன்மே யினனாள். (உஆ)

முத்த மிழக்குறு முனிவன்விற் றிருக்குமோர் தலவண்
 டத்த லத்தினி லரும்பவிழ புன்னையின் வடிவாய்
 மெய்த்த வம்பல ரியற்றினர் மெல்லவாக் கேடி
 யெய்த்த றண்ணிடை டீபுமா தவமியற் றுதியால். (உஆ)

முருகு விம்மிப மொய்குழ லவ்வுரு சினக்குத்
 தெரியக் காட்டுவற் பசுந்துழாய்த் தேன்பொழி யலங்கற்
 கரிய மாய்னு நாழும்வே றின்மைதான் கருதிப்
 பெரிய மாதவர் பெறலரு முத்திய்யப் பெறுவார். (உஆ)

வெள்ளி யங்கிரி யொருவிரீ மெய்த்தவ மியற்றற்
 தெள்ளு தீம்புனற் பதியிலியாஞ் சிறுத்தினி துறைவோன்
 கள்ளு லாங்குழ ல்ப்பதி கருதின ரியாரு
 முள்ள நுந்தணி வீடுசென் றடைவமென் றுரைத்தான். (உஆ)

என்று கூறலு மிதழியஞ் சடைமுடி யிறைவன்
 மன்றன் மாமலர்ச் சேனடி வணங்கியாங் கேகுள்
 குன்ற வெம்முனைக் கொடியிடைக் குயின்மொழி பரவுந்
 னுன்று தேவரை நேகக்கண் ளிணைபன சொல்வாள். (உஆ)

அரனுமாயிதழ்த் துளவணி மாணுமான் ருது
 முருகு நோக்குவா ன்ருந்தவ மியற்றுதற் குவந்து
 பொருவிமென்புலத் தேகுவல் பூந்தருவிடைந்
 விருவி கும்பினும் மிருக்கைவி னேகுதி மென்றான். (உஆ)

பூண்ட வன்வினிற் போகலார் பொருப்பினங் கன்னி
சேண்ட யாங்கிய சில்லரிச் சிலம்படி வணங்கி
யாண்டு நாங்களு மடைந்துனக் காட்செயு மாறு
வேண்டி னுமதுபணித்தியென் றிறைஞ்சினர்விண்ணோர் ()

அளித வுழந்தபூங் குழலினு ளமரரை நோக்கித்
தளிர்செய் புன்னையின் காவின் தருவுருத் தாங்கித்
தாளிந றுவுயர்த் தலர்ந்தபைந் தோட்டுமென் மலரால்
வினைந றுங்கனி யான்மன மகிழ்ச்சியை வினைமின். (௩௬)

காது லாங்குழ லரம்பைய ராவுருத் தாங்கிப்
போது தோறுமின் பாஸ்பொழிந் துளமகிழ் புரிவி
ராத லாலெமக் காவுடை யாளெனச் சிறந்த
கோதி னுமமெவ் வுலகமுங் கூறிட வேண்டும். (௩௭)

அழிவில் பேராகிய ரருச்சக ராகியே பூசைத்
தொழிலி யற்றுமின் றும்புரு நாரதர் நீவி
ரிழிவி னல்லிசை பாடுமி னெரிவிளக் கடுநீ
வழிவி ளக்குவாய் வளியெனப் பணிவிடை வகுத்து. (௩௮)

கணங்க ளிற்சிலர் மானிட வருவமாய்க் கனிந்து
மணங்க மழந்தபூ மாலைத்தொண் டியற்றுமின் மற்றோ
ரிணங்க நின் றுசீ பாதசே வைத்தொழி லியற்றி
வணங்கு வீரென மலர்விழிக் கருணைவைத் துரைத்து (௩௯)

அந்த ரத்தினி னமரர்க ளடிதொழ வானு
ழிந்தி ரன்சமு கத்தினி னெழினட பியற்றுங்
கந்ந மென்குழற் கணிகையர் மனுடகன் னியராய்
வந்து நம்முன் மாடல்செய் வீரென வழங்கி. (௪௦)

இன்று நீவிர்க ளியாவரு மிக்கணத் தெழுந்து
கொன்றை யஞ்சடைக் குழகன்வாழ் தாசினோ கன்ன
தென்ற மிழத்திரு மதுரையின் மெரிசன்ஞ் செய்து
மன்ற லந்துணர்ப் புன்னையிற் பொதும்பரின் வம்மின். (௪௧)

மண்ணு நீரும்வெங் கனலியும் வல்லிசை வளியும்
விண்ணு ஞாயிறுந் திவ்களும் விரித்தசி வனுமாய்
நண்ணு மாசிவ லீங்கங்க ணுனில ஸ்னர்ப்பி
னெண்ணி லங்கனஞ் சத்தியும் வேறுபட் டிருக்கும். (௪௨)

வேறு பட்டதால் விருப்புட னிறைஞ்சுவோ ரெய்தும்
பேறும் வேறுதாம் பிள்ளைவண் டின்னிசை மிழற்று
நாறி ணர்ப்புண்ணீ வனத்தினி னவிற்றிய வெல்லாக்
கூறு மோருரு வாகியிற் றிருப்பனங் குழகன். (௪௩)

என்று கூறியெவ் வுலகமு மீன்றரு ளிறைவி
மன்ற லந்துணர் மலிபுனற் பொருநையின் வடபாற்
பொன்றி கழந்தியுந் தானுஞ் புண்ணையங் காவிற்
சென்று மேவினள் சேடியர் வழத்தினர் செறிய. (௪௪)

உற்ற புண்ணையம் பொதும்பரி ளிள்ளரு ஷ்பிரிக்குங்
கற்றை வாரகுழற் கதிரிள வன்முலைக் கயற்கண்,
பற்றி லாததுண் மருங்குலா ளாயிரம் பருவ
நற்ற ளம்புரிந் திருந்தன ணுபக ணுவப்ப. (௪௫)

மாத வத்தினால் வருந்தின னென்மனக் கொண்டோ
காதன் மீக்கொள்த் திருவுளஞ் சாலவுங் கணிர்தோ
போதி னுன்முகி னறிகலாப் பொன்னகிர் சடையோ
னாதி நாயகி தவம்புரி காவின்வந் தடைந்தான். (௪௬)

தேனு லாந்துணர்ப் புண்ணையம் பொதும்பரிற் செனது
நாணு மாஹமொன் ளுகிய வடிவினைத் தயங்க
மாணுலாங்கரத் திறையவன் காட்டின்ன் வணங்கிக்
காணு லாங்குறு லுமையவன் கண்டுகண் களித்தான். (௪௭)

களித்து நெஞ்சகங் கணிர்துதெண் கட்டல்வினோ யமுதந்
துளித்த போலுமஞ் சொல்லினுள் பன்முறை துதிப்பு
முனோத்த வெண்கதிர் முகிழ்சிலா முடித்தவெம் முத்தல்வ
னளிப்புன் வேண்டிய தீயம்பென் வருளின னருளால். (௪௮)

தழைத்த தோதலான் மலைமக டாங்குமிவ் வருவ
மொழித்து நின்னுருத் தாங்குவா யென்வுரைத் திடலுங்
குழைத்த பைந்தளிர்க் கோன்றையான் றன்னுருத் கொண்டு
மழைக்கண் மாதொடு புண்ணையங் காவினில் வதிந்தான். (௪௯)

அங்க ணெய்திரீ ரருந்தவம் பற்பல வாற்றி
மீங்கு யிற்சிது குதலைபான் மகிழ்ந்துமுன் கண்ட,
நிமின லவ்வுருக் காணினுஞ் சிந்தனை மயக்க
நீங்கு மென்றன் னிண்ணவர் குசுவனா நிமலன். (௫௦)

வெவ்வி டத்தரா வரசர்கள் விபாழத்தை நோக்கி
பெவ்வி டத்தது கூறிய தலமியம் பென்னக்
பொவ்வை வாய்மலை மகனொடு குழகன்யிற் றீருந்து
மவ்வி டத்தினை யாங்கவன் கூறுவா னமைந்தான். (௫௧)

வேறு.

விநிசடையோ ணுறையேணு வனத்திற்கு மேல்பூல்விண்
னாகநி தோய்ந்து, மருவிநிசன் பகவனுத்தின் வடபாற்றின
நீடனருந்தி வண்டு பாடு, முருகுமழ் களாவனத்தின் றென்
பாற்றென் கடன்னூல முழுது மேத்த, வுரைசெறிந்த புன்
னாவன மொன்றுளதா லதன்பெருமை யுரைக்கற்பாற்றே.)

இனமலர்க்கா ரணிகந்த லீமயமயி றிருமுன்ன நிழம்
யோர் செய்த, ஈசனைபுளதச் சனைபடிந்து தூய்தவ மியற்றுதி
ரேந் சுடர்வெண் கீற்றுப், பனிமதிய முடித்தபிரான் பசந்து
விலோ னொருபாலாம் படிவங் காட்டுந், தனைநிதர்வே றிலத
ந்தத் தலத்தினிலே குதிரென்று சாற்றி னானே. (௫௩)

ஏகுமினென் றுரைத்திடலு மிருவிசம்பு நீங்கில னே
மும் இபாற்றுநாகினமேன் மலர்ப்புண்ணை நறுங்காவி னடைந்

* இனமயோர்செய்தகனை - சங்கபத்தூர் முதலிய பாம்புகள்
கொண்டிருக்குமுதலிலே தேவர்கள் தோண்டப்பட்டகனை. அது
வேளாத்திகள் தோண்டியபின்னர் நாககனை யெனப்பெயர்பெற்றது.

துசனை நளிநீ ராடிப், பாகடுமென் மொழிபாக. ஷடிநீனந்து
பசுந்துளவோன் பாதந் தேர்ந்து, னோகையுடன் மாதவங்க
ளுளுற்றினரான் மணிச்செஞ்சூட் நிரக வேந்தர். (௫௪)

அருகினிலாங் கிருவோரு மான்றபல மாதவங்க ளாற்
றுங் காலைக், கருவிடவா னெயிற்றநந்தன் கார்மேக வண்ண
ஷடிக் கலைம்போற்றி, யுருகெழுலாண் மழுத்தடக்கை யொரு
வனுட னென்றாநின் னுருவு காண்பா, அருநிலமே லரியதிவ
மியற்றுகின்றான் பத்மஜென விசைத்தா னன்றே. (௫௫)

விடப்பாந்த ளிணைத்துயில்வோன் வெவ்வரா வரசின்
முகம் விருப்பி னோக்கிப், படைப்பானு மளிப்பானும் வேறு
ளரோ வமரரெனப் படுவோ ரெல்லஞ், சுடர்ப்பால்வெண்
மதிக்கொழுந்து சூடினோன் கூறவார் சொல்லுங் காற்றன்,
விடப்பாலா நம்முருவு மாங்கவனே காட்டுமென விசைத்தா
னன்றே. (௫௬)

கீடமொழுது முள்ளெயிற்று வாசகிவெண் மதித்
கொழுந்து மிலைந்த வண்ணன், மீடலவிழுஞ் செங்கடல் மலந்
னைய சூரைகழற்றாள் வணங்கி யேத்தி, புடைதிரைப்பாற்
கடற்றுயில்வோன் தன்னுடனென் றாகியநின் னுருவு காண்
பான், புடையிசை யரியதவம் புரிகின்றான் சங்கனென்ப
புகன்ற னன்றே. (௫௭)

குருமணிச்செஞ் சூட்டரவங் கூறுமுரை மணக்கொண்டு
குழனித் திங்கள், விரிசடையின் மிசைபுனைந்தோன் வெள்ளி
வரை நடந்தனைய விடைமேற் கொண்டு, திரைசெய்கடல்
பருகுமுனி தெள்ளுகமிந் தென்றிசைக்கோர் திலக மாக,
யிருவிசம்பு தவழவுயர்ந் திரைவிரியும் புன்னைவனத் தேவி
னென. (௫௮)

சூழனியிள மதிக்கழங் குமினெடு மாணிக்கக் குன்று
சேர்ந்து, பொழிகதிர்சூழ் முழுநீலப் பொருப்பென்னத் தன்

௮௮ சங்கரகாராயணசாமி கோயிற்புராணம்.

நெருபாற் புவனங் காக்கு, மழலுமிழங் கூராழி யரவணை பா
னுருத்திகழ வந்தி வண்ணன், விழிவரும் வனப்பினெனும்
வெவ்வரா வரசர்முனம் வெனிப்பட டானே. (௫௬)

வேறு.

எறிதிரைக் கங்கை யாறுவட் டெடுக்கு மீர்ஞ்சடை
யொருபுடை யிலங்கச், செறிகதிர் பரப்பு மணிமுடி யொரு
பாற் சேட்டினம் பரிதியிற் நிகழப், பொறிவரி யரவக் கொ
டுங்குழை யொருபாற் பொலிகரப் புதுவெயிற் கற்றை,
திறைதருமகரகுண்டலமொருபா னீடிருள்பருகுபுசீலவ. (௬௦)

கடல்விளை பவளச் சடையின்மேற் கிடந்த கலைமதிச்
சூழலிவிட் டெறிக்கு, நெடுநிலாக் கற்றை தவழ்வது போல
நீற்றணி யொருபுடை நிலவப், படரொளி பரப்பும் பசும்
பொனின் மொழிப் பருமணி கொழித்திடு நீலத், சுடர்
தவழந் தென்னத் தேங்கமழ் நானது திலைமோர் புடை
பினிற் றலங்க. (௬௧)

ஊழிவெங் கனல்கான் மழுப்படை யொருபா லொளிர்
கர வருகெழு தோற்றத், தாழிமற் றொருபா லழலுமிழ்
திலங்க வழல்விட மொழுகுமுள் ளெயிற்றுப், பாழிவாய்க்
துத்திப் பஹலைக் கவைநாப் பருமணி கெழுமுசெஞ் சூட்
டுச், சூழர் வெர்ருபாற் றுபல்வர வொருபாற் சுடர்சீடு
படைப்பொணன் லெங்க. (௬௨)

பிள்ளைவண் டூற்ற நனைமலிழ்கடுக்கைப பிணையலோர்
புடைநறாப பிலிற்ற, விள்ளுமென் முகைய பசந்துழாய்ப்
பட்டலை விரையுயிர்த் தொருபுடை மிடைபு, வள்ளுகிற் பிணை
பூவா யுழுந்வுயம் பசந்தோல் வாய்த்தொரு மருங்கினிற்
முழ, வொள்ளொளி விரிக்கு மாடகப் பசும்பொன் னுடை
யொரு புடைசெயிற் றொளிர், (௬௩)

உரைபெறுவேதத் துச்சிவீர் றிருக்குமோருமல ரடி
நின்மேற் செறிந்து, விரியிருள் பருகு மெரிமணிச் சூட்டு
வெவ்வரா வணிகழன் மிரிரக், கருவிட முயிர்க்கு முன்னோ
நிற் தகல்வாய்க். கட்செவிப் பஹலைக் கிடையா, நிருநில
மளந்தவொருமல ரடிமே லிலங்கொளிப் பொலங்கழ லிலங்க.

வேறு.

தூளிப்பரந் திமைக்க நின்ற வருவுகண் நெடுகி யுள்ளங்
கனிகொள வடியிற் றுழ்த்து ணைம்மலர் முடியிற் கூப்பி
வினோதரப் பரமா னந்த மெய்விதிர் விதிர்ப்பக் கண்க
னோகொள வருக வேந்தீர் பன்முறை துதித்தா ரன்றே (௬௫)

நாநிதழ்க் கமலச் செங்க ணளிமலர், துள்ப மா லுன்
கூறென வுணர்வி ளாது கூரநி லின்மை யாலே
வேறென வுணர்ந்து ளோற்கு விழியருள் சுரந்த தென்னே
யாறணி கடவு ளென்றாங் கடிதொழுதுரைத்தான் பத்மன் (1).

அவவுரை கேட்ட லோடு மகம்கீழ்ந் தவரை நோக்கி
யெவ்வா மேனும்மீவ னிசைமினிர் விழைந்த தென்னாக்
கொவ்வைவாய் மடந்தை பாகன் கூறலு மணிச்செஞ் சூட்டு
வெவ்வரா வரசீர்தாழ்த்து வேண்டுவ விளம்ப லுற்றார் (௬௭)

ஐயநின் கூறே மா லு நியன்முதற் றேவு மென்னு
மெய்யுணர் வேயெஞ்ஞான் றும் வினோவுற வேண்டு மீங்கே
கொய்யுநற் போது தூய்யுன் குரைகழ லிலங்கு நோன்றின்
மையற வழத்தி பாங்கள் வைகலும் வைகல் வேண்டும் (௬௮)

தொடுகட லுடுத்த பாரிற் சொல்லரும் பாவ மீட்டுங்
கொடியநீ மொருகா லந்தண் குவனாயஞ் சனைநீ ஞாபிக்
கடிந்நு வொழுகுஞ் செய்ய கமலமொக் திலங்கு நின்பொன்
னடியினை வணங் கப்பெற்றலழிவில் விடெய்தல் வேண்டும். (1)

கூடு சங்கர நாராயணரான சருக்கச் சருக்க வசனம்.

எட்டணர்ப்புண்ணீர் நீழ லென்றும்வீற் றிருந்து ஞாலம்
வேட்டனவழங்கல்வேண்டும் விமலவென்றிதைஞ்சலோடுங்
சேட்டநல் வரங்க ளெல்லாங் கேட்டவா றருளி யாங்குச்
ஞட்டரா வரசர்க் கல்லாற் றேன்றல னுதைந்தா னன்றே.()

சங்கர நாராயணரான சருக்க முற்றிற்று.

ஆ செய்யுள் நூநு.

சங்கர நாராயணரான சருக்கச் சருக்க வசனம்.

சிவபிரானைத் தியானித்தவராய்க் குற்றமற்ற புராணங்களெல்
லாந்தேரிந்த சூதமுனிவர் தாருகாவணத்து இருடிகள் கேட்க,
அன்போடு சொல்லத்தொடங்கினர்:—“காசிபுமுனிவர் மனோலிக
ரேருவரில் கத்தருவென்பவன் ஆதிசேடன் முதலாகிய பாம்புகளைப்
பெற்றனன். வினதை யென்பவன் கருடனைப் பெற்றனன். அக்கரு
டனும் பாம்புகளும் விரோதித்துச் சண்டை செய்ய, அனந்தன்
முதலாகிய பாம்புகள் பயந்து கருடன் புரத்தலில் வந்து விழுந்து
எவ்களை யுஞ்சரீர்த்திலாபரணமாகத் தரித்துக்கொள்ள வேண்டு
மென்று பிரார்த்திக்க, உடனே கருடனும் ஆபரணமாக்கிக் கிடுகம்
பாராட்டினான். அதன்மேல் பாம்புகளெல்லாம் நாகலோகம் போய்ச்
சேர்ந்தன. பின்னர் ஆதிசேடன் லீவுண்ணுமர்த்திக்குப்பாயலாகி
யிருந்தனன். அட்டநாகங்களிலொன்றாகிய வாக்கியென்பவன்
சிவபிரானை வணங்கி அவருக்கு ஆபரணமாகி யிருந்தனன். அக்
காலத்தில் எல்லாச் சாத்திரங்களும்றியும்பொருட்டிக் காண்கிறயும்
உண்ணாமல் சங்கன், பதுமன் என்னும் நாகர் இருவர் வாசகி
யிடத்தும் ஆதிசேடனிடத்தும் அன்புவைத்துத் தவஞ்செய்வாரா
யினர்.

அங்ஙன மேலுமேலும் அரியதவந்தன் செய்ய அங்ங்மணம்
நாகர்முகத்தினின்று மெழுக்தலிடத்தின் புகை யெங்கும் வியாபித்
தலால், நாகங்களெல்லாந் துன்பமுற்றுப் பின்னர்த் தெளிந்தன.

அதன்மேல் வாசகியிடத்திலும் ஆதிசேஷனிடத்திலுஞ் சங்கபத்
மர், சென்று தங்களபிப்பிராயத்தைச் சொல்லுதலும், அவ்விருவ
ருங்கேடிக் சிவபிரானிடத்திலும் விஷ்ணுமூர்த்தியிடத்திலும்
விடைபெற்று நாகருலகம் வந்து-சேர்ந்து சங்கபத்மகுக்கு வேண்
டும் வரங்களைக் கொடுத்து முன் பேராலத் தம்மிருப்பிடத்திற்குச்
சென்றனர். அதன்மேல் சங்கன் தவஞ்செய்து சிவபெருமானுக்
கடி நமையாயினன். பத்மன் விஷ்ணுவீக்கன் புடையவளுகியடிமை
யாயினன். பின்னரிருவரும் விரோதித்துத் தங்கள் தங்கள் கட்டி
ளைப் பெரிதென்று பேசிக் சண்டைசெய்தனர்; அது கண்ட
நாகங்கள் உங்களுக்குத் தெளிவாக நியாயம் கூறுபவர் இங்கில்லை,
பூலோகத்துக்குச் செல்லுங்களென்று கூறின. அது கேட்டதும்
உடனே பதஞ்சலி முனிவருடைய பாதத்தை வணங்கி யநேக சாஸ்த்
ரீய்களெல்லாம் படித்துக்கொண்டு, மனிதவருவெடுத்துபூலோக
த்துக்குப்போய்சிவதீர்த்தம், விஷ்ணுதீர்த்தங்களிலே தீர்த்தமாடிக்
காசிகேதந்திரத்தில் வந்து அங்குள்ள மசுருஷிகளிடத்தில் சிவன்
பெரியன் விஷ்ணு பெரியனைன்றுகருவங்கொண்டு கூறினர்.

அதுகேட்டஅவர்களுள்சிவபிரானே மெல்லாநீக்கும் பெரியவர்;
அவரிடத்தில் விஷ்ணு ஐக்கப்பொருள் (கலந்தபொருள்) ஆகுமெ
ன்று மயக்கநிலைத அந்திரிமுனிவர் நல்லசான்றிர முறைப்படி
சொல்லினர். அந்தவார்த்தையை விஷ்ணுவினிடத்திலவைத்த அணி
பால் பத்மன் உட்கொள்ளாது நிற்க. மசுருஷிகளைத் ப் புர்த்து
மயக்கமுற்ற உங்கன் வழக்கு இவிடத்தில் தீரமாட்டாது, தேவேந்
தின் சபைக்குச் செல்லுமென்றனர். உடனே சங்கபத்மராகிய
அரசர்கள் தேவ சொரூபத்தைப் பெற்றுத்தேவலோகத்தையடைந்
தனராகி, லேமலேமேல் சந்திரகிரணந்தவழ்தல் போல இரீண்டு
பக்ருந் தெய்வப்பெண்தன் வீசஞ்சாமரத்தினொளி புயத்திலே
பாயவம், மேகத்தைக் கண்டு நடிக்கின்ற மயில்கள் போல அரம்
பை முதலிய மாதர் நடனஞ் செய்யவும், கற்பகமலர்களினின் று சிந்
துத் தேன்றளிதலை மேலே தெரிக்கவும், தும்பரு நாரதர் பாடும்
வீணைபிசைத்தென் காதுகளிலுற்றவும், மேகந்தாங்கி நின்ற சூரிய
னைப் போன்று செம்பெணன் மணிக்கிரீடம் தலையிற் பிரகாசிக்கவும்,
இந்திரானி தழுவாமர்பில் இரதப்பதக்கங்கள் மீண்டு இளஞ் சூரி
யன் விளங்கினுற் போலும் மாணிக்கங்கள் பதித்தபொன் ணுலாகிய

சிங்காதனத்திலிருந்த தேவேந்திரனைக் கண்டு ஆசையேற்பி வணங்கி நின்றலும், இந்நிரன் பார்த்து நீங்கள் வந்த காரியம் என்னென்று வினாவின்.

கயிலாசத்திலெழுந்தருளியிருக்குஞ் சிவபிரானே பெரியவரென்றும் தாமரைக்கண்ணராகிய விஷ்ணுவே பெரியவரென்றும் நினைத்து வழக்கிட்டு, அது தீர்ப்பதற்கு இங்கேவந்தனென்று சங்கபத்மர் இருவருங் கூறினர்; அவ்விருவர் வார்த்தையும் இந்திரன் கேட்டுப் பக்கத்திலிருந்த தன் குருவாகிய வியாழபகவானை நோக்கி, இவர்கள் மனந்தெளியும்படி கூறு மென்று விண்ணப்பஞ் செய்தனன்; அவரும் மயங்காத விதமாகச் சொல்லுவார்: திருக்கயிலாசமலையிலே யுமாதேவியார் பரமேசுவரனை வணங்கிச் சுவாமி! விஷ்ணு மூர்த்தியுடன் நீர் பொருந்தியிருக்குந் திருக்கோலத்தைத் காட்டவேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ் செய்தனர். சிவபிரான் அவனை நோக்கிக் குற்றமற்ற தவஞ்செய்தாலன்றி, அந்த வடிவங்காணுதற்கரியது என்றருளிச் செய்தனர். அப்பொழுதே உமாதேவி சுவாமி! தவஞ்செய்தற்கேற்ற ஒரு இடம் அருளிச்செய்ய வேண்டுமென்று கேட்கச், சிவபிரான் சொல்லுவார். அகத்தியமுனி விரிக்கும் பொதிகை மலைப்பக்கத்தில் புனை விரகாடி உடிகவாக அநேகர் தவஞ் செய்தனர். அங்கே நீயுஞ் சென்று தவஞ் செய்வாயாக. அப்போது நீ விரும்பிய திருவருக்காட்டுவோம். விஷ்ணுவும் நாமும் வேறில்லாமையை நினைத்துத்தரிசித்துப் பெரியமாதவர்களும் பெறுதற்கரிய மோகஷத்தையடைவர். இவ்விடத்தைவிட்டு நீ போய்த்தவஞ் செய்யுமிடத்தில் நாமும் விசேடமாக இருப்போம். அந்தத்தலத்தை நினைத்தவரெல்லாருமோகாமடைவர்” என்றருளிச் செய்தனர். உடனே அவருடைய திருவடிகளைப் பணிந்து உமாதேவியார் தம்மை வணங்கிப் பக்கத்திலே நின்ற தேவர் முதலோர்களை நோக்கிச் சொல்லுவார்.

“சங்கரநாராயண வடிவந்தரிசிக்கும்பொருட்டு அரிய தவஞ் செய்தற்குத் தென்றிசைக்குச் சென்றுவருவேன். நீங்கள் அவரவரிருப்பீடத்துக்குப் போக்கொன்று கட்டளையிட்டருளலும், தேவர் முதலியவர்கள் உமாதேவியாரை விடும்பீரிந் திருக்கமனமில்லாதவராய் அவரை வணங்கி, “அவ்விடத்து நாக்களுங் கூட்டவேவந்து உனக்கு அடிமை செய்து கொண்டிருப்போ” மென்று

வேண்டிக்கொண்டனர். உமாதேவியாரும் அதற்கிசைந்து “நீங்கள் புன்னைவனத்திலே வந்து விருக்கவடிவாயிருந்து மீதன் மிகுத்தலர்ந்தபூவாலுங் கனியாலுஞ் சந்தோஷிப்பித்திருங்கள். தெய்வப்பெண்களே நீங்கொல்லாரும் ஆ (பசு) வடிவமெடுத்து வந்திருந்து பால் கொடுத்து மகிழ்ச்சியைச் செய்யுங்கள். ஆவாகிய உங்களை யுடைய காரணத்தாலெனக்கு ஆயுடையாள் என்ற பெயரை யுலகெலாங் சொல்லவேண்டும். முனிவர்களே! நீங்கள் ஆகி சைவர் (பட்டமார்) ஆகி வந்திருந்து நம்மைப் பூசை செய்யுங்கள். தும்புரு நாரதராகிய நீங்கள் வந்து நல்ல இசைப்பாட்டுப் பாடுங்கள். அக்கினியே நீ வந்து திருவிளக்கிடுக. வாயுவே நீ வந்து திருவென்கிட்டிக்கொண்டிருக்க” என்று அவரவர்களுக்குரிய பணிவிடைகளைக் கற்பித்துச் சிவகணபிகளிற் சிலரை நோக்கி “நீங்கள் பணிதவடிவெடுத்து வந்து புட்பப் பணிவிடைசெய்யுங்கள்” என்றும், மற்றவரை “நீங்கள் வந்து கம்முடைய சீ பாசதரிசனஞ் செய்து கொண்டிருங்கள் என்றும், அரம்பையிருவளிமுதலிய நீங்கள் மாரிடப் பெண்கள் வடிவாகிவந்து நம் முன்னே நடனிஞ்செய்திருங்கள். இப்போழுதே புறப்பட்டு எல்லாரும் கஹி, கோகன்னம், மதுரையைத் தரிசித்துக்கொண்டு புன்னைவனத்தில் வந்த சேருங்கள். பிருதுவி முதலிய பஞ்சபூதங்களும், சூரியனும், சந்திரனும் ஆன்மாவழாகிய அட்டமூர்த்திகளாகிய சிவலிங்கங்கள் பூலோகத்திலே பல்வள. அங்ஙனமே சத்திகளும் வேறாக அனந்தமுள்ளன. சிவமும் சத்தியும். வேறுபட்டகாரணத்தால் வணங்குவார்களெய்தும்பவன்களும் வேவ்வேறாகும். புன்னைவனத்திலே மீயல்லா அரிசங்களுந் பிரிவுபடாமல் ஒன்றாகவே கம்முடைய தலைவராகிய சிவ பிரானெழுந்தருளியிருப்பர்” என்றுஞ்சொல்லி விட்டுச் சர்வலோகமுதாநாகிய உமாதேவியார் தாம்பிரபருணி நதிக்கு வடநிசையிலுள்ள புன்னைவனசேஷத்திரத்திலெழுந்தருளி வந்திருந்த தோழிப்பெண்கள் சூழ்ந்திருக்க ஆயிரவருடந்தவஞ் செய்திருந்தனர்.

திருக்கவிலாசபதியாகிய சிவபிரான், உமாதேவி தவத்தினாலே திருமேனியினைத்து விட்டனவென்று நினைத்தோ, பிரிந்திருந்ததனால் ஆசையதிகப்பட்டோ புன்னைவனத்திலெழுந்தருளி வந்து சங்கரநாராயணராகிய திருவுருவங்கொண்டு காட்சி கொடுத்தனர்;

அக்காட்சியை யீமாதேவியார் கண்கள் களி கூரத்தரிசித்து, அமுத துள்ளிப் போன்ற வார்த்தைகளாலே பலமுறை தோத்திரஞ்செய்து நிற்க, சிவபிரான் தவக்கோலத்துடனின்ற உமாதேவியாரைநோக்கி யுணர்குவெண்டிய வரத்தைக் கேட்பாய் கொடுப்போ” இமன்றரு ளிச் செய்தனர். உமாதேவியார் சுவாமீ! இந்தத்திருக்கோலத்தை மறைத்து உம்முடைய திருவுருக்கொன்னவேண்டுமென்று பிரார்த் தித்தலும், சிவபிரான் சிவலிங்க வடிவமாகி அவ்வுமாதேவியாருடன் புண்ணை வனத்தி லெழுந்தருளி யிருந்தனர்.

“அந்த இடத்தில் நீங்க ளரியதவஞ்செய்து, உமாதேவியார் தரிசித்த சங்கரநாராயண வடிவக்காட்சியைக் கண்டால் உங்கள் மனமயக்கம் நீங்கு” மென்று சங்கபத்மராகிய நாகர்களுக்குத் தே வஞ்ஞவாகிய விடாமுபகவான் சொல்லினர், நாகராசாக்களாகிய சங்கபத்மர் எவ்விடத்திலுள்ளது புண்ணைவனமென்று கேட்க வியா முபகவான் சொல்லுவார்: “வேணுவனமாகிய திருநெல்வேலிக்கு மேற்கு, சண்பகவனமாகிய திருக்குற்றாலத்துக்கு வடக்கு, களாவன மாகிய சரிவலம்வந்த நல்லூர் (கருணாவல்லூர்) க்குத்தெற்காகப் புண்ணைவன கேட்த்திரமுள்ளது; அதன்பெருமை சொல்லும் பகுப்புடையதன்று. அந்தத்தலத்தில் கீற்றிருக்கும் கோமுகி யீம்மை சந்நிதிக்குமுன்னே தேவர்கள்செய்த சீனையொன்றுள் ளது; அதிலே தீர்த்தமாடி நீங்கள் தவஞ்செய்வீரானற் சிவபிரான் தானுந் திருமாலுமொன்றாகிய திருக்கோலத்தைக் காட்டுவர். அவ் கே போ” மென்று கூறினர். அதுகேட்டுச் சங்கபத்மர் புறப்பட்டு விண்ணுலகமு மண்ணுலகமுந் துதிக்கும் புண்ணைவனத்திலேவநு கோமுகியம்மை சந்நிதியிலிருக்குந் தேவர்களாற்செய்யப்பட்டசீண் யில் தீர்த்தமாடிச் சிவபிரான் திருவடிடையும் விஷ்ணு மூர்த்தி திரு வடிடையு நினைந்து தவஞ்செய்து கொண்டிருந்தனர்.

இங்ஙனம் சங்கன் புதுமென்னு யிருவரும் ஒருவருக் கொ ருவார் சமீபத்திலே யுயர்ந்தபல தவங்களைச் செய்துகொண்டிருக்கு வ்காலத்தில் மேகவண்ண னாகிய விஷ்ணுவினிடத்திலேயா திசைட ன் எழுந்து “சுவாமீ! சிவபிரானுடனென்றாயிருக்கும் உம்மு டைய திருமேனியைத் தரிசிக்கும்பொருட்டுப் புண்ணைவனத்திலே பத்மன் அரிய தவஞ்செய்கின்றான்” என்னலும், ஆதிசேடனை, கோக்கி விஷ்ணு மூர்த்தி சொல்லுவார்: “உலகத்தைச் சிருட்டிக்

சங்கர நாராயணரான் சருக்கிச் சிருக்க வசனம். ௯௫

கும்பீரமனும் காப்பவனாகிய காணும் சிவபிரானுக்கு வேற்றோவோமோ! தேவர்களென்று சொல்லப்படுவா ரெல்லாருந் சிவபிரான் அம் சமாவார், தமது இடப்பக்கத்திலே யிருக்கிற என்னுடைய வடிவத்தை அச்சிவபிரானே காண்பிப்பர்” என்றனர். வாசுகியெழுந்த தன்னுடைய தலைவராகிய பரமேசுவரன் பாதார விந்தத்தை கீணக் கித்துதித்துப் “பாற்கடலிலே நித்திரை செய்யும் விஷ்ணுவுடனொ ள்ருருயிக்கும் உம்முடைய திருவுருவைக்காணும் பொருட்டுப் புன் னைவனுத்திலே சங்கன் தவம்புரிகின்றான்” எனத்தெரியப்படுத்த னன். அந்தவார்த்தையைத் திருவுளத்துட்கொண்டு சிவபெரு மான் வெள்ளியங்கிரி பூமியிலே நடந்தாற்போலும் தருமரிஷபத தின் மேலெழுந்தருளி அநந்தியமுனிவர் வசிக்குந் தென்றியை க்குத் திலகமாக விளங்கும் புண்ணைவனத்தில் மாணிக்கமலையைச் சேர்ந்த கீலமலையென்று சொல்லப் பேரழகுடனே சங்கபத்மர்க்கு முன்னேவந்து ஒருபக்கத்தில் கங்கையைத்தரித்த சடாமகுடமும் நாககுண்டலமும், சந்திரகிரணம் போன்ற விபூதியும் மழுவாயுத மும் சர்ப்பாபரணமும் கொன்றைமாலையும் புலித்தேநிலும் சர்ப்பமா கிய வீரக்கழலும், ஹற்குருபக்கத்தில் இரத்த கிரீடமும் மகரகுண்ட லமும் இரத்தகிரீடத்தின் கீல மணியினொளிபோன்ற கஸ்தூரிப் பெரிட்டும் சக்கராபுதமும் பொற்கூனாலும் துளவாமாலையும் பீதாபு பரமும் பொன்னொவாகிய வீரக்கழலும், பிரகாசிக்க நின்று காட்சி கொடுத்தனர்.

இங்ஙனங் காட்சி கொடுத்த சங்கரநாராயண வடிவத்தைத் தரிசித்து மனஞ்ருகித் தாழ்ந்து வணங்கிப் பரமானந்தமுண்டாக டுமயம்மயிர் செலிர்ப்பக் கணிகள் ஆணந்த நீர்த்துளிபெருகச் சங்க பத்மர் பலதரத் தோத்திரஞ்செய்தனர். அதன்பின் “தமலக்கண் ணையைய விஷ்ணு உம்முடைய அமிசமென்று அறியும் புத்திகீர் மையில்லாமல் நீங்குகுவரும் வேறென்றெண்ணும் அடியேனுக் குத் திருவுருள் செய்தசென்னையோ? கங்கையைத் தரித்த கருணை யங்கடலாகிய கடவுளே” யென்று பத்மன்சூறுதலும், அதுகேட் டிச் திருவுருவகிழ்ந்து சங்கபத்மரிருவரைபு நோக்கி “யுங்குருக்கு வேண்டிய வீரமெதுவானாலும் கொடுப்போம் கேளுங்கள்” என்று சங்கரநாராயணராகிய பெருமான் தட்டினீயிட, சங்கபத்ம ரிருவ ரும் அவரை வணங்கிச் “சீவாம்! பிரமவிஷ்ணுமுதலிய தேவரெல்

லாரும் உம்முடைய அபிசமென்னும் உணர்ச்சி பெந்தக்காலத்து
மெங்களுக்கு விருத்தியாகவேண்டும். உம்முடைய திருவடிகளை
பருச்சினைசெய்து தோத்திரஞ்செய்து நாங்க னெப்பொழுதும் உம்
மிடத்திலே யிருக்கவேண்டும். இந்தப்பூலோகத்தில் பாணத்தைச்
சம்பாதிக்குங் கொடியவரும் ஒருதாம் இந்தச்சுனையிலேதீர்த்தமாடி
பும்முடைய திருவடிகளை வணங்குகாராகில் அவர்கள் மேரகடிம
டையவேண்டும். நீரும் இந்தப் புண்ணைமரீமுலிலிருந்து உலகத்தார்
திரும்பிய வரங்களைக் கொடுக்கவேண்டும்” என்று கேட்க, அவ்வா
றே கொடுத்தருளிச் சங்கபத்மருக்கன்ரி மற்றொருவருக்குந் தெரி
வாமல் மறைந்து புண்ணைமரீமுலில் சங்கரநாராயணசாமிய பெரு
மான் எழுந்தருளியிருந்தனர்.

எட்டாவது:

உக்கிரன்வழிபடுசருக்கம்.

என்றது முனிவர் வாழ்ச்சி யினமவர் முருகு கிம்மு
மன்றலம் புண்ணை நீழுந் மறைந்துறை யண்ண ரோஷ் றி
நின்றவா றுரைத்தி பென்ன நெஞ்சுகங் குழந்து கூற
நன்றென மகிழ்ந்து சூதன் மீளவு நவில் னுற்றான். (க)

மலையமா மலையிற் சாந்தும் வயிரமும் வரன்றிப் பரபு
மலைகுலாம் பொருரை யாற்றி னைன்கரை மணலார் மேவுஞ்
சிலைகுலாங் குவவுத்திண்டோட்டென்னவ ன்னரவாய்வேம்பி
னிலைகுலா மலங்கன் மார்பி னெண்ணிசை புரக்குங் கோவே.

மற்கிவர் குவவுத் திண்டோண் மாறுகொண் டெழுந்து
நின்ற, பொற்கிரி திரித்துச் செஞ்செற் பொறித்தாவெம்
புலிகரன் போக்கி, விற்கொடி தடிந்தோ னும்பர் விண்ணு
வீழ்ந்திருந்த தன்ன, கொற்கைகா வலவன் முந்தீர்க் குமரி
யத் துறைமி னானே. (ஈ)

செருமுசுந் தேற்ற தெவ்வர் செம்மல ராலம் பேர்ழ்ந்து
சொரிபசங் குருதி மாந்திச் சுவைத்திடு நிண்மனாய்ப் பிலகி

சுஅரவாயிலை - அரம்பேரலும் வீரியினையுடைய இலை, வாய் - விளக்க

யெரிபுமிழர் திலங்கு வேலா னிருநில வனரப்பின் மன்னர்
முருமணி மவுலி தேய்க்குங் குணரகழற் காலி னானே. (ச)

மழைக்கருந் தடங்க ண்லவார் வனமுலைக் கோடு மூழ்கி
புழக்கலி னுடைந்து னபந்தே யூற்றிருந்தொழுகுந் தாமான்
பழுத்தழ் தொழுது தீஞ்சொற் பயிலுநா வல்ல ராய்ந்து
கொழித்தீர்த் தமிழ்கூட்டுண்ணங் கூடலம் பதியி னானே. (ஈ)

முடிவிலா வுலகின் மன்னர் முடித்தழும் பிருந்த தாளாற்
படுத்தரை சுவற்றி நீலப் பணிமுதி ரெட்டின் விக்கிக்
கட்டமல் முருகு கிம்முங் கற்பக நீழல் வேந்தின்
சுடர்விரிபசும்பொன்மோவிதொடியினுற்றுக்ள் செய்தானே. (ஐ)

மோட்டிள முணையிற் றேன்றி முருகுக்கொப்பளிக்கு மன்றற்
ரெட்டுமென் கமல வாலித் துறைதொறு மெழுந்து துள்ளிப்
பாட்டிள வண்டு மூசப் பாளைவாய்க் கழுவி னெற்றிச்
சேட்டிளங்கயல்கள் பாயுஞ் செந்தமிழ்நாட்டின் வேந்தே. (எ)

கந்தடு ஷோகுளி னேகக் கடாக்களி யானை மன்னர்
வெந்திறல் விளைக்க னாற்றார் வெருண்டுதா மகள் சென்னப்
பந்தொடு பாலைவநல்கிப் பனிமதிக் கவினை நீழ
லுந்துநீர் ஞாலங் தூக்கு முக்கிர னென்னங் கோனே. (அ)

பாடல்வண் டார்த்து மூசப் பச்சிளந் தேற லுற்றுந்
தேடலர் கடம்பி னீழற் சுடரிழை யொருபா லாகக்
கூடலம் பதினா ழீசன் குணரகழ லிலங்கு நோன்ற
ணெட்டாறுஞ் சென்று சூடு நகைமணி முடியி னானே. (க)

ஆபவ னெருநாட் டெண்ணி ரலைகடன் முகட்டிற்றென்றிப்
பாயிருட் பிழம்பு சீக்கும் பல்கதிர்ப் புரிதி யன்ன
சேயொளி மவுலி தாங்கித் திருமணிக் குழுவில் விச்
மாயிரு ஞாலம் விற்கு மணிகிளர் வலைய மின்ன. (கர)

ஆதிர்நிரைக்கடலிற் பட்ட வலங்கொளி யாரத் தோடும்
பொதியினிற் பிறந்த வாரம் பொலிவுறு மலங்கண் மாந்திற்

நதைமலர்ப் பாரி சாதத் தண்ணிழ லுறையும் வேந்தின்
கதிர்மணி புரார் தாங்கிக் கணிகழல் வீக்கி னானே. (௧௧)

ஆழ்கடல் வரைப்பிற் றெவ்வ ரருவரை யகலம் போழ்ந்த
போழிநாற் படுவண் டோச்சிப் பொருதிற் கூற்று மஞ்ச
பூழிவெங் கனலிற் சீறி யுருமென வுரறி யார்க்கு
மேழுபர் களிகல் லியானை யெருத்தமேற் றோன்றி னானே. (1)
விண்ணுற நிவந்த கோட்டு மேருமால் வரையிற் றீட்டி
மண்ணலஞ் சறவு வாய்த்த வாடலர் பதாகை யோங்கத்
தண்ணிலாக் கவரிக் கற்றை யிருபுடை யெழுந்து தாமக்
கண்ணகன் ஞாலங் காக்குங் கடவுள்வெண் குடைநி ழற்ற. (2)

பாய்திரைக் கடலிற் பட்ட பானிறப் பருவாய்ச் சங்கஞ்
சேயுயர் விசம்பி னோடு திசைமுகங் கிழிப வார்ப்ப
நிப்புர் குடுமிக் குன்ற மிசைத்தவழ் கமஞ்சூற் கொண்டல்
வாய்திறத் தார்ப்ப தென்ன மண்கணை முழவு விம்ம. (௧௨)

மருமணிச் சூட்ட ராகி னனந்தலைக் கிடந்த ஞாலத்
திகல்பெற வாகி நம்மே லெழுந்தன போலு மென்ற
புகலவன் பசும்பொற் றேறிற் பாய்பரி வெருவி யோட
வகலிநு விசம்பிற் றுவு மலங்குளைப் புரவி சூழ. (௧௩)

படர்சிதை யரிந்து வென்ற பழம்பகை தீர் வேண்டி
பிடல்கெழு மவுணர்ச் செற்ற வெந்திறற் குலிச வேந்தின்
சுடர்முடி தூளி யாகத் தொடியெறி கொற்ற நோக்கித்
தடவரை யடைந்த போலத் தறுகண்மா லியானை செல்ல. (1)

எரிசுடர்க் கற்றை கக்கு மிலங்கொளிப் பரிதி பொற்றேர்
விரைதரு களின மாவிண் வெந்தழ னாற்று மாபோற்
கருவிவா னகடு னேண்டு கதிரின நிலவு கான்ற
சூருமணித் தொடிக ளாடுங் கொடிஞ்சிமாண் றடந்தேர் சூழ. (2)

வானம ரமுவுநீர்தி மற்பழுத் துயர்ந்து விங்கு
தேவனினர் திருவில் விசந் தொடுகழ ன்ரல யாத்

தாஷினர் முருகு விம்மு தண்மலர்த் தொடையன் மார்பர்
கோளரி யேறு மாணுங் கொலை,க்தொழி லினைஞர் சீற்ற.(௧௮)
எரிமணிக் குன்றஞ் சேர்த்த மரகத வல்லி யேய்க்கு
மறள்சுரந் துலக மீன்ற வங்கயற் கண்ணி பாகம்
பிரிவில் னினிது வாழும் பிறைக்கொழும் தணிந்த பெம்மான்
மண்மல ணைய பொற்றூள் வணங்குவா னேகி னானே. (௧௯)

புண்ணுறு புலவ வேலான் புதுநற வுயிர்க்கும் புன்னைத்
தண்ணறுங் காவி னென்லை சார்ந்துழித் தறுகட் சீற்றத்
தண்ணலங் களிந லியாணை யாடல்வெண் கோடு பாய்ந்து
மண்ணகங் குழிப்ப நீல வ்ரையென விழ்ந்த தன்றே. (௨௦)

கொலைமதத் தறுக ணியாணை கோடுமண் குழிப்ப விழ்ந்த
நிலைமைமற் றென்கொ லென்று மீன்னை னினைக்குங் கரீலை
மலைமகள் சாபந் தன்னாற் புலையன மணிக்கி ரீட
னலைகடந் ஞாலங் காக்கு மரசன்முன் ினய்தி னானே. (௨௧)

வாங்குழ லிலங்கு ளோன்றான் வந்துமுன் னிறைஞ்சி நிற்பக்
கூரிலை யலங்கல் வெள்வேற் கொற்றவன் குறித்து நோக்கி
யாரைநீ யென்ன லோடு மாய்வனந் திருத்தியீங்குச்
சேர்தரு புலைய னென்றே சேப்புவான் றொடங்கி னானே. (௨)

கொற்றவா விங்கு நாகக் கெழுமலர்க் காவொன் றுண்டரன்
மற்றத னிமையே தோன்றி வானுற நிவந்து நின்ற
புற்றினை யெறித லோடும் பொறிவரி நாகந் தன்வா.
வற்றிட்வொன்றுதோன்றிற் றதின்றிமுரைப்பார்யாரே. (௩)

கள்ளுயிர்த்தலர்ந்தகொன்றாந் கடிமலர்க்கண்ணியண்ணல்
வெள்ளையிற் றரவ மாதல் வேண்டுமென் றுரைத்த லோடு
முள்ளிலை யலங்கல் வேலா னுங்கது ழாட்டு கென்னு
வள்ளுறை கீழ்இய வெள்ளுவாள் வயவரோடேகி னானே. (௨௪)

போயவன் முருகு விம்மு புன்னீயம் பொதும்பர் நீழற்
சேயுயர் புற்றின் பாங்கர்ச் சிவிலிங்க மொன்று கண்டா

னாயபே ருவகை வெள்ள மலையுவுட் கெடுத்துப் பொங்குத்
தய்வா ள்ரவந் தொட்ட சுணையினீ ராடச் சென்றான். (௨௫)
தேனொடு சுரும்பும் வண்டுஞ் செவ்வழி பாட விண்ணி
காணுலாம் பசுந்தேன் மல்குங் காகியஞ் சுணைநீ ராட
மினவே றுயர்த்த வண்ணன் மேவின னின்ற காலை
வரணிடை யெழுந்தோர்தெய்வம்வாய்கிட்டுமொழிந்ததன்றே
மொங்குலா மலர்தூ யேத்தக் கூடலம் பதியி ன்றும்
பொங்கிய ருவகை யோடு போதரு வருத்த நோக்கி
யங்கயற் கண்ணி யோடு மாலவா யமர்ந்த வண்ண
லிங்கெழுந் தருளி நின்ற னிருநிலம் புரக்குங் கோவே. (1)

கோவ்வளை யுமையா னோடு கூரெயிற் றவ வேந்தர்
மேலைநா ளன்பு முற்றி மெய்த்தவம் புரித லாலே
மாலொரு பாதி யாகி வயங்கிட வடிவு விண்டோ
யாலமர் கூடலர் காட்டி யருவிய தழை மீதால். (௨௮)

இன்னிளந் தென்றல் வாழு மிவ்வன முருகு கிம்மு
யுன்னையம்பொதும்பரென்னப் புகல்வரிப்பொதும்பர்வாழு
மின்னவீர் சடையி னானே விதிமுறை யருச்சி யென்னு
சொன்னவைகேட்டலோடுமகிழ்ந்தனன் சுடர்செய்துனான் (1)

ததைமலர்ந் குவளை பூத்த தண்சுனைப் புனலின் மூழ்கி
மதிதவழ் பசம்பொற் கோட்டு மலைபச்செஞ் சூர்து மன்றற்
புதுநறூப் போது மேந்திப் புன்னையம் பொதும்பர் வாழும்
நொதியிழற் சூல மேந்துங் குழகனை வழிபட் டானே. (௩0)

மற்பக மலர்ந்த திண்டோண் மன்னவன் மகிழ்ச்சி கூர்ந்து
சிற்பநூற் றுறைபோ யுள்ளந் தெளிவுறு தச்சர்க் கூகிப்
பொற்பிதிரலிழ்ந்ததன்பும் புன்னையம்பொதும்பரெல்லாங்
குற்பக நாடு நாணக் கடிந்த ராக்கி னானே. (௩௧)

வானக மருவி நீண்ட மணிநீதில் பரவை மேய்ந்த
நீனிந் கொண்ட றுழ நிவந்தமண் டபங்க னோங்கு

உக்கிரன் வழிபடு சருக்கச் சருக்க வசனம். ௧௭௩.

கண்ணிந் திங்க டேய்க்குங் கோபுரந் திகழ்ந்து தேரன்றத்
தேநுலாங்கொன்றையார்க்குச் சினகரமியற்றினானே. (௩௨)
ஒண்ணிறப்பசம்பொன்னுழி யொளிபரந்திமைத்தலாலே
கண்ணினிற் பொலியுந்திண்டேர் காண்டகவியற்றல்செய்த
தெண்ணிலா வேணியார்க்குச் சித்திரைத் திங்க டன்னில்
விண்ணவ ரிஷைஞ்சி யேத்த விழாவினை நடத்தி னானே. (௩௩)
மஞ்ஞலாங் கடம்பி னீழன் மணிபிடற் றிறைவற் போற்ற
விஞ்சிரும் மதுரை மூதூர் கேகலான் கூழை வாழுஞ்
செஞ்சுடர் மவுளி யன்னால் சேவடி க் கமலம் போற்றி
வெஞ்சின வடிவேல் வேந்தன் வியனகர் மேவி னானே. (௩௪)
விடம்பொழி யரவு போற்ற விழிசால் கூழை வாழு
மடந்தையோர் பாகன் பொற்றான் வைகலும் வந்து போற்ற
யடங்கலர்ச் செருக்கும் வேலா னாப்பதுங் காலம் வைக
யுடம்பொடு மழிவி லாத ருபர்கதி யெய்தி னானே. (௩௫)
பொருப்பினங் கண்ணி சாபம் பொருந்தலாற் புலைய னாகி
மருத்துணர் விரிந்த புண்ணை வனத்துறை மணிக்கி ிபன்
விரைத்துணரிதழி வேயந்தோன்வெள்ளிவெற்படைந் தான் பின்ன
ரொருத்தியு மாங்கண் வைக யுயர்கதி யெய்தி னானே. (௩௬)

உக்கிரன் வழிபடு சருக்கம் முற்றிற்று.

ஆகச் செய்யுள் - ௩௬.

உக்கிரன் வழிபடு சருக்கச் சருக்க வசனம்.

(சங்கரநாராயணராகிய பெருமான் புண்ணைவனத்தில் மறை
தெழுந்தருளியிருந்தனர்) என்று சூதமுனிவர் கூற நைமிசாரணிய
முனிவர் அவரைத் துதித்து, “அவ்வெம்பெருமான் பின்னர் வெ
ளிப்பீட்டிருந்த சரிதஞ் சொல்லியருளுக” என்று கேட்ட மீனமு
ருகி மகிழ்ந்து சூதமுனிவர் கூறுவாராயினர்:—

“வொதியமலையிற் சந்தனக்கட்டைகளையும் வயிரங்கழையும்
வாரிக்கொண்டு செல்லீம் தாம்பிரபருணி நதிக்கரையிலிருக்கிற்

மணலூரில், ஷசிக்கும் மலைபோலும் வலிய தோளையுடைய பாண்டியன் வேப்பமாலையைத் தரித்த தன் புயவலியா லெட்டுத் திக்குகளையுங்காக்கும் அரசன், தன்னுடைய புயங்களுடன் பண்கத்துநின்ற மகாமேருமலையைச் செண்டாலடித்து, அதிலே தனது மீனக்கொடியை யெழுதிவைத்தவன், சோழனுடைய புலிக்கொடியைக் காட்டிலே தூத்தியவன், சேரனுடைய விற்பொடியை யறுத்துத் தள்ளினவன், தேவருலகம் கீழேயிறங்கியிருந்தாலொத்த கொற்றை நகரத்துக் கதிபதி, கன்னியாகுமரித் துறையைபுடையவன், யுத்தக்களத்திலெதிர்த்த பகைவர்மார்பைப் பிளந்து, இரத்த முதலியவற்றையுண்டு பிரகாசிக்கும் வேலாயுதத்தைபுடையவன். நிலவுலகிலுள்ள அரசர்களுடைய கிரீடங்கள் லே உரோஞ்சும் வீரக்கழலையணிந்த புரதங்கலையுடையவன், இளம்பெண்களுடைய கொங்கைகளாகிய கொம்புகள் பொருது கலக்கலால் அரும்புலிநின்று பசிய தேனெழுக்கும் பூமலை புனைந்தவன், முதிர்ந்த தித்திப்பாகிய சொற்களைப் பயிலு நாவிலுலே பாராய்ந்து தமிழைச் கொள்ளுகொண்டெண்ணு மதுரைநகரத்தைபுடையவன், பூலோகத்தரசர் மருடத்தின்றமும்பிருந்த தன்பாதங்களால் கடல்நீர்வற்றச்செய்தவன், மேகத்தைத் தீளாயிட்டவன், தேவேந்திரனது பிரகாசம்பொருந்தியபொருங்கிரீடத்தைவிளையெறிந்து பொடியாக்கினவன், தாமரைத் தடாகங்களின் துறைதோறும் வானமீன்களொழுந்து துள்ளிக் கழுகமரத்தினுச்சியிலே தாவூர் தமிழ்காட்டிற்குத் தலைவன், கட்டுத்தலியை முறிக்கின்ற கோபத்தையும் மதத்தையும்பொருந்திய யரீன்கலையுடைய தன் றெடு புத்தஞ்செய்யமாட்டாமற் புயந்து நாய்கள் பெண்களென்று சொல்ல; அவர்கள் கைகளிலே ஃ பந்தம் பாலையுங்கொடுத்து (அவரைப் போக்கிச்) சந்திரவட்டக்குடைநீழலில் உலகத்தை இடக்கிக்கும் உக்கிரனெண்ணுஞ் சிறப்புப் பெயருடையவன்;

இவன் வண்டுகள் முழங்கி மொய்ப்பத் தென்றநகாற்று வீசும் மலர்கள்விரிந்தகடம்பவனத்தில் மீனோதியம்மையிடப்புறமாகவிருக்

* பந்தம் பாலையுங்கொடுத்துப் பண்டைக்காலத்தரசர்வழங்கு ஆதாரவது:—
தேவநகரகவர் வணக்குவாராகில் அவர் கையில் பந்தம் பாலையுங்கொடுத்தவினை யாட்ச்சொல்லிப் பார்த்து விடுகிறதென்று இதற்காகவே பந்தம் பாலையும் அரசர் தம் வயிற்றில் சுட்டித் துங்கவிட்டிருப்பது (திருகுருகாற்றுப்படையில் “விரிப்புநிபங் கொடு பாலையுங்கொடுத்துத் தேய்த்தபேரருவாயில்”) என்பதனுமுண்டாக.

க மதுரைமாநகரத்தில் வாழ்ந்து சோமசுந்தரக் கடவுள் திருவடித் தாழரைகளைத்தினந்தோறும் போய்த் தரிசிக்கு நியதியுள்ளவன். ஒருநாள் நவரத்ன கிரீடந்தரித்து இரத்தகுண்டலங்கள் ஒளிவீசவும், பெரிய பூமண்டலத்தில் விலையுயர்ந்த மாணிக்கங்கள் புதித்த வாகு வலயம் பிரகாசிக்கவும், முத்தாரமுஞ் சந்தனமும் பொலிவு பெற்ற மார்பிலே தேவேந்திரனாற் கொடுக்கப்பட்ட இரத்தாபரணத்தைத் தரித்து வீரக்கழலணிந்து, கடல்குழிந்த இடத்திற் பகைவர் மலை போன்ற மார்பைப்பிளந்த பிளப்பால் (அப்பிளப்பில்) வந்து மொ ய்க்கும் வண்டுகளை விரட்டிப், போர்செய்யும் வலிய யமனும் பறிப்பீ டக் காலாக்கினிபோற் கோபித்து முழங்கும் ஏழுமுழுமுயர்ந்த பீட் டத்தியானேமேலேறி உயர்ந்த சிகரங்களை யுடைய மகாமேருமலையி லெழுதப்பட்ட பெருமைபொருந்திய மீனக்கொடி யுயர்ந்து விளங் கவும், குளிர்ந்த சாமரங்க ளிருபுறமு மெழுந்து வீசவும், இடமகன் றபூமியைத்தன் கிரணத்தாலே காக்குஞ் சந்திரவட்டக்குடை நிழ லைச் செய்யவும், ஆகாயமுந் திசைகளுங் தேட்கும்படி பிளந்த வா னையுடைய வெற்றிச்சங்கமுழங்கவும், சூல்கொண்ட மேகங்கள் ஒலி த்தாற்போல மணங்களை முழுவம் என்னும் வாத்தியங்கள் ஒலிக்க வும், பூலோகத்திற் சண்டைகிடையாமலீ நம்மேல் யுத்தத்துக்கு வந்தனவோவென்று சூரியன் குதிரைகள் பயந்துபோக ஆகாயத்தி லே தாவுங் குதிரைகள் சூழ்ந்துவரவும், விரிந்த சிறகுகளை யறுத்து வென்றபழைய பக்கையைக் கெடுக்க விரும்பி, 'வச்சிராயுதத்தை யுடைய தேவேந்திரன் இரத்தகிரீடம் பொடிபட வளையெறிந்த வெ ற்றியை யுக்கிரனிடீத்திலேகண்டு பெரிய மலைகளெல்லாம் வந்தன போல அஞ்சாமையுடைய யானைகள் நடந்துவரவும், கிரணக்கூட் டத்தைவீசும் சூரியனுடைய தேரில் விரைந்துசெல்லுங் குதிரைகளின் கொடிய வெப்பத்தைப் போக்குதல்போல மேகங்களைக் கிழி த்துச்சென்று பிரகாசஞ்செய்ய மணிகள் பதித்த கொடிகளையெ லும், தலையலங்காரத்தை யுடைய தேர்கள் சூழ்ந்து வரவும், யுத்தக் கடலைக்கடந்து உயர்ந்து மருத்த புயங்களை யுடையராய் முழங்கும் படி வீரக்கழலணிந்த காலையுடையவராய் வெற்றிமாலையணிந்தவ ளாய் ஆண்டிங்கும்போன்ற காலாக்கக் (சுத்தவீரர்) சூழ்ந்துவரவும், இரத்த மலையைச்சுற்றிப் படரு மரகதவல்லிக்கொடிபோலும் மீனா ட்சியம்மையைப் பிரியாத சோமசுந்தரக் கடவுளைத் தரிசிக்கும் பொருட்டே மதுரைமாநகரத்தை நோக்கிப் புறப்பட்டான்.

இவ்வனம் புறப்பட்டுப் புலான்மணங்கமழும் வேலாயுதத்தை யேந்திய உக்கிரபாண்டியன் புதிய வாசனையைச்செய்யும் புண்ணை வனத்தின் பக்கத்தில் வந்த இடத்தில் பட்டத் தியானை கொம்பினாலே குத்தி மண்குழியப்பாய்ந்து கீழே வீழ்த்தது! அநுக்ண்டு உக்கிரரூபிதூயாகாரணமென்று நினைக்கும்போது உமாதேவி சாபத்தினாலே புலையானிய மணிக்கிரீபனென்பவன் அவன் முன் ஸ்ரீவந்து வணங்கிநிற்ப, அச்சனவனைப்பார்த்து நீயாவென்று வினவினான். மணிக்கிரீபன் “அடியேன்புலைய” எனென்றுசொல்லிப் பின்னுஞ் சொல்லுவான் “மகாராஜாவே இவ்விடத்திலேயொரு புண்ணைவனப்பிடுக்கிற்று. அதிலே ஆகாயத்தையளாலிவளர்த்தபுற்று ஒன்றுள்ளது; அதை வெட்டினேன் அப்பெட்டிப்பட்டு ஒருபாம்பு வாலந்துவெளியேதோன்றிற்று; அதன்வலிமையைச் சொல்லவல்ல வர்யாவர்? அந்தப்பாம்பு: கொன்றைமாலையைத் தரித்த சிவபிரானுடையதாக இருக்கவேண்டும்” என்றான். உடனே அரசன் “அந்த இடத்தைக் காட்டுக” என்று ஸாஸாயுதத்தையேந்திய வீரர் குழைமணிக்கிரீபனுடன் டோய்ப்புண்ணையஞ்சோலை நீழலில்மிகவுயர்ந்த புற்றின் பக்கத்திலே ஒரு சிவலிங்கத்தைக்கண்டு பெரியமகிழ்ச்சியாகியகடல்பெருக்கெடுப்பவன்து ஒளிபொருந்தியநாகத்தினுயிலே தோண்டப்பட்ட நாகசுனையிலே ஸ்நானஞ்செய்தற்கு நின்றபோது, அங்நவரசன் கேட்கும்படி ஆகாயத்திலேயொரு தெய்வவாக்கானது “வாசனைதங்கிய மலர்களாலருச்சித்துப் பூசைசெய்ய மதுபூநகரத்துக்கு நீ தினந்தோறும் செல்லும் வருத்தத்தைப்பார்த்து மீனாட்சியம்மையுடன் திருவாலவாயாகிய மதுரையிலெழுந்தருளிய சோமசுந்தரத்தடவுள் இவ்விடத்திற் சிவலிங்கமாகியிருக்கின்றார். அரசனே! உமாதேவியாரும் சங்கபத்மரிருவரும் பூருவகாலத்தில் அன்பினால் அருந்தவஞ் செய்தலாலே சங்கராஜராயண வருவத்தைச் சிவபிரான் காட்டியருளிய தலமு மிதுவே. தென்றற்காற்றுச் சஞ்சரிக்கு மிந்தவனத்தைப் புண்ணைவனமென்று சொல்லுவர். இந்தவனத்திலே தங்குஞ் சிவலிங்கப்பெருமானே வீதிப்படி பூசைசெய்” யென்று கூறியது.

அதிகேட்டு மகிழ்ச்சியனுடந்து அரசன் நாகசுனையிலே தீர்த்து மரடிப் பொதிய மலைச்சந்தனமும் அன்றலங்கந்த மலர்களுங்கொண்டு தேற்கூறிய சிவலிங்கமூர்த்தியைப் பூசைசெய்து மகிழ்ச்சி மிகுந்து சிறீபசாத்திரத்திற் தேர்ந்த தச்சர்களை ஓரவழைத்துப் புண்

நெய்க்காடெல்லாங் கற்பகநாடும் நாணமடையக் காவல்பொருந்
திய நாடாகச் செய்து, ஆகாயத்தையூற்றுவீச்செல்லு மழ்கிய திரு
மதில்களும் நீருண்ட மேகங்கள் வந்துபடியு மண்டபங்களுஞ் சர்
சிரமண்டலத்தை யளாவிய கோபுரமும் விளங்கித் தோன்றச் சீவா
லயங்கட்குவித்து, ஒள்ளிய நிறத்தங்கிய பசியபொன்னாலாகியச் ச
கரங்களின் இரணம் வியாபித்துப் பிங்காசித்தலாலே (தூரத்திலே
சென்றாலும்) கண்ணுக்குப் புலப்படுத் திண்ணிய தேர் அழகாகச்செ
ய்து சித்திரைமாதத்தில் தேவரும் வணங்கத் திருவிழாவு நடாத்தி,
அதன்மேல் விடந் தங்கிய சங்கபத்மர் முதலிய சர்ப்பங்கள் வண
ங்கப் பெருமை மிகுந்த கூழையென்னும் புண்ணைவனத்திலே தங்கு
ம் அச்சிவலிங்கப் பெருமானைத் தினந்தோறும் வந்துபுகித்து, அள
வற்ற காலநிருந்து தேசத்துடனேயுயர்ந்த மோகூத்தை யடைந்த
னன், பார்வதிதேவி சாபத்தாற் புலையாக்கிப் புண்ணைவனத்தில் வசி
த்திருந்த மணிக்கிர்பணங் காலிலாசபதவி யடைந்தனன், அதன் பின்
தக்கணையென்பவன் அடவிடத்தில் வசித்து, உயர்ந்த மோகூத ம
டைந்தனன்.”

ஒன்பதாவது :

தக்கண தவம்புரிசருக்கம்.

௧

என்னு முனிவ ரெல்ல மீறில் வலகை பூக்க
முன்னுந் முழுதுந் தேர்ந்த முனிவனை விருப்பி நோக்கி
யன்னவன் வீடு பெற்ற தன்மையை யறைவா யென்னிக்
தொன்னெறியுணர்ந்தருகன்சொல்லுவான் றெடங்கினே.

வேறு

மதுநறுந் திவலை பருகுவான் வீழ்ந்து மழலையஞ்சுரும்
பர்பாட்டயரப், பொதியனிழ்கமலப் பொய்சைகுழிசிரம புரத்
தினின் முடினிலா வேத, விதியில் வீண்டு சருபனைன் அள
னோரே வேதியு னங்கவன் றனக்குந், ததைமலர்க் கூந்தற் றக்
சனை யென்றோர் தனையுண் டனங்கெனத் தருவான். (2.)

* கூறும் இப்பொருட் முனிச்சிபுந் வாகுபட்ட பாய்ச்சாய் அந்நீரும்
அப்பாய், வசிக்கும் புறமிடவிகாரை புண்ணைவனதுக்காவித்து; பின்னர் அந்
கூசத்தூய்மை அக்குடிதல் அணை.

புத்தமு தனைபாள் வடிவமேட்டு நெருப்பிப் புட்கர சன்ம
னென் னேறது, மெய்த்தவ மறையோன் விருப்புறு புதல்வ
ன் விரிபுநற் காசிராடகன்று, சத்திய கீர்த்தி பெண்டவ னன்
னா டந்தைதனடியினை தொழலு, மெத்தலை நின்று வந்
தனை பேரென் னிசைக்கென விசைத்தன னன்றே. (௩)

சொல்லலு மந்த மறையவன் நனக்குத் துவர்ப்பி
யெகூண்டையங் கனிவாய், முல்லைவெண் முறுவற் புதல்வியை
சேத முறையினிற் கடிமணம் புணர்வித், தல்லியங் கமலத்
தாரினான் நனக்கோ ரரும்பெறற் புதல்வரின் மையினு, சில்
லறம் புரிதி பென்றவன் நனைத்தன் னில்லிடை யிருத்தினன்
றுறந்தான். (௪)

அங்கவன் மகிழ்நூர்த் தங்கலுழ் மேனி யணங்களுள்
புதுநலங் கவர்ந்து, திங்களொன் றிருந்து மாண்டன னெ
ன்று செப்பலு மிருந்தவத் தோர்கள், பொங்குருவம் பூலை
யா ளிளமையிற் கைமை பொருந்துறக் கடிமணம் புணர்ந்த,
கொங்கலர் தாரா னிளமையி னிறத்தல் சடறெனக் கூறுவா
ன் குகன். (௫)

முற்பிறப் பதனிற் தத்தரி நெடுங்கண் முகிழ்முலைத் தக்
கனை யென்பாள், சொற்புனை கவிஞ னாகுமற் றனது துடி
லிடைத் தூமொழித் கனிவாய்க், நற்புடை மனையாள் காத்தல்
கூர்ந் திருப்பக் கணிகையர்ப் புணர்ந்தீர் வினையார், பொந்
பினிற் பொலிந்த பெண்பிறப் படைந்து *கைமையைப்
பொருந்தின னன்றே. (௬)

வானவ னொருவன் நேவியுந் தானு முயலுருத் தாங்குபு
மணப்ப, வுளவாய்த் தேவ னுயிர்செகுத் திடலுந் தேவிபாங்
குறைத்தசா பத்தாம், கருனலா மலங்கற் சத்திய கீர்த்தி
கதிரிள வன்முலைக் கயற்கட், டேனவாங் கிளவித் துணைவி
யோ டுன்பந் தினைத்திடு காழையி லீறந்தான். (௭)

கைமையுற் றுருகுந் தக்கணை தடங்கண்¹ கலுழந்தனள்
புலம்புறு காலே, மெய்மைநா றெளிந்த காலப .ென்னும்
விழுத்தவ னவ்வயின் மேவி, யிம்மையே யன்றா லெழுபிறப்
படையுந் கைமைநீ யிரங்கலென் றேக, மம்மர்நோய் ததிர்த்
து புண்ணிய நதிக ளாடுவான் மனக்கொடு போனாள். (அ)

தெளிபுன னதிகள் பற்பல² தோய்ந்துந் தெளிந்தீல
ளுள்ளமா தலினம், றளிமுது றவழுஞ் சந்தனச் சாரம் றட,
வரைக் குறுமுனி யுள்ளம், களிகொள வுறையுந் தென்றிசை
யெழுந்து கடிமலர் முருகுகொப் பளிக்கு, மளிமுரல் புன்னை
வனத்தினி லடைந்தா ளுகன்றது மனத்தழுக் கன்றே. (க)

மனவிரு ளாகற்றுந் தன்மையா னீல மணிமிடற் றிறை
வன்வாழ் பதியி, னினமலர்ப் புன்னை வனத்தினுக் கிணையொ
ன் றில்தென வெண்ணிவா ளரவச், சுணைபினீர் படிந்து வற்
கலை யுடுத்துத் துயவெண் னின்றணி துலங்க, வினை யிருள்
கடியுமஞ்செழுத்துணர்ந்துமெய்த்தவம்புரிந்தனண்மன்னே .

மற்றவள் கனகின் மழுவலான் றேன்றி மதிதுதன் மண்
னுமோர்³ பிறப்பி, னுற்றதோர் குழவி வாகமற் றேழாங்
பிறப்பினி லோரெழு புகல்வர்ப், பெற்றபி னீக்கு வந்துயர்
வெள்ளிப் பிறங்கிசைசென் றடையென வருளாற், சொற்ற
வை கேளா வவ்வழி யகன்று தஞ்சின மெரிதழ் மடவாள்.

என்னது முனிவர் சூகணை நோக்கி யிறிசை துன்முழு
துணர்ந்தோய், மின்னென நுடங்கு துண்ணிடைக் கணிவாய்
மெல்லிய வீருந்தவம் புரிந்துந், துன்னிய பாணர் தீர்த்தில தா
கித் தொடர்ந்தது கூறுவா பென்னத், தன்னிக ரில்லாச் சூக
யா முனிவ னத்திறஞ் சாற்றுவான் சனமந்தான். (கஉ)

முத்தியை வினைத்தல் கருமமே பென்று முழுதுணர்
நானமே பென்று, மித்திற முனை முரைக்குமற் றன்றாலிய
ற்றால் வினையினுற் றெளியுஞ், சித்தமங் கதனான் ஞானம்வந்

தெய்திச் செல்கலா முத்திதந் திடுமென், றய்த் துணர் ஷனட
யோருரைப்பராஷெண்ணிலுண்ணமநுற் றெளிவுமற்றஃதே ()

கருநெறி பயின்ற குழவினாக் குள்ளங் கனிவுறு கா,த
லர்க் கேவல், புரிவதே விதித்த கருமமங் கத்தனைப் புரிந்திடப்
பெற்றில ளாதனா, லரியதோர் வீடு பெறுவதற் றுரிய பால்ல
ளர் பழுங்கினள் பின்னர்ப், பிரசநாண் மலர்ப்பூம் புண்ணையங்
பொதுமபர்ச் சேர்தலா லுயர்கதி பெறுவாள். (கசு)

என்றலு முனிவ ராங்கவள் பெற்ற வண்ணீ யிசைத்
தியென் றியம்ப, நன்றெனச் சூத னாருந்தனத் தோர்க ணைக
முந் நோக்குபு பிறவி, யொன்றிலோர் குழவி யாகமற் றே
ழாம் பிறப்பினி லோரேழு புதல்வர், மன்றலங் குழலா ளின்
றுயர் புண்ணீ வனத்தில்லந் தனடந்தனண் மன்னே. (கரு)

வந்தன ளிசன் குணாகழல் வணங்கி மாதவம் புரிந்தன்
ளிருப்ப, விற்துவர் சடிலத் திறையவன் வெளிப்பட் டுடன்
கொனீ வேண்டிய தென்னத் தந்திட வேண்டு மினதுதொல்
தூலக மென்றன டந்தன னென்னச், சிந்தரி ரெடுங்கட் டெ
மொழி மடவாள் சேயுயர் கயிலைசென் றடைந்தாள். (கசு)

தக்கணை தவம்புரி சருக்க முற்றிற்று.

ஆட செம்புள்ப டாதுதி.

தக்கணை தவம்புரி சருக்கச் சருக்க வசனம்.

தாரூகா வனத்து முனிவரெல்லாரு மகிழ்ச்சியடைந்து பழை
ய சாதாரணக் கொல்லாவற்றையுந் தேர்ந்த சூதமுனிவரைப் பார்த்
து “மேலே சொல்லிய தக்கணை”யென்பவன மோகமுடைந்த தன்
மைமையச் சொல்லியருளுக” என்று கேட்கச் சூதமுனிவர் சொல்லு
வாராயினர்—

தக்கணன் தவம்புரி சருக்கச் சருக்க வச்சினம். ௧0௩

“என்னென் தேனுண்ணும்பொருட்டுக் கீதங்கள் பாடிச்செல்ல
இதழ்விரியுந் தாமரைத்தடாகஞ் சூழ்ந்த பிரம்புரத்தில் அளவிலா
த வேதவழிப்படி நடக்கின்ற விண்ணசுருமென்னுந் பிராமண
ஹைவணிகருந்தான்; அவனுக்குத் தக்கணன் யென்னும் ஒருபுத்திரி
தெய்வப்பெண்ணென்று சொல்லத்தக்கவனா யிருந்தான், புதிய
தேவாமிர்தம் போன்ற அழகுடைய அவளை விசாரித்தறிந்து மன
முருகிப் புத்தரசனமென்னும் பிராமணன் புத்திராகிய சத்தி
யகீர்த்தி யென்பவன், தன்னுடைய பதியாகிய காசிகேதத்திற்
தைவிட்டு நீங்கிப் பிரம்புரத்தில் வந்து விண்ணசுருமன் பாதங்களை
வணங்குதலும், அவன் இவனேனோக்கி “நீரெவ்விடத்திலிருந்து வந்
தீர்? உம்முடைய பெயர் யாது” என்று கேட்கச் சத்தியகீர்த்தியும்
வந்தவதலானே தந்து கூறினான். அவையனைத்துங் கேட்டு, அவ
னுக்கு விண்ணசுருமன் தன்புதல்வியாகிய தக்கணையை வேதசாத்
திரவிதிப்படி விவாகஞ் செய்வித்துத் தனக்குத் புத்திரனில்லாமை
யா “விவாகையிருந்து இல்லறஞ் செய்வீராக” என்று சொல்லி யிருந்த
வைத்துச் சின்னாட்சென்றபின் இவ்வுலகத்தை விட்டு நீங்கினான்

அதன்மேல் தக்கணையுடன் புதிய போர்க்கலைச் சத்தியகீர்த்தி
யொருமாதகால மனுபவித்துப் பின்னர் உயிர்துறந்தான்” எ
ன்று சொல்லிய சூதமுனிவரை மந்தை ருடிகள் நோக்கித் தக்க
ணையினையிளமைப்பருவத்தினே விதனவயாக்கும்படி அவன் காயகனாகிய
சத்தியகீர்த்தி யிறந்ததற்குக் காரண மென்னே” யென்று கேட்க
ச் சூதமுனிவர் சொல்லுவார்.

“பூருவ சன்மத்திலே தக்கணன்யென்பவன் கியாதிபண்டித் தவி
த்துவமுன்ன வித்துவானாக இருந்து தன்னுடைய கற்புடைமையி
காமத்தால் வருந்தி யிருப்பக் கணிகையரைக் கலந்துகொண்
டிருந்த தீனமயினானே பெண் சன்மமெடுத்து வாலிபத்திலே வித
வையாயினான் விண்ணுலகத்திலுள்ள தேவகுருவன் நன்மனைவி
யுந் தானும் முபலுருவங்கொண்டகாம சலமனுபவித்திருக்கிற
போது மாமிசத்தை விரும்பி அத்தேவனுயிரைக் கொலைசெய்த
லும் அத்தேவன் மனைவிபிட்ட சாபத்தினானே சத்தியகீர்த்தி
தக்கணையோடு நெடுநாட் போகமனுபவித்தற்கில்லாம னீளைய
றிலே யிறந்து விட்டான். விதவையாகி வருந்துந் தக்கணை யமுது
புலம்புக் காலத்தில் உண்மைதலுணர்ந்த காலப்பமுனிவர் அவளை

டத்துக்குவந்து “விதவையாகிய மாதே இர்தப்பிறப்பு மட்டுமன்றி, இன்னும் ஏழுபிறப்பு அடைவாய். இதற்கு வருத்தமடையாதே” யென்று சொல்லிச் சென்றனர்.

“அதன்பின் தக்கணமயக்கம் நீங்கிப் புண்ணியதீர்த்தங்களாடு சுற்றிச் சென்று அநேக நதிகளிலே தீர்த்தமாடியு மளந்தெளியாத வளாய் அகத்தியமுனிவர் மனமகிழும் பொதிகைமலைச் சார்பின் நென்றிசையிலிருக்கும் புண்ணைவனத்தையடைதலும், அப்பொழுதே மனத்தினுள்ப நீங்கியது. தன்மனத்திருளைப் போக்கிய நாணத்தா விர்தப் புண்ணைவனத்துக்கு நிகரொன்றுமில்லையென்று நினைத்து நாகசுனையிலே ஸ்நானஞ்செய்து மரவுரிபுதித்து விழு திதிரித்துப் பஞ்சாகுர செபஞ்செய்து தவஞ் செய்திருந்தனன்; அவ னுடைய சொப்பனத்திற் கூழைநாத ரெழுந்தருளித் “தக்கணயே சீபினி யொவ்வொரு பிறப்புக்கும் ஒவ்வொரு பிள்ளைபெற்று ஏழா வது பிறப்பி லேழுபுத்திரரைப் பெற்றபின் இவ்விடத்துக்குவந்து உயர்ந்த சுயிஸாசப்தவி யடைவா” யென்றருளிச் செய்தனர். அது கேட்டு அவ்விடத்தை விட்டுத் தக்கண யுயிர் துறந்தனன்” என்ற சூதமுனிவரை கையிச்சரணிய முனிவர் “தக்கண யரிய, தைத்தைச் செய்தும் பரவம் நீங்காமலவளைத்தொடர்ந்த நாணஞ் சொல்லிய ருளுக” என்று கேட்கச் சூதமுனிவர் சொல்லுவார்.

“முத்தியைத்தருவது கருமமென்றுங் ஞானமென்றுங் கூற ளர், அப்படியன்று. சற்கருமத்தால் மனத்தெளிவுண்டாகும். அத்தெ ளிவிஞ்ஞானம்கிடைக்கும். அந்தஞானம் மேகசுத்தைக் கொடு க்கும். உண்மையாகிய சாத்நிரக் கருத்துமிதுவே. கற்புடைப் பெ ள்கள் தங்கள் கணவருக்குப் பணிவிடை செய்வதுவே சற்கருமம். அந்தக் கருமத்தைச் செய்யாதவளாதலினாலே தக்கணமோஷம் பெறுதற்குரிய எவ்வளாதி வருந்தினவளாய் மேலே கூறிய ஏழாவது பிறப்பிலே யேழுபுத்திரர்களைப் பெற்றுப் பின்னர்ப் புண்ணைவன த்தையடைந்து சங்கரேசர் திருவடிகளை வணங்கித் தவஞ்செய்து, கெண்ணிருந்து அவ்விவம்பெருமான் திருவருளாலே திருக்கயிலாச பதவி யடைந்தனன்.

பத்தாவது:

வீரசேனன்பிணிதீர்ந்தசருக்கம்.

என்ன முனிவர் மகிழ்துங்கி யிணர்வா யவிழ்ந்து மட்டு
 ரிக்கும், ஐன்னை வனத்தின் வீரின்னம் புகல்வா .பென்ன
 நாதவத்தோர், செர்ன்ன தன்மை மனக்கொண்டு துகடர்
 கைகள் விச் சூதமுனி, பின்னி னகுசெஞ் சுடரிலைவேல் வேர்
 கன் கதைப்பான் றுரைசெய்வான். (க)

வெண்ணர் துயிர்த்த கதிர்முத்தம் விளங்கு மரங்கத்
 தர்வணைமேல், வண்ணங் கரிய முகில்காட்ட வாயு முகமுங்
 கருணைபொழி, கண்ணங் கமல மலர்காட்டுங் கண்ணன் றுயி
 லுங் காவேரித், தண்ணர் துறைவண் புனனாடன் நயித்தே
 ருறந்தை காவலனே, (உ)

ஒளிரும் வடிவான் விதித்திடும்போ ருழக்கு மருவா
 ருரம்போழ்ந்து, குளிரும் பரவைத் திரைசிவப்பக் குருதிப்
 பெருக்கா, நெடுத்தோடப், பிளிறு முருமுக் குரற்பனைக்கைப்
 பிறைவெண் கோட்டுப் பாவடிய, களிற் றித் தொலைத்து முவெ
 யில்சூழ் கவிங்க மெறிந்த கதிர்வேலான், (ங)

திரைசெய் கடற்பார் பொதுநீக்கித் திங்கட் கவிகை
 தனிநிழற்று, மரசர்க் கரசன் மனுதுங்க னபய் னடல்வே லத
 ளங்கன், குரைசெய், வரிவண் டொருகோடி கொழுதி நறவு
 கூட்டுண்ணும், திரைசெ யலங்கற் றடமார்பன் வீரசேன
 னென்னும்வேந்தன். (ச)

அமர்வேட் டெழுந்த திணிதடந்தோ ளபய் னெருநா
 ளரையிருளிற், நயிய னாக வெழுந்துநகர் தன்மைதேருங்
 காலையிரு, நயிய பின்னி யீதிந்துகமஞ் சூல்வான் பொழிய
 விதிர்விதிரா, வுமிழ் கைவே லவன்மறையோ னெருவன்
 மனைவாய்ச் சென்றடைந்தான். (ஊ)

வேட்டுமுத்தி நெறிவளர்க்கு மேய்நான் மறையோன்
 நென்புலத்தோர்க், கூட்டக் கொணர்ந்த தீங்கனியை யுடற்று

பசியாற் றருகென்னக், கேட்ட பொழுதின் வேந்தனைக்
களிந்த வுமையா லறிந்துதவத், தோட்டு மலர்த்தா ரடல்
வேந்தன் றுய்த்துக் *கோவில் சென்றடைந்தான். (௬)

சுடர்வேற் காளை வரல்கண்டு தொழுது நெஞ்சந் துண்
னென்று, வடமீன் புகழு மருங்கற்பின் மதர்வை நோக்கின்
மணிமுறுவற், படவா ளரவப் பைத்தனைய பரவை யல்குற்
பனைமென்றோட், கொடிநேர் மருங்கி னவன்றேவி குறித்
தோர் மாற்றங் கூறுவளால். (௭)

மன்னர் மகுட நிரையுழுது வுயங்கு கழற்கா லகளங்கா,
வென்னை களங்க முற்றனைகொ லெழுதா மறையின் றுறை
போய், பொன்னங் கமலத் தார்மார்பர் பொருள்வெள வினை
கொல் பிழைபுரியா, மின்னி னகுலேஸ் வேந்தர்க்கை மெகு
ண்டு கொலைசெய் தனைகொல்லோ (௮)

அருள்பார்த் திருக்குச் தொல்குடிக ளலமுற் நிரங்க
வாறின்றிப், பொருள்வேட் டனைகொல் புராணநவில் பொ
ழுது பொய்ம்மை யிதுவென்ன, மருளா னிசுழந்து, யுறினை
கொன் மதிசேர் சடையா னடிபரவு, மிருடர் மனத்தார்
தமக்கின்ன விழைத்தி கொல்லோ வெனப்புகன்றான். (௯)

மருவா ரலங்கற் றடமார்பன் மீட்டைத் மதிவாண் முக
நோக்கி, நிரைவால் வளைக்கை யணங்கனையாய் நெருந லிரவு
மறைநெறியா, பொருளான் மறையோன் றென்புலத்தோர்க்
கூட்டக் கொணர்ந்த தீங்கனிபைத், தருவா யென்ன வெழுந்
தபகி. தணிப்பான் வாங்கி யிருந்தினால். (10)

முணநா திதழிப் பூந்தொடையு மாலை மதியு மணிச்சூட்டுப்
பணவா ளரவு முடித்தசடைப் பரமீன் முதலாங் கடவுளருத்
குணவா மதினை யறிந்திருந்து முண்ட வகன ஹள்ளருகிக்
தணவாவுடல்சேக்குற்றேன் றவிர்க்குந்திறனுங்காணேனால்.

கறைசேர் மிடற்றான்¹ கடலுலகங் கரட்டு முத்தி மலர்க்
கடவுண், மறையோ ரிவர்தம பொருள்கவாந்து றுய்த்த

வீர சேனன் பிணிதீர்த்திருக்கம். ௧௩௩

வஞ்ச ரொருநாறு, பிறவி வளைவான் ஞமலியாய்ப் பிறந்து
பின்னர் நரகத்தி, ஊறுவா ரென்ன வகுத்துரைத்தா னே
டர்த் தானி விறல்வேந்தே. (௧௨)

தேவி கேளா மனங்கெடுத்த தெருமந் தினியென் செய்
துமெனக், காவி நெடுங்கண் ணீர்வாரக் கலங்கி யயர்கூர்ந்
தனீளிநுப்ப, வாடிப் பரிமான் தேர்க் கின்ளி வருக வென்று
‘திருலமைச்சர்க், கூவி யுற்ற பிணிதீர்ப்பான் குறிப்பி ன்வ
ரோடாய்தனனால். (௧௩)

ஆய்ந்து நிருபர் கீகாமணிபென் றறையும் புதல்வன்
றனையருளாற், பாந்தண் முடிமேற் கிடந்தகடற் பரவை ஞா
லும் பரித்தியெனப், பூநீதண் மாலை முடிமிலைச்சுப் புலவு கம
முங் கூரிலேவே, லேந்த லுற்ற வுன்மத்தர் தீர்ப்பா னெண்ணி
யெழுந்தனனால். (௧௪)

நெய்வா யொழுது மழற்றிகிரி நெடியேன் றலங்கள்
பலபணிந்து, வெவ்வாய் வடிவேற் றிறற்கின்ளி மீட்டும் விரி
பூர் துள்வமுசில, பெய்வான் முசில்பேன் மணிமேனி *பிற
ழித் துணைக்கட் *கமலமலர், தைவா யரகிற் றுயில்கின்ற
வந்த புரஞ்சேன் றடைந்தனனால். (௧௫)

விக்கு புனித தீர்படிந்து விரைசேர் பசும்பொற் றுணர்
தூவி, வாங்கு கிடீல்குழ் மண்ணளந்த மாய் னடித்தா மரை
யிறைஞ்சி, யாங்குந் தனதுன் மத்தனோ யகலர் னமயினான்
மீன்கின்றான், தேங்கிகா ளரும்பு கதிர்முத்திற் திகழும்
புன்னை வனஞ்சேர்ந்தான். (௧௬)

வாந்து பசந்தே னூற்றிருந்து வழியு றுறந்தண் மலர்
வனத்தி, லீர்ந்த பளிங்கிற் றெளிதின்ற வெறிகீர்ச் *சுனையி
னிடையுழி, யாந்த விடத்தா லிருண்டமிடற் றண்ண
லடித்தா மரையிறைஞ்சித், தேர்ந்த கேள்விச் சீவசன்ம
ஹையு மில்லஞ் சேன்றடைந்தான். (௧௭)

* பிறழ் - விளங்கு.

எய்தர் விருப்பான் மறைங்கிழவ னினைத்தாட் கமல்
மலர்பரவி, மைதோய் புன்னை னனத்திபல்பு வகுத்து ஞோ
ழிய வேண்டுமெனப், பொய்தீர். கேள்வித் துறைபோய வந்த
ஞான் புலவுகமழ், நெய்தோய் வடிவே வகளங்க னெஞ்சங்
களிப்ப வுரைசெய்தான். (க௮)

உரைத்த வேடு மூள்ளுருகி யுடலுஞ் சினுத்த திற
ல்பழி, தரித்தோன் றனைமுன் வழிபட்ட தவத்தாற் குழைந்
து மூவெயிலன், நெரித்தோர்க் கண்புற் றஞ்செழுத்தி
வியல்பு மனத்தி னிருடர, விரித்து நவில வேண்டுமென
மெய்நான் மறையோ னுரைசெய்தான். (க௯)

தேறு புனல்வார் சடைக்கரந்த தேவ னாலு மஞ்செழுத்
தின், வீறு தெரிந்து நூறுண்டு விரித்து மொழிதற் கரிதா
மா, னாறு கமலத் தவன்முதலோ ரின்னு மறியார் நானறி
ந்து, கூறுந் தன்னம் புடையேன்கொல் குவவுத் திணிதோட்
கோவேந்தே. (௨௦)

இன்ன தாய வஞ்செழுத்தின் றன்மை தன்னை யித்தல
த்திற், நென்னன் பொருப்பின் வீற்றிருக்குந் தெள்ளு தமிழ்
மமா முனிவர்க்கு, முன்னம் பகர்த்தான் புரிசடைபோன்
முனியுந் திங்க டொழும்வந்து, பொன்னந் துணர்தூ யிறை
வனடி போற்றி வழிபட டேகுவனால். (௨௧)

பரிதி வெயிலற் பாசிருள்போம் பான்பை பென்னப்
பண்டுநான், புரியும் வினைவல் விருளெல்லாம் புறந்தற் திரிய
வீரங்கதனைத், தெரியுந் தமிழ்மா முனியெனக்குத் தெரிய
வுடைத்தான் நிறல்வேந்தே, யரிய தவமாற் நினவினக்கின்
றதனா ல்றையப் பட்டதாள். (௨௨)

கறங்கு பரவைக் கடற்றயிலுங் கண்ணன் முத்தனங்
கடவுளரு, ணறுந்தண் கொன்றை மரலைபுனை நம்பன் சிறந்த
தனைமையர், லறித்தோர் மரவு மந்திரங்க ளனைத்தி னுள்ளு

வீ ர சே ன ன் பி ணி தீ ர் ன் தீ ச ரு க் க ம் ககடு

மஞ்செழுத்தே, சிறந்த தாகு மென்றென்றுஞ் செப்புந் தெ
புவ நான்மறையே. (௨௩)

முருகு கமழும் பசுந்தேறன் முகைவிண் டொழுகு
நறுங்கொன்றை, யரவு புனையும் புரிசடிலத் தண்ண லுருவா
மஞ்செழுத்தின், வருண நான்குந் தோற்றினவான் மச்சட்
கதியின் வந்துதித்தும், பரவுந் தனுகய வஞ்செழுத்தின் பா
ன்மை ஈறியார் விலங்காமால். (௨௪)

எண்ணின் மறையின் நெளிவாய வெழுத்தஞ் சிறியா
நிருங்கடல்குழ், மண்ணி னடக்குஞ் சவமாகு மவனைக் கா
ணின் மறையோரை, விண்ணி னிருள்சீத் தெழுங்கதிரை
வெய்ய கனலி தனைப்ப்சவைக், கண்ணிற் காண வேண்டு
மிவை காணான் பதித னாவானே. (௨௫)

அறத்தின் வழியே யனல்வேள்வி யனைத்து மாற்றி
யொருநூறு, பிறப்பு மேலாம் வேதியனாய்ப் பிறந்தார் கன்
றிப் பெறலாகி, நறைப்பூங் கடுங்கை மாலைபுனை நம்ப னடித்
தா மரைக்கண்புஞ், சிறப்பி னுபர்ந்த வஞ்செழுத்துந் தெரி
யக் கேட்குஞ் சிந்தையுமே. (௨௬)

புலையெனினுஞ்செந்நாயின் புலால்வாய்ப்படுப்போனானு
மலீர்தார் வேணி யண்ணிலெழுத் தஞ்சு மறிந்தான் முனிவனா
மலர்பூங்கமலத்தொடைபுனையுமறையோனெனினுமறியாதா,
ஊலசிற்புலேபனாமெனுவேப்புரைக்குங்கடவுணன்மறையே.

காசி பிரபா கைகாளத் திகாஞ்சி நைமி சாரணிய
மாசின் மதிதோய் முதுகுன்றஞ் சித்தாச் சரிய மறைக்காமி!
விச தென்ற நவழ்மலையங் கும்ப கோணம் வேணுவன
மூசி யவிக னொருகோடி மொய்க்குங் கடம்ப லுனந்தில்லை.

• • என்னுந் தலத்தி னைந்தெழுத்தை யிரைந் தாண்டு
நவின்ற்பலன், புண்ணை வனத்தி னொருஞான்று பொருந்திப்
புகழிற் பெறலாமாற். பன்னும் பழநான் மறையவற்றும்

வகரற் பாற்றே வுளமுருசி, யன்ன வனத்தி லெஞ்ஞான் று
மமர்ந்து நவில்லோ ருறுபேறே. (௨௬)

வழுத்துந் தகைய வித்தலத்தின் மறைநூற் றுறை
போங் குவனுழை, யெழுத்தஞ்சன்பாற் கேட்டறிந்தோ
ரிபாண்டுச் சென்று தஞ்சிடினுங், குழைக்குங் கடுக்கைப்
பொலந்துணருங் குளிர்வெண் டிங்கட் பசங்கொழூந்துஞ்,
சுழிக்கும் புனற்செஞ் சுடர்மௌலித் தொல்லேன் கயிலை
யடைவாரே. (௩௦)

மஞ்ச தவழு நறும்புன்னை வனஞ்சே ரிர்தத் தலத்தி
னெவர், தஞ்சும் பொழுது மழவிடைமேற் றுவர்வா புமையி
னெடுந்தோன்றி, நஞ்சு பொதிந்த மனிமிடற்று நம்ப னவர்
தஞ் செவியிலெழுத், தஞ்சும் புகல்வ னாகவர்பே றறைபற்
பாற்றே வடல்வேலோய். (௩௧)

அலர்பூஞ் சினைய் புன்னைவன மடைது மென்ன மனங்
குழைந்து, புலியெழுந்தோ ரடியிடினும் புரிந்த அனைவல்
லிருளாகல, விலகு பசம்பொன் கொழித்துமணி யெறிந்து
பூழங்கு திரைக்கங்கை, மலிபூம் புனல்குழ வடகாசி வைகும்
பெரும்பே றடைவாரே. (௩௨)

பிள்ளை மழலை யளிபரந்து மிதிப்பக் கூர்ந்து பிறங்கினை
ரின், கள்ளு வழியு நறும்புன்னைக் காவு சூழ்ந்த வித்தலத்தி
னுள்ளங் குழைந்தோர் பிடியேனும் கூறிபார்க் குதவி னெவர்
வயிரந், தெள்ளு நறவந் திசைதிசைபாய் செழும்பொற் கயிலை
சென்றடைவார். (௩௩)

என்ன மறையேநு னியம்புதுறு மெறிநீர்த் தரங்கக்
கருங்கடற்பார், மன்னுன் வணங்கி யினியக்க மணிபின் விறு
விரித்தெனக்குப், பன்னு வேண்டு மெனப்புகரப் பிவளச்
செவ்வாய்ப் படர்சிறைப, என்ன முபர்த்த மறைக்கிழவ னனை
யோன் கூறத் தொடங்கினான். (௩௪)

வீர சேனன் பிணி தீர்ந்த சூக்கம் ககள்

ஆற்றற் கரிதி மூவெயில்வா ளவுணர்க் கினிபென் றறை
நீகமரர், போற்றி யருள்வா பெமக்கென்னைப் பொன்னங்
கடிலத் தாடொழுவ, மாற்றற் கரிய வெந்துப்பி ன்கேரர்
படைபுய மனத்துணரர், வேற்றுக் கொடி மீது யர்த்தத்தி
யிறைகண் முகிழர் திருந்தனுல். (நூந)

சுழிக்குமீவம்புனற்கங்கைகூடும்புளவச்சடைமுதல்வன்
விழிக்குக்கமலமலர்க்கண்ணீர்விழுந்தலத்தினிடைசின்று
தழைத்ததருவின்மணிபானதன்மையான்மற்றங்கதனை
வழுத்தற்கரியவக்கமணிவீயன்னுங்கடல்குழுவையகமே. (நூந)

போற்றற்கரியவெண்ணிறத்தபொன்னாநிறத்தவிருதிருமுந்
தோற்றத் திகழ்வ கருகிறத்த வாய துசமர் தருமணிகள்
சாற்று மறையோர் முதலான சாதி நான்கு மாமென்பர்
கூற்ற மடர்ந்து கொலைபுரிபுங் குளுதி கருவங் கூர்வேலோய் (1)

ஒற்றை முகத்த மணியணியி னுடன் னு சினத்தாற் றே
ன்றலுயிர், செற்ற பாவந் தீருமுக மிசண்டிற் சிறத்த மணி
யணியி, னற்ற தாகுமீ பசுவினுயி ரட்ட வினைமும் முகக்க
மணி, முற்ற வணியின் மகளிருயிர் முடித்த பாவந் கொலை
ந்திடு மால். (நூந)

பொருந்திநீன்கு முகத்தமணி பூணி லுறுவர்க் கொன்
றுவனை, யிரிந்து சாயு மைந்துமுக மிலங்கு மணிகள் விழைந்
தணியி, னருந்தா ததனை யருந்துவனை யகலு மாறு முகத்தம
ணி, தெரிந்து புணையி லத்தனைச் செகுத்த பாவந் தீர்ந்தி
டுமால். (நூந)

ஏழு முகஞ்சேர்ந் திலங்குமணியிலங்க வணியிற் பிறர்க்
குரிய, மாழை கவந்த வினையகலு பெட்டு முகத்த மணிய
ணியிற், சூழங் குழவம் கிழைத்தவினை தொலையுமுமொன்
பதுதிகழ்ச், கேழ்சேர்.தெய்வ மணியணியிற் கேடில் செல்வம்
பெறலாமல். (சுற)

வீரசேனன் பீணீதீர்ந்தசருக்கம். கசன்

முந்தி மீதினி லணிந்திடி னுடனும்வெஞ் சினத்த
வெந்தி றற்புலி யதருடை மேவிடு மன்றே. (சௌ)

வேறு.

தீலையி னுதலீற் றட்மார்பி னுந்தித் தடத்தின் முழந்தா
ளின், மலேழி னுயர்ந்த திணிதோளின் மணிகண் டத்தின் மு
ன்கைதனி, லிலகு கழுத்திற் சுவன்மிசையிற் பஞ்சப் பிழை
மெடுத்தோதி, நிலவு பொழிபும் வெண்ணி னு நெறியி ன்ணர்
தல் வேண்டுமான். (சௌ)

இறைவ னீறு புனையாம லேழைத்த வினைகள் பயனுதவா;
நெறியின் வெண்ணி றணிந்துகதிர் நிலவு புனையு முழுமுதலே,
முறையினியற்றிவழிபட்டான் முத்திபெறுவதெளிதாகுங்,
கறைசேர் மிடற்றான் பூசையினை தியவுபுஞ் சிறிது கட்டுரைப்
பாம். (சகூ)

பூறவிக் கிடற்கோர் புணையாகும் டெய்மான் பூசை யாங்
தனை, நெறியிற் புரியா லாக்கைதனை நிலையென் றிருக்குங்
கொடியோரை, முறையிற் திகிரி தனையுருட்டி முந்நீ ருலகிமி
னிதளிக்கு, மிதறவனை சினவிக் கான் போக்கா திருக்கற் றாலை
மெய்துவனான். (நூ)

முண்ணின் மணலிற் சிலைதன்னிற் படிசு முதலா மாமணியி
ண்ணுய் பஞ்ச லோகத்தி னிழைத்த லிங்க நன்னவரின்
விண்ணினுயருந்தடவரையின் விரைசேர்காவிற்பேரூற்றின்
றண்ணர் துறையின் வழிபடுவா மழியா முத்தி நெறியார்வார்.

திருந்து தவத்தா னுயர்குமிசு செம்பொ னிமயப்
பொருப்பின்ற, முருத்தின் முறிவற் கொடிபாகன் பூசை
முறையிற் புரியாமற், புரிந்த வினைகள் பயன்படா பொங்கி
யெழுந்த பசிதீர, வருந்து முணிய நாயுணை யாமென் றுரை
க்கு மருமறைமே. (நூஉ)

கீச்சால் கமலை பொருட்டிருந்து தெண்ணி ருலகம்
மடைப்ப துவா மேச்சார் டுகம்பொற் றருவினிழ லிருந்து

வான மனிப்ப்துவங், கார்சேர் மேனித் திருமாஸா யுலக
மனைத்துங் காப்பதுவும், வார்சேர் முலையான் பாகணைமுன்
சுழிபட் டவர்தம் பேறுமால், (௫௩)

என்று மறைபோ னியம்புதலு மிகல்வே ஸரசர் முடியு
ரிஞ்சு, துன்று கழற்கால், விறல்வேந்தன் சுடர்வெண் மதிய
முடித்தபிரா, னன்றி யிறைவ னில்லைபென வறிந்தா ன்நிற்
தாங் கவன் றுணைத்தான், மன்றற் கமல மலர்பரவி வுணங்கிக்
கேட்டா னஞ்செழுத்தே, (௫௪)

எழுத்தஞ் சுவன்றன் செவிப்படனு மெறிகஞ் சுடர்
முன் னிருளேபோற், தழைத்த விகைநோய் தணிந்தொழி
யத் தணிபா வுலகைக் கடன்முழுகிக், குழைத்த தளிர்ப்புங்
கொன்னறயணி குழகன் கமல மலர்ப்பாதம், வழத்தித்
தொழுது னிறைபவனு மழவே றிவந்து வெளிப்பட்டான்.

வெளிவந் தெய்து மிறையோனை வீழ்ந்து தோழுது
பேரின்பக், களியின் மூழ்கிக் தனிமுதலே கருணைக் கடனே
மெய்ஞ்ஞான, னொளியி னொளியே யருட்புசுந்தே னொழுது
முக்கட் கொழுங்கணியே, தெனியு மமுதே யென்னென்று
சுந்தை யுருகிப் பரகினால், (௫௫)

பரவு மன்னன் முகநோக்கி விழந்த தென்னை பட்டு
ளவென், மரபின் வந்தோ ரியாஸுருநின் மலர்த்தாட் கன்ப
ராய்முடிவி, னெரிபொற் குடுமி வெள்ளிவரை யெய்தன்
வேண்டு மெனக்கூற, வினையசய் கடுக்கை மாலேபுனை விமலன்
வழங்கு மன்றாதுளனால், (௫௬)

பொன்னங் குடுமி யெயிலுடுத்த நகரிற் போய்த்தன்
புதல்வனைநீ, முன்னம் போல வகன்னால் முழுதும் புரத்தி
யெனப்பணித்தே, யன்னுண் மருங்குற் றேவியொடுங் காள்
போ யரிய தனமாற்றி, மன்னர் மன்னன் மணிமிடற்றோன்
மலர்த்தாட் கமல மலர்சேர்ந்தான், (௫௭)

வீரசேன்ன பிணிதீர்ந்த சேக்கிழ் முற்றிற்று-

ஆ செய்யுள் - சசக.

வீரசேனன் பிணிதீர்ந்த சந்ருக்கச் சந்ருக்க வசனம்.

கைமிசாரணிய ருஷிகள் மகிழ்ச்சியடைந்து “புண்ணைவனத்தி
ன் பெருமை யின்னமு மருளிச்செய்ய வேண்டு” மென்றுகேட்கச்
சூதமுறியவர் மின்போலப் பிரகாசிக்கும் வேலாயுதத்தைத் தாங்கிய
வீரசேன அரசன்கதையைச் சொல்லுவாராயினர்:—

வெள்ளியசங்குக் களாற் கொடுக்கப்பட்ட முத்துக்கள் விளங்கும்
காவிரியற்றின் மத்தியிலுள்ள சீரங்கத்தில் சர்ப்ப சயனத்தில் நிற
ம் கரியமேகத்தைக்காட்டவும், லாயும் முகமும் கண்களாக் தாமரை
மலரைக்காட்டவும் விஷ்ணுபிரான் நித்திரைசெய்கின்ற சோழிதே
சத்திலே தமிழறிவிற்கிறந்த உறத்தை (உறையூர்) க்கு அரசன்
பகையரசர் மார்பைப்பிளந்து இரத்தவெள்ளம் பெருகியோட யர்
னைப்படைகளைக்கொண்டு பொன் வெள்ளி இரும்பாலாகிய கோட்
டைகள் சூழ்ந்த கலிங்கதேசத்தை வென்றவன், சமுத்திரச் சூழ்ந்த
வுலகத்தைத் தனக்கே சொந்தமாக்கிச் சந்திரவட்டங்குடை நீழ்
லில் வைத்துக்காக்கும் இராசாதிராசன். மனுதுங்கள் அபயன் அக
ளங்கள் வீரசேன நென்னுஞ் சிறப்புப்பெயர் படைத்தவன்; அவர்
நெருநான் நகிராத்திரியிலெழுந்து தனியனாகச்சென்று ககர்காவல்
செய்துகொண்டவரும் போது பெருமமை பொழிய நடுநடுங்கி யொ
ருமிராமணன் டீட்டிற்சென்று பசிவருத்தத்தினாலே அவன் சிராத்த
த்துக்காகக் கொண்டவென்று வைத்திருந்த மதுரமான பழத்தைக்
கேட்டான். பிராமணன், வார்த்தையினாலே யின் இராசாவென்
தறிந்து உடனே கொண்டுவந்துகொடுக்க அரசன் அதனை உண்டு
பசிதீர்ந்த பின் அரண்மனைக்குச் சென்றான்.

இங்ஙனம் வீரசேன மகாபிரசன் வரவை அவன் மனைவியாகிய
பட்டத்தரசி கண்டு வணங்கிக் ‘களங்கரகிதரான பிரபுவே! யுமமைப்
பார்க்கும்போது களங்கமுற்றவர்போலத் தெற்றுகின்றீர் தாமரை
மாலையணிவப்பட்ட பிராமணர் பெருநீர் யபகரித்திரோ? நிரபரீதி;
களாகிய இராசாக்களைக் கொலைசெய்திரோ? உம்முடைய கருணை
யை யெதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் பழைய குடித்தனக்காரர்கள்
வருந்த நியாயமில்லாமல் அவர்கள் பொருளைப் பறிமுதல்செய்தி
ரோ? புராணங்கள் புடிக்குமிடத்திலே கதைகளைப் பொய்யென்று
யுகன்றிரோ? சிவனடியார்களுக்குத்தீங்குசெய்திரோ’ வென்றுவினா
வினன். வாசனையெனிய மாலையணிந்த புயத்தைபுடைய வீரசேன

என் மனைவியைநோக்கித் தெய்வப்பெண்போன்ற மாதே! நேற்றிரவில் சிரத்தத்தில் விசுவதேவர் முதலியோர் ருண்பதற்காக வைத்திருந்த பழமென்றறிந்தும், அதை யொருபிராமணனிடத்திற் கேட்டுவாங்கிப்புகுத்தேன். அந்தத் தோஷத்தாலே சரீர நடுக்கமடைந்தேன். இதைத்தவிர்க்கு மார்க்கமுந் தெரிந்திலது. சிவதிரவியம். விஷ்ணுதிரவியம் பிராமண்திரவியமாகிய இவைகளைத் தவிர்த்து அநுபவித்த வஞ்சகந் தூறு சனைம் நாயுடாகப்பிறந்து பின்னர் நாகத்தையடைவார் என்று சொல்லினன். அதுகேட்டு இராசபத்தினி மனநடுங்கிக் கலக்கமுற்றுக் கண்ணீரொழுமும்படி யினியென் செய்வோமென்று சோர்ந்து நிற்க. அரசன் மந்திரிமார்களை வரவழைத்துத் தனக்குவந்த வியாதியைத் தீர்க்கும்பொருட்டி, அவர்களுடன் ஆராய்ச்சி செய்து நிருபர் சிகாமணியென்னுந் தன் புத்திரனுக்கு மகுடந்தரித்து, 'இந்த வலகத்தை யிரட்சிப்பா' யென்று சொல்லிவிட்டு வெளிப்புறப்பட்டு அநேக விஷ்ணுசேஷத்தரங்களிற் சென்று வணங்கி அப்டால் திருவனந்தபுரமென்னு மலையாளத்துக்குப் போய்த் தீர்த்தமர்டி அனந்தசயனத்திலே நித்திரை 'செய்யும் மத்மநாதசுடா'யியை யருச்சினைசெய்து கும்பிட்டி ஆவ்விடத்துந் தன்னுடைய மயக்கமாகிய நீடுக்கவியாதி நீங்காமையினாலே 'யுவ்விடத்திலிட்டி நீங்கிப் புவரும்புகள் முத்தளிப்போலப் பிரகாசிக்கும்' புனாவைவனகேத்திரத்தில்வந்து பளிய்குபோலத் தெளிந்த சுத்தசலத்தையுடைய 'நாகசுனையிலே ஸ்நானஞ்செய்து சங்கரேசரை வணங்கிக் கல்வியறிவிந்நிறந்த சிவசன்மமென்னும் பிராமணருடைய கிருத்திற்போய்ச் சேர்ந்தனன்.

'பின்னர் வீரசேனன் சிவசன்மருடைய திருவிடிகளைத் துதித்து, 'இந்தப் புண்ணைவணமாய்மியஞ் சொல்லியருள்வேண்டு' மெனத்தேக்கி அவரும் களங்கமில்லாதவனாகிய வீரசேனன் மனமகிழ்ந்து, சொல்லி முடித்தலும், அரசன் சொஞ்செக்குருகிச் 'சக்கரபாணி'யாகிய விஷ்ணுமூர்த்தியை, முதலிலே தரிசித்த தவத்தினாலே தரிபுத்தகனாகிய சிவபிரானிடத்தி லன்புபொருந்திய அடியேன் இருதபத்திலுள்ள மயக்கம் நீங்கிப் பஞ்சாக்ஷரமந்திரத்தி னியல்பைபவிரித்துக்கூறி யருளுக'வென்று கேட்க, நான்கு வேதங்களையு முணர்ந்த சிவசன்மர், சொல்லுவாராயினர்.

வீரசேனன் பிணிதீர்ந்த சருக்கச்சுருக்க வசனம். ௧௨௩

சங்ககவார் சடைபுடைய பரமேசுரனாலும் பஞ்சாக்கர மந்திர
த்தின் பெருமை னாறுவருடஞ்சொன்னாலுமுடியாது. பிடிம விஷ்ணு
யுங்கள் முதலியோரிண்ணமும் அறியார். அதனை நானறிந்துசெரல்
லுந் தரமுடையேனோ? அரசனே! அத்தகைய பஞ்சாக்கரமந்திரத்
தின் நன்மையைப் பொதியமலையிலிருக்கும் அகத்தியமுனிவருக்கு
இத்தத்தலத்திலே சிவபிராணபதேசித்தருளினார். அம்முனிவரும்
பூதந்தோறு மிக்கேவர்து சங்கரேசரை வணங்கி வழிபாடுசெய்து
செல்லுவார். சூரியகிரணத்தாற் புறவரு ளோடுதல்போலப் பூரு
வத்திலே நான்செய்த லீனையெல்லாம் ஒட்டெடுப்ப அம்முனிவ
ரானக்கும் பஞ்சாக்கர மந்திரப் பொருளை புயதேசித்தனர்.
அம்மந்திரத்தை யுனக்குச் சொல்லுவதனால் அரிய தவஞ்செய்தவ
னாவேன். விஷ்ணுமுதலிய தேவர்களுக்குள் சிவபிரானே புயர்ந்
தோனாதல்போல, பெரியோர் துதிக்கு மந்திரங்களுக்குள் பஞ்சா
க்கரமந்திரமே புயர்ந்ததாகும் என்றுதெய்வத்தன்மையுள்ளநான்கு
வேதங்களுஞ்சொல்லும். சிவபிரான் நிருவருவாகிய ஐந்தெழு
ந்து மந்திரத்தின் நன்மையறியாதவர் நான்கு வருணமு முண்டா
நற்கிடழாகிய உயர்ந்த மானிடப்பிறவியில் வந்து பிறந்தும் மிருக
மாவார். வேதசாரமாகிய பஞ்சாக்கரத்தை யறியாதவர் கடைப்பி
ணையாவார். அப்பிணைத்தைக் கண்டரீல் அந்தப்பாவும் பிராமணரை
சூரியனே, அக்கினியைப், பசுவைப்பார்த்துப் போக்கல் வேண்டும்.
இவற்றைக் காணாதவன் இழிந்தோனாவான். சிவபிரான் நிருவரு
க்கன்பும் பஞ்சாக்கர மந்திரம்பெருமை தெரியக்கேட்டு மனமும்
நுமவழியே யாகமெல்லாஞ்செய்து னாறுசேனன் பிராமணனாகப்
பிறந்தார்க்கன்றி வேறையோர்க்குக் கிடைக்கமாட்டா.

புலையனாலும் நாய்மாமிசம் புசிப்பவனாலும் பஞ்சாக்கர
மந்திரம் தெரிந்தவன் முனிவனாவான். பிராமணனாலும் அம்
மந்திரம் தெரியாதவன் புலையனென்று நான்குவேதமுஞ் சொல்
லும். காசிமுதலிய புண்ணியகூடத்திரங்குளில் பஞ்சாக்கர மந்திரத்
தைப் பத்துவருடம் உச்சரித்தபலன் இந்தப் புண்ணவனத்திலே
கொண்டிருக்க முச்சரித்தாற்கிடைக்கும். இவ்வனத்தி லெவ்வாரு
கிருந்து அம்மந்திரசெய்துசெய்வோர் அடையும் பலன் நான்குவே
தந்தெரிந்த பிரமனாலுஞ்சொல்லும் பகுப்புடையதோ? இத்தலத்
திலே குருவினிடத்திற் பஞ்சாக்கர மந்திரோபதேசம் கேட்டுத்

தெரிந்தவர் ஈந்த இடத்திற்போ யிறந்தானுங் கயிலாசபதிய
கடைவர். , யாவரிந்தத் தலத்திலிறந்தாலும் உமாசேவியுடன் சிவபி
ரான் இடபாஸூடராயத் தோன்றி, அவர் காதிவே பஞ்சாக்கரத்தை
புபத்தெசிப்பர். அவருடைய பவன் சொல்லும்பகுப்புடைய தன்று.
புண்ணைவனத்துக்குப் போகவேண்டு என்று விடியற்காலத்தி், லொரு
அடி யெடுத்துவைத்தாலும் காசிசேஷத்திரத்திலே தங்கும் புயன
டைவார்கள். இத்தனத்தில் ஒருபிடி சோராவது தரித்திரருக்குக்
கொடுத்தவர் திருக்கயிலாசமலையைச் சேருவர்' என்று சிவசன்மர்
சொன்னவுடனே வீரசேனராசன் அவரை வணங்கி "யினிமேல்
உருத்திராக்க மான்மியஞ் சொல்லவேண்டு"மென்று கேட்கப் பிர
மனுக்குச் சமமான சிவசன்மர் கூறுவார்.

ரர 'திரிபுரத்தசூர் செய்யுந் துன்பஞ் சகிக்கமுடியவில்லென்
று தேவர்களுல்லாருஞ் சிவபிரான் நிருவடிக்கே வணங்கி முறை
யிடுதலும்; அவ்வெம்பிரான் ஆகோராத்திர மந்திரத்தை நினைத்
துத் திருக்கண்களினையாமலிருந்தனர்; அவரதுகண்களினின்றுஞ்
சிந்திய நீர்த்துளிகள் விழுந்த இடத்தினின்று முளைத்த மரத்திலு
ண்டாகிய மணிகளே உருத்திராக்கமணிகள். உருத்திரன் (சிவன்)
அத்தத்தில் (கண்ணில்) உண்டான காரணம்பற்றி யிப்பெயர் பெற்
ந் அம்மணிகள் வெண்ணிறமும் பொன்னிறமும் இவ்விரண்டின்கல
ந்தநிறமும் கருநிறமும் உடையன. இந்நான்குநிறமணிகளையு முறை
யேபிரம ஷத்திரிய வைசிய சூத்திரராஜிய நான்குசாத்ரிமணிகளென்
ர்; இவற்றுள் ஒருமுக மணியணிந்தால் புத்திரனைக்கொன்றபாவ
மும், இரண்டுமுக மணியணிந்தால் புகழைக்கொன்ற தோஷமும்;
மூன்றுமுக மணியணிந்தால் பெண்கொலையும், நான்குமுக மணி
யினைந்தால் முனிவரைக்கொன்றபாவமும், ஐந்துமுக மணியணிந்
தால் போசனத்துக்கு விலக்கப்பட்டவைகளைப் புசித்த தோஷ
மும், ஆறுமுக மணியணிந்தால் பிரமசீத்தியும், ஏழுமுக மணிபுனை
ந்தால் பொண்களவு செய்தபாதகமும், எட்டுமுக மணிதரித்தால்
சுருவுக்குச் செய்த தீவினையும் நீங்கும். ஒன்பதுமுக மணிதரித்
தால் ஷெடாத பெருஞ்செல்வங் கிடைக்கும். பத்துமுக மணிதரி
த்தால் பேயினுலே துன்பம் வரமாட்டாது; பதினொருமுக மணி
தரித்தால் என்னப்பொருள்களையு் கொடுக்கும் யாகபலனுண்டா
ந்ம். புண்ணிரண்டுமுக மணிதரித்தால் மோகங் கிடைக்கும்.

வீரசேனன் பிணிதீர்ந்த சுருக்கக் சுருக்க வசனம். ௧௩௫

இத்தகையவராய உருத்திராக்க மணிகளணிபு வீடும், அவற் றிற்குத் தெய்வமும் வெவ்வேறென்று சொல்லுவர் அறிவில்லாத வர். விபூதி பூசிய சரீரமெங்கும் உருத்திராக்க மணிகள்ணி வாளு லவனை சிவபிதாநாவன், என்று சொன்னவுடனே அரசன்வணங்கி விபூதிமானமிபத்தை யினியருளிச்செய்க என்று கே ட்க முனிவர் கூறுவார்:—சிவன்கோயில் விபூதியும் யாகத்திலுண் டாகிய விபூதியும் பிராமணன் துறையாகுங்காலத்திற் செய்யும் மும்த்திலுண்டாகிய விபூதியும் எல்லாருந் தரித்துக்கொள்ளலா கும். பிராமணர் நித்தியாக்கினியிற் செய்த விபூதி அவரோதிரித் துக்கொள்ளற்பாலது. சங்கராதி முதலிய கீழ்ச்சாதியார்களெல் லாம் சிவன்கோயில் விபூதி தரித்துக்கொள்ளலாம். விபூதியைச் சிவனோதிரித்தால் அதிலே சந்திரனையும் நெற்றியிலே தரித்தால் அதிலே கேத்திரத்தையும் கழுத்திலே யணிந்தால் அதிலே கரிய நிறத்தையும் கைகளிலேயணிந்தால் அவற்றிலே மழுவையும் மா னையும் கொப்பூழிலே யணிந்தால் அதிலே புலித்தோலையும் பெற லாம் (எனவே சாளுபபதவி பெறுவரென்பதாயிற்று) தலை, மார்பு, கொப்பூழ், முழந்தாங்கள், புயங்கள், கண்டம், (கழுத்தின் முற்பா கம்) முன்கைகள், கழுத்து, பிடர் இவைகளில் பஞ்சப்பிரமம் (கலாமந்திரம் ஐந்து) சொல்லி விபூதி முறைப்படி யணியவேண் டும். விபூதி தடியாமற் செய்யுங் கிரியைகள் பயன்படமாட்டர். விபூதியணிந்து சிவபிரானை வழிபாடு செய்தால் இலேசாக மோகி யங்கிஷ்டக்கும்.

இனிச் சிவபூசையி னியுல்பையுஞ் சிறிது சொல்லுவோம். சிவபூசையானது பிறவிக்கடலுக்கு ஒரு தோணியாகும். அப்பூசை யைச் செய்யாமல் சரீரத்தை நிலயென்று நினைக்குந் தீயவரை அரச ணன் சாட்டிற்குத் துரத்திவிடாமலிருந்தா லவன் பாவத்தை யடை யான். மண், மணல், கல், ப்டிகம், இரத்தம், பொன், வெள்ளி, செ ம்பு, இரும்பு, ஈயம் ஆகிய இவற்றி லொன்றிற் செய்யப்பட்ட இலி ங்கங்களை நகரத்திலும் மலையிலும் சோலையிலும் நதித்துறையிலும் பூசைசெய்தவர் முத்திரெறியடைவார். சிவபூசை செய்யாதவர் செய்யுந் தொழில்கள் பயனடையமாட்டா. அவருடை வுணவு மலமோயென்று வேதஞ்சொல்லும். உலகத்தைப் பிரமன், சிருப் பிப்பதும் விஷ்ணு காப்பதும்-இந்திரன் தெய்வலோகத்தை, யானு

வதும் சிவபூசை செய்தவரடையும் பதவிகளாகும், என்று முனிவர் சொல்ல அரசன் கேட்டுச் சிவபிரானையன்றித் 'தெய்வ மில்லையென், மதெரிந்து முனிவரைப் பணிந்து அகரிடம் பஞ்சாஷாவுபதேசம் பெற்றுத் தன்னுடைய தீவினையாகிய வியாதி ரூரியினக் கண்ட இரும்போலக் கெட்டொழியச் சுந்தோஷமாகிய சமுத்திரத்திலாழ்ந்து சங்கரேசரைத் தோத்திரஞ்செய்து வணங்கினான். உடனே சங்கரேசர் இடபாருடராய் 'அவன்முன் நெழுந்தருளினர்; அவரை அரசன் தரிசித்து மனமகிழ்ந்து வாயில்வந்தபடி அவருடைய குணங்களைத் துதித்து வந்தித்தலும் அவனைச் சங்கரேசர் நோக்கி 'நீ வேண்டும் வரங்கொன்' எனென்றுகேட்க, அரசன் 'என் குலத்திலுதித்தோரெல்லாரும் சவாமீ! உம்முடைய திருவடிக்கன்புண்டவராயிருந்து முடிவிலே கயிலாசபதஜி பெறவேண்டும்' என்றான். அவ்வாறே யருளிச்செய்து சங்கரேசர் புன்னைவனத்தின் மறைந்தருளினார். பின்னர் வீரசேனராசன் தன்பட்டினத்துக்குப் போய் முன்போல அபசுசெய் செய்ந்து தன் புத்திரனுக்குச் சொல்லிவிட்டு மனைவியுடன் வனத்துக்குப் போய்த் தவஞ்செய்திருந்து திருவடி நீழல்க் சேர்ந்தான்.

பதினொராவது:

சயந்தன் வினை தீர்த்துச் சருக்கம்.

கேட்டனு முவகை வெள்ளங் கிளர்ந்தெழு முனிவ ரின்னம் பாட்டின வண்டு மூசிப் பச்சினர் தேற னாள்.

கூட்டுணும் புன்னை நீழற் குழகன்றன் காதை கேட்பான் வேட்டன மென்னச் சூதன் மீளவும் விளம்ப லுற்றான். (1)

புலத்தியன் புதல்வன் நேசி யரும்புபுன் மாலைக் காலை, நலத்தகு கொழுநன் றன்னை நசையினுற் கலத்தி யென்னை, கலத்தவி னரக்க னாகிக் கண்ணகன் ஞால மஞ்ச, வுலத்தொ மும் பொருத திண்டோ னிராவண னுதித்தா னன்றே. (2)

பூவுழற யவனை நோக்கி யருந்தவம் புரிந்த பேரதிற, நேவரூர் செஞக்க லாகாத் திண்டிறல் வலியி னேடு

மூவுல காளுஞ் செல்வம் பெற்றனன் முறையினைங்கித்
தாவருஞ்சீற்றத் துப்பி னழித்தனன் றவங்க ளெல்லாம் . ()

முயலுந் றவத்தி னோடு மூதறங் காப்பா னன்பாக்
கயிலையி னுறையு முக்கட் கடவுடன் னேவல் பூண்டு
தயரதன் புதல்வ னாகப் பிறந்தனன் றயங்கு செஞ்சூட்
டயிலெயிற் றுரவப் பள்ளி யரிதுயி லிமர்ந்த வள்ளல். (௧)

பூசல்வண் டார்த்து மூசும் பூந்தளி ரவங்கன் மாலே
யிசன்வார் கிலையி ராம னெனப்பெயர் புனைந்து பாரின்
மாசற விளங்கு கோட்டு மதியென வளரு நாளிற் [றான்.
கோசுகன் வேள்வி காப்பான் கொண்டனன் வனத்திற் சென்

தாடிகை மடிய நூறித் தவமுனி வேள்வி போற்றி
யாடகப் பசும்பொன் மாட மிதிலையி லடைந்து விண்டோய்
கோடுயர் பசும்பொற் குன்ற மண்ணிற் குழைய வாக்
வாடுநுண் மருங்குற் சீதை வனமுலை வேட்டா னன்றே. (௨)

மையலந் களிநல் லீயானை மறங்கிளர் தந்தை கூறு
மெய்புரை நிறுத்தல் வேண்டி வெஞ்சிலை யிராமன் கானிற்
செய்யபூத கமல நீத்துத் திருவுறை மிதிலை வந்த
வையநுண் மருங்குற் செவ்வா யணங்கொடி மேவி னுனே.

சித்திர கூடஞ் சேர்ந்து தேமரு துளப மாயேன்
நத்தரி பரந்த வுண்கட் சாணகி குறங்கிற் சென்னி
வைத்தனன் னாயி லுங் கிலை மற்றவண் முலையின் மீது
கொத்தினன்காக்கையாகக்கொடுத்தொழிற்சயந்தனென்பான்

கில்லரி நெடுங்கட் பேதை தெருமர லுமுந்து மாழ்கி
மல்லலைத் தெழுந்த திண்டோண் மளினவன் றுயிலை நீக்கி
யல்லலுற் றுரைத்த லோடு மவன்மு ண்பு கொள்ளத்
தொல்லுருவெடுத்திழிந்துதொழுதனன்சயந்தன்மன்னே

மழைசிற வண்ணல் பொற்றா மரையடி யிறைஞ்சி யேத்திப்
பிழைபுது பொறுத்தி பென்னு வவனருள் புரியப் பெற்றந்

தொழுதருகற்பின் நேவி துணைமுலை தொட்ட வாற்றாற்
பழிபுறு காக்கைத் தன்மை நீங்கிலன் பரிவு கொண்டான். (௧)

மல்லலங் ஈங்கை சூழ்ந்த வளமலி காசி பாசித்
தொல்லைபம் பதிகள் சேர்ந்துந் துயர்நதிப் பினல்க டோய்ந்தும்
புல்லிய காக்கைத் தன்மை போகல னாகியுள்ள
மல்லலுற் றமுங்கி நாணி யகலிநு விசும்பிற் போனான். (௧௧)

இன்றளிர்க் தருவி னீழ் வீந்திர னவையி னெய்திக்,
கன்றிய மனத்தி னோடு கண்கணிர் வார வெள்கி, நின்றதன்
புதல்வற் குற்ற தன்மையை நெஞ்சி லெண்ணி, யொன்று
கவல லென்றங் குறைசெய்வான் றோடங்கி னானே. (௧௨)

சேர்ந்தகின் காக்கைத் தன்மை தெண்ணிலாக் குழவி
வேய்ந்த, பார்தளங் கற்றை லெணிப் பரமன லன்றித் தீரா,
தேந்துவெண் கோட்டி வேழத் திருரி போர்த்த கேவன், பூந்
துணர் முருகு வம்மு புண்ணையங் காவொன் றுண்டால். (௧௩)

ஆங்குநீ யெய்தி முக்க ணண்ணலுக் களித்தி யென்ன
வீங்கிருட் பிழம்பு மேயும் விழுமணி யாராகல்கித்
திங்கறச் சேறி யென்னச் செப்பலுங் குவிச வேந்தன்
பூங்கழல் வணங்கி யேகிப் புண்ணையம் பொதும்பர் புக்கான்.

மணிகெளித் தனைய வாவி மறிதிடைப் புனலின் மூழ்கி
பணிகொ ரீரரஞ் சாத்தி யண்ணலை வழிபட் டேத்தித்
கணவருங் காக்கைத் தன்மை தணந்தனன் மருழ்ச்சி யெய்தி
பிணர்விநி தருவி னீழ் வீந்திர னிருக்கை சேர்ந்தான். (௧௪)

சயந்தன் வினைதீர்த்த சருக்க முற்றிற்று.

ஆ. இசையுள் - ௪௮௮.

சயந்தன் வினை தீர்த்த சரங்கீச சரங்கவசனம்.

• • • மேலே கூறிய சரித்திரங்கேட்ட நைச்சாரணியாழிகள் னன் மகிழ்ந்து “இன்னமும் புன்னைவனநாதர் கதை கேட்க ஆசையுந் றே” மென்று விண்ணப்பஞ்செய்யச் சூதமுனிவர் சொல்லுவாரா வின்ர்:—

“புனத்தியுமுனிவர் புத்திரனாகிய விசரிவசு தன்மனைவியா கிய கைகரியைச் சிறிய மாலக்காலத்தில் ஆசையதிகப்பட்டுக் காம னுகர்ச்சிசெய்து கலத்தலி னுலே இராகுதனாகியிராகுணன் பிறந்து பிர மாவைநோக்கித் தவஞ்செய்து சகல செல்வமும்பெற்று முறைதவரி முனிவர்தவங்களை யெல்லாக்கெடுத்தனன். அதைத்தெரிந்துசரும் தைக் காக்கும்பொருட்டு வித்தணு திருக்கயிலாசபதி ஆஞ்ஞாயி னுலே தயாதன் புத்திரனாகத் திருவவதாரஞ் செய்து இராம னென்னும் பெயரைத் தரித்து வளருங்காலத்தில் அவரை விசு வாமித்திர முனிவர் தமது யர்கத்தைக் காப்பதற்காக அமுதத்துக் கொண்டு காட்டுக்குச் செல்லுதலும், அங்கிதாடனையாகிய இரா வுணன் பாட்டியைக்கொண்டு யாகத்தைமுடித்து மிதிலைகரத்துக் குப்பொழி யகாமேரு மலைபோன்ற வில்லவளைத்துச் சீதாதேவியை விவாகஞ்செய்து, அயோதிக்குவந்து தந்தையாகிய தயாதன் செந் தம்படி மனைவியுடன் வனத்துக்குவந்து சித்திரகூடமென்னும் ஓரி டத்தைச்சேர்ந்து சீதாதேவியின் தொடையிலே தலையை வைத்து நித்திரைசெய்துகொண்டிருந்தான். அப்பொழுது கொடிய பாதக னாகிய சயந்தன் (தேவேந்திரன் மகன்) காக்கை வடிவங்கொண்டு வந்து, அவள் தனத்திலே கொத்தினான்; அதைச்சீதாதேவி ஸ்ரீரா மனுக்குச் சொல்லுதலும் அவன் ஒரு பாணத்தைக் காக்கைமேலே செலுத்தினான். சயந்தன் பழைய வடிவெடுத்து வந்து இராமனை வுணங்கிப் ‘பிழைபொறுத்தரு’ னென்று அவனருளைப் பெற்றீம் தான் செய்த பாதகத்தாற் காக்கைத்தன்மை நீங்காமல் தன்புறற் றுக் காசி முதலிய புண்ணிய மீக்ஷத்திரங்குளிற்சென்று கங்கையாதி நதிகளிலே தீர்த்தமாடியவ் காக்கைத்தன்மை போகாமல் ஓட்க ழுற்றுத் தெய்விலாகத்தீர் வசன்று இந்திரன்சபையிலே போய்க் கண்ணீரொழுக வெட்கத்துடன் வருந்தினின்றான். அதை யிந்தி ரன்கண்டு சிகழ்த்தவையெல்லாந் ஓதிரிந்து புத்திரனை நேரக்கிப் , பவற்புடாதே யுன் காக்கைத்தன்மை சிவபிரானுலன்றி நீக்சமாடீ

டாது. சூனோகத்திலேயொரு புண்ணைவனமிருக்கிறது, அவ்விடத்திலெழுந்தருளியிருக்குஞ் சங்கரேசுக்கு இந்த முத்தாரத்தைச் சாத்தி வழிபாடு செய்க' என்று கூற அவ்வாறே சயந்தன் புண்ணைவனத்திலேவந்து நாகசுனையிலே தீர்த்தமாடித் தான் கொண்டு வந்த முத்தாரத்தைச் சங்கரலிங்கத்துக்குச் சாத்திப் பூசித்துக் காக்கைத்தன்மை நீக்கி மனமகிழ்ந்து தன் பிதாவின்மீடம் போய்ச் சேர்ந்தான்.

பன்னிரண்டாவது:

கானவன்வீடுபெற்றசருக்கம்.

என்னலு முவகை பூத்த விருந்தவ முனிவ ரின்னும்
புண்ணையம் பொதும்பர் விழு புகலெனப் பரவ லோடுங்
கொன்னுனைக் குல டேந்துங் குழகனை வணங்கிச் சூதன்
பின்னுமோர்காஷததேர்ந்து பேசுவான்றொடங்கினோனே. (க)
மலர்தலை புலகி னுலாம் வருணத்தான் உனக்குத் தாழும்
புலைமகள் வபிறு வாய்த்த புதல்வன்மற் றொருவன் னேலை
யலைமுகங் கிழிச்சும் வைப்பாற் றகன்கரை மருங்கி னெய்தி
யெலிகவர் வேட்கை துண்ட விருலை மகழ்ந்திட டானே. (உ)
அகழ்ந்திடு நிலத்தி னுங்கோ ரருநிதிக் குடமுன் றேன்ற
மகிழ்ந்தனன் கொண்டுபோய்த்தன் மரபினைமன்றத்துஞால
மிகழ்ந்திடக் கருப்பை வெள்ளு மியல்பினை யொழிந்து காம்
பிழ்ந்துளங் கனற்ற வாற்றா நெறி கடந் தொழுகி னானே. (ஈ)
பின்னவன் குலத்துட் டோன்றும் பிணையெனு மதர்
வை நோக்கி, கன்னிமற் றொருத்தி தன்னைக் கடிமணம் புரிந்
தம் மடதின், பொன்னிவீர் தீதலை பூத்த புணர்முலைப் பேராகந்
துய்த்து, நன்னிதிக்குப்பையெல்லாநானினிலழித்தீட்டர் னே.
வறியனாய்க் கொலைகள் செய்து மரபினோ ரிகழப் பட்டு
வறகுவிற் றபின்று வாழ்காள் விறகநு விற்பான் வேண்டிச்

கானவன் வீடுபெற்ற சருக்கச் சருக்கவசனம். ௪௩௪

சிறையளி குடைந்து பாடத் தேங்கமழ் கடுக்கை வேணிக்
களுறமிடற் றிறைநீன் னாமும் புன்னையங் காவிற் புக்கான். (1)

விடைபட்ட வின்றி யாங்கோர் வீங்கிருட் போது வைகி, யலை
த்தெழு பசியி னூற்று தாதவ னெழுந்த காலே, மலர்ச்சலை
த் தெண்ணீ ருண்ண வருகலுந் தளர்ந்து மாழ்கித், தலைப்படு
வருத்திற் தன்னாற் றடங்கரை வீழ்ந்திட டானே. (௨)

அவியுடை மனத்தாற் கண்டோ நாங்கவ னுற்ற மம்
மர், தெளிவுறு முகத்திற் றெண்ணீர் தெளித்தனர் தெளிக்
கப் பெற்றுந், தளர்வுறு பசியி னுற்ற மூர்ச்சலை தவிரா தாகி,
வினோதற வறிவு சோர்ந்து மெய்யுயிர் நீங்கி னானே. (௩)

ஓர்ரா வைக லானு மொலிகெழு சுனையின் றெண்ணீர்
தீர்கலா மம்மர் தீரத் தெளித்திடப் படுத லானு, மேரிணர்
விநிந்த புன்னை வனத்தினி லிறத்த லானுவ், கார்தொட நிவந்
த கோட்டுக் கயிலைசென் றடைந்தான் மன்னே. (௪)

கானவன் வீடுபெற்ற சருக்க முற்றிற்று.

ஆசெய்யுள் - ௪௩௪.

கானவன் வீடுபெற்ற சருக்கச் சருக்கவசனம்.

மேற்கூறிய சரிதக்கேட்டு மனம்கிழந்து “இன்னமும் புன்னை
வனக்கேத்திர மாண்மியம் அருளிச்செய்க” என்று ஸையிசாரணிபு
முனிவர் வணங்கச், சூலபாணியாகிய சிவபிரானைக் கும்பிட்டிச் சூத
முனிவர் மேலுமொரு சரிதங் கூறுவாராயினர்:—

“விரிந்த இடத்தைபுடைய நிலவுலகத்தில் சூத்திர வுருணத்
தரவுருவனுக்குத் தாழ்த்தாதிப் புலுச்சி வயிற்றிற் பிறந்த கான
வனென்னவன் சமுத்திரசங்கமஞ் செய்யும் வையுற்றங் கரையின்
யக்கம்வந்து எலியிடிக்கும் ஆசையால் பூயியைத் தீதாண்டிருண்,
தீதாண்டிய நிலத்தில் நிகழ்ந்த திரவியமுடைய ஒரு குடம் வெளியி

படக்கண்டு, சந்தோஷித் தெடுத்துத் தன்வீட்டுக்குக் கொண்டு போய் னைத்துத் தன் சாதியை மறைத்து, எலிபிடிக்குந் தொழிலையும் வீட்டிக்கு மாமமானது மனத்தை வருத்தப்படுத்தச் சகியாமல் முறைபடந்த செய்கையுடையவானாய்ப் பின்னர் அவன் குலத்திற் பிறந்த ஒரு பெண்ணை மணந்து அவளுடன் போக மறுபவித்துத் திரவியங்கொல்லாந் சிறிதுசிறிதாகச் செலவாக்கித் தரித்திரானிங்கொலேச்சொழில்செய்து தன்குலத்தோரிகழ விறகுவிற்றுக் காலங்கழிப்பானாய்ப் புன்னையஞ்சொலக்குவந்து விறகுவிலைப்படாமல் ஒருகாளிரத்திரிப்பொழுதி லங்கிருந்து பசியைச்சகியாது மறநாட் சூரியோதயகாலத்தில் நாகசுனையில் சலம் சாப்பிட வருதலுந் தளர்த்து மயங்கி வருத்தத்தாற் கரையிலே வீழ்த்துகிடந்தனன். அப்போது அன்புடைய மனத்தினாலே கண்டவர்கள் அவன் மயக்கந்திரும்பொருட்டி நாகசுனைத்தண்ணீரெடுத்து முகத்திலே தெளித்தனன்; அங்ஙனம் தெளிக்கப்பட்டும் பசியினாலுற்ற சூர்ச்சைதெளியாமல் அறிவுசோர்ந்து சீர்தன்மைவிட்டிறந்தனன். ஒருநாளிரவு அந்தேங்குதிரத்திலே யுகித்தலாலும் நாகசுனைநீர் தெளிக்கப்பட்டதாலும் புன்னையனத்திலே மரணமடைதலாலும் காலவன் கயிலாசபதவி யடைந்தனன்.

பதினமூன்றாவது:

கன்னமாடச்சுருக்கம்.

என்று கூற மறைமுனிவ நீழ்ந்த குலத்திற் றேன்றிபுறிக் கொன்றான் மிசைந்த கொடும்பாவி குளிர்பூஞ் சுனையினீர்தெளிப்ப, மன்றல் கமழு மலர்ப்புண்ணை வனத்தி் நெய்தி யுள்ளாள், பொன்றப் புரிந்த தவமென்னை புகல்வா பென்ன முனிபுகலும். (க)

திருவெண் முத்த மலைசுருட்டிந் தேவி யாற்றத் தடங் கரைநீர், துகடர் மீறையின் துறைபோய் வாம தேவன் முதலானோர், முகண்மென் மூலையா, னொருபாகன் முளரி மலர்த்தா னிணைபோற்றி, நகுமா மலர்தூய்த் தவமாற்றி னானுமுளந்து வைகுவரால். (சு)

தீரையெ யாற்றற் தடங்கரைபிற் நிங்கட் சண்டையா னடிபர
1, மரிய தவத்துச் சீவராத்நென்னப் புகலு மந்தணற்குத்,
நும் சிந்தை யெனக்கற்பாற் றழைத்து மனையாள் வயிற்று
தீத்தா, நெருவ னுள்ளுற் கன்மாட நென்னு நாம் முடை
யானே. (ங)

சாற்றும் புதல்வ நெருளுந்து தந்தை யேவற் நெரு
நில்பூண்டு, போற்று மோம விறகெனெடுந் தருப்பை கவரீந்து
பாதுங்கா, லாற்றி னிடைபே யெதிர்ப்பட்ட வாவென்,
தனை யாழ்ந்தகருஞ், சேற்றிற் றள்ள வாங்கதுவுஞ் சேற்றி
நாழ்ந்து லுஞ்சியதால். (ச)

மைந்தன் வெருவிச் சவீமழங்கி மனைவா யடைந்த கா
லயினிற், தந்தை நோக்கி யென்புரிந்தாய் தயங்கு மொளித்
ந் திருக்கின்றாய், சிந்தை வெருவல் செய்தவினை செப்பிற்
ரீர்க்கு மாறுனக்கு, முந்து நூல்கண் நெர்ப்பனென் வவனும்
பிரிந்த வினைமொழிந்தான். (ரு)

கேட்டு வெருவித் தீர்க்குநெறி தன்னுற் கிளத்த லரிதெ
ன்று, வேட்டு முத்தி நெறிவளர்க்கு மெய்நான் மறையோ ர
வையெய்தி, யீட்டும் பாவ முறைத்திடனு மிருந்தமறையோ
களிலொருவன், டோட்ட மில்லா வறங்குணத்தோன் கு
றித்துக் கூற லுற்றனனல். (சு)

பாவ மிதுபோற் கொடிதில்லைப் பகரி லிவன்றன் குலத்
தீதாரை, முவேழ முறையின் வெந்நாகின் முழுது விக்கு மலி
தறிந்து, நீவ் ரிவனை நீத்திடுமி னிகழ்ந்த பாவ நும்மிடத்
து, மேவல்செய்யாதீசனடி விரும்பிவழுத்தூந்தன் மையினல்.

என்று புதல்வன் பயந்தோர்புர லியம்ப வள்ள நடுக்கு
ந்து, நின்ற புதல்வன் தனைநோக்கி நெயிரீர்க் காசி முந்லப்
தீ, சென்று தொழுதி யாங்காங்குச் சீசர்ந்து வணங்கு நல்வி
னையான், மன்றல் கமழு மலர்ப்புனை வனத்தி நெய்தப
பெறுதியால். (சி)

மொய்த்துச் சுரும்பு ரொருகோடி முரலும் புன்னை வனம்
டைந்து, துத்தி யரவு முள்ளெயிற்றூற் றெட்ட வந்தண்
கூழ்மூழ்சிப், பைத்த பாம்பு சடைக்கணிந்த பாமன் பசும்
பொற் கழலினைகள், சித்த முருக வணக்கில்லினை தீர்ந்து
கீழிலை சென்றடைவாய். (௬)

வேறு.

என்னதிப டிந்திடினு மீசனுறை கின்ற
புன்னைவன மூடுதிகழ் பொங்கரவ வாவி
தன்னுள நினைந்துயிரி தண்புனல் படிந்தார்
முன்னைவினை தீர்த்திறைவன் மூதலகு சேர்வார். (௭)

பாண்முரலும் வண்டுகள் படிந்துநற வுண்ண
நான் மலர்ம ணங்கமழு நாததுனை யாட
நீனிலவ ரைப்பினி நினைந்தவரை யேனுங்
காணில்வெரு வுற்றகல்வர் காலபடர் மாதோ. (௮)

பாயிலை வழுந்தபணி வாவிலினை யாட்டி
னாடினு முழங்குபுன லாடின்கினை யெல்லாம்
போயகல வெண்மதி புனைந்தவனி ருக்குஞ்
செயுயர்நெ டங்கயிலை சென்றடைவா மன்றோ. (௯)

தெய்வமறை மந்திர நவின்ருகிறை உண்டின்
கொவைமலி பூஞ்சுனை கருத்தொடு படிந்தா
ரெவ்வழி யடைந்துயி ரிறந்திடுவ ரேனா,
மைவழியிடற்றிறைவன் வாழலகுசேர்வார். (௧௦)

மார்கழி தொடங்கிமதி மூன்றுசுனை யாடி
போரொரு பகற்பொழுதினோற்பிடுகு றைத்துண்
டர்வமொடு புன்னைவன மேலியமர் கிற்பார்
நீர்வரிய வல்வினைகூ டிந்துசிவ னாவார். (௧௧)

மாசிமதத் தாபிகழ் மலர்ச்சுனையின் மூழ்சி
கேசமுற வெள்ளிஞெய் நீர்க்கட னிரப்பிற்

நேசுறுவ தாசுமெனத் தென்புலத்தி னுதீரீவோ
ராசிபகர் செய்வர்த மகங்களி சிறந்தே. (௧௫)

கார்த்திகையிற் சாக்நுக ராதுகமழ் போது
பூத்தசுனை யாடிவளர் புன்னைவன மேவி
யேத்தியிறை யோனடி யிறைஞ்சில்வினை யெல்லா
நீத்துவளர் பொற்றருவி நீழலுறை வாரே. (௧௬)

ஆவணியின் வெங்கடூரின் வாரமதி னந்தண்
வாயியிடை மூழ்கினவர் வல்லினை தொலைப்பார்
மேவுமக ரந்தனில் விரிந்தசுனை யாடிற்
பாவமெவை யேனுமவர் பற்றுவிடு மன்றே. (௧௭)

வெள்ளியுறு மாயிலிய நாளில்விரை நாறு
தெள்ளுசுனை யாடியிறை சேவடி வீணங்கி
யுள்ளமகிழ் பாலடிசி லந்தணருக் கிட்டிற்
கங்ளொழுக்குகொன்றைபுனைகடவுளுலகடைவார்.

போதுமண் னறவளி பொங்கரவ வாகி
யாதிரையி லாடிவழ ரர்க்கிறைவ னாவார்
மூதறிவின் வைகறொறு மூழ்கினவர் பேற்று
நாதனல தன்புகல்வர் நானிலற் பாற்றே. (௧௮)

வேறு.

வரையு விர்த்த பசங்கொடி மாதவம் ,
புரியுங் காலையிற் பொன்னுல கத்துறை
யரம டந்தைய ராங்கறி யாவகை
யுரவு நீருருத் தாங்கி யுறைந்தனர். (௨௦)

துய வாளராத் தொட்டிடு காலைவி
லாப் பூஞ்சுனை தோன்றிய தாங்கதன் ,
பாய்பு னறிகட் படிந்தவர் பேறுதான்
மாய னுலு மூரைத்திட வல்லதோ. (௨௧)

தோட லர்ந்த துளிநற வுண்டளி
பாடு பூஞ்சுனைத் தென்றிசைப் பாதலத்
தூடு பாய்ந்தி யுண்டதன் பாங்கெலாம்
வீடு பூந்தரு வாயினர் விண்ணவர். (௨௨)

என்ன லோடு மிசைத்த மறையவன்
பெரன்னந் தாகரைச் சேவடி போற்றுடி
வன்ன வாவுயிர் செற்ற மறையவன்
நன்ன தீப்புன ஷ்ட டயந்தனன். (௨௩)

கங்கை யாதி கடலுவ சத்தினிற்
பொங்கு மாந்திப் பூம்புனன் மூழ்கியுந்
தங்கு பாவந் தணந்தில நெய்தினான்
மங்குல் கண்புடு புன்னை வனத்தினே. (௨௪)

ஆரவ வார்களை யாடி யரும்பவிழ்
விறைசெய் கொன்றை மலைந்த விறைவனைப்
பரவி நெஞ்சினுட் பாவித்து வல்வினை
யிரியும் வண்ண நிநுந்தனன் மூன்றுநாள். (௨௫)

சுடையுந் திங்களுந் தாழும் புலியத
ளுடையு மங்கை யொளிசுந் திறன்மழுப்
படையுந் தாங்கிப் பகங்கொடி பங்கினன்
விடையின் மீது வெளிவந்து தோன்றினான். (௨௬)

தண்ணு நெஞ்சங் களித்திடக் கண்டுதன்
ண்ணி றைந்த வுலகையின் மூழ்கலு
மண்ண மன்னுரு நல்கின னுஞ்சுது
நண்ணி யேத்தி நவிலலூற் றானரோ. (௨௭)

செய்த வம்புல செய்யினு முன்னுரு
வெய்து தற்கரி தாமெவர்க் காயினுவ்
கோய்து ணர்ப்பொலங் கொன்றையந் காரினாய்
நொய்து நான்பொற நோற்றதென் நென்றவன்.

என்ன லோடு மிறைவ னியம்புவான்
மன்னு மாதவ மாற்றியெம் வாளரா
முன்னத் தொட்ட சுனைப்புனன் மூழ்த்துவார்
துன்னு வல்வினை யாவும் தொலைப்பரால், (௨௯)

யாங்கு நுப்பினு மின்ன னனத்தினை -
"யோங்கு மன்பொ டுறைப விரும்புவார்
நீங்க லாவனை யாவை பு நீத்துந்
நீங்க லாவருள் சேர்வது திண்ணமே, (௩௦)

தாவி லந்தணர் சாதி முகலினே
ரியாவ ராயினு மேடவிழ் புன்னையங்
காவி னெஞ்சங் களிப்புற வைகினான்
மேவ ருந்தனி விட்டுலக் கெய்துவார், (௩௧)

வேறு.

மாழிரு ஞாலந் தன்னின் மற்றுநம் பதியின் மேவி
யாயிரம் பிறப்பிற் றீரா வருந்தவம் புரியு நன்றி
சேயுயர் விசம்பு தோயும் புன்னையங் காவிற்சேர்த
லேழுமத் தலத்தி லாவி யிறுத்தல்வந் தெய்தி டாதே, (௩௨)

பணிமுடி கிடந்த ஞாலப் பரப்பின்முற் பவத்தி லக்க
மணிபகர் வணிக னீயம்மணிகளை வயங்க மெய்யி
லணிகலையெனி னுங்கையாற் றொடுதலான்மறைநூலாய்த்
துணிவி றுசிவரா தற்குத்தோன் றலாபுதித்தாய்மன்னே, (௩௩)

நம்முடைப் பதிக னெல்லா நாடினை துயிந்த பேற்றான்
மைமுகி றவழும் புன்னை மலர்வனந் தன்னி லெய்தி
பூம்மீனச் சுனையிற் றெண்ணி ராடினை யதனா லிங்கே
யெம்முரு ழிவய்தப் பெற்றா யிருக்கினை தொலைந்து மாதோ, (௩௪)

விரியிருள் யருகும்பைப்பொன் னிறானமேற்கொண்டுவெள்ளி,
யருவனர யடைதெயென்ன வங்கவ னடைந்தா னாக

வெளிமனியிமைக்குஞ்செஞ்சுட் டிலங்குவாளெயிற்றுநாகம் •
பாசிய சிவலிங் கத்தி னுறைந்தனன் பகவன் மாதோ. (௩௫)

ஆய்வன் றுனு முன்னைப் பிறப்பிலோ ராய்னா
யேயுமோர் பொருள்கொ ளாம லீசனைப் பரவு கின்ற
தூயுவர்க் கேவல் கேட்ட தன்மையாற் சுரும்பு' பாட
வாய்விரிமலர்ப்பூம்புன்னைவனத்திடவந்தான்மன்தோ (௩௬)

அத்தலை விறகு விற்பர் னடைந்துழிப் பசியின் மாழ்கத்
துத்திவா ளரவந் தொட்ட சுனைப்புன நெளிக்கப் பெற்றாங்
கெய்த்ததோ ரினைப்பா லாவி யிறந்திடப் பெற்ற பேற்றாள்
முத்தலைச்சூலமேந்து முதல்வன்வாழ்கயிலேசேர்ந்தான். (௩௭)

அறிந்தில னாடி யோர்நா ளல்வுழி யொன்று முண்ண
துறைந்தவ னழிவி லாத வுயர்கதி யெய்தப் பெற்றா
னிறைந்தபே ரறிவா னாடி நெஞ்சகந் திருக்கப் பெற்றார்
பெறுங்கதி யெம்ம னோராற் பேசலாந் தக்கமைத் தன்றே.

விரைப்புனற் கமலத் தண்ண னிகர்தரு வியாதன் மேனா
ளுரைத்தவாறுரைத்தேனின்ன றூலினையுலரப்போருள்ளத்
தருந்தியாக் கேட்டல் செய்வோரகவிரு விசம்பு ணேட்
வரைச்சிலை குழைத்த விசன் மலரடிச் கன்ப ராவார். (௩௮)

கோட்டமில் குணத்தா லிந்நூல் குழைவொடு நலில்
செய்வோர், கேட்டுளங் கனிலோர் நெஞ்சங் கெழுமுபே ரன்
பி னாலேதிட்டுதல் புரிவோர் திட்டியருச்சனை செய்யு ரீரார்,
வேட்டன வேட்ட வெல்லாம் விரைவினி லெய்து மாதோ. (௩௯)

துளிப்பசுந் தேறன் மாந்தித் துளித்தும்பெல் லரும்பு
மூசிக், கனிச்சீரும் பரற்றுப் புன்னை வ்னத்துறை கடவு டொ
ன்னு, லுளத்தினில் விருப்பாற் தீட்டி யுணர்வுசா லந்தனா
ரிக், களித்தவ ரசுவமேதம் புரிந்தபே ரடைவர் மன்தோ. (௪௦)

விண்ணவர்க் கிறைவன் கூழை விமலனற் காலைத் தேட்
போர், தண்ணுளங் குழைந்து கூறுந் தகைமையோர்க் கருள
வேண்டு, மண்ணலம் பசும்பொன் நாய வலங்கொளி யாடை
யென்று, நெண்ணருந் தவத்தோர்ப் போற்று மிருந்தங்
சூகன் றானே. (௪௨)

மூவுல கினிது வாழி முதமறை வாழி தூய
தாவினா மறையோர் வாழி தையலா வுடையான் பங்கின்
மேகியவிறைவன் காலை விருப்புடன்படிப்போர்கேட்போ
ரோவறு நிதிபெற் றோங்கி யுலப்பொடும் வாழி தானே. ()

கண்மாடச்சருக்க முற்றிற்று.

ஆட செய்து. - ௫௦௩.

கண்மாடச் சருக்கச் சுருக்க வசனம்.

மேலே செல்லிய கதையைக்கேட்ட ருஷிகன் “இழிந்தசாதி
யிற் பிறந்து மாமிசுபோசனம்பண்ணிய பாவியாகிய கானவன் புன்
றாவனகேட்திரத்தையடைந்து மரிப்பதற்கேற்ற தவம்யாது சொ
ல்லியருளும்” என்று கேட்டச் சூதமுனி சொல்லத் தொடங்கி
னார்—

சேற்றாருக்குப் பக்கத்திலுள்ள தேவியாற்றங்கரையில் தேவந
ங்களைபுணர்ந்த வாமதேவ முனிவராதியோர் சிவபிரான் றிருவடி
யைத் தொழுது தவஞ்செய்துகொண்டிருந்தனர்; அம்முனிவருள்
சிவபத்தி முதிர்ந்த சிவராதனென்னு முனிவர் புத்திரராகிய தன்
மாடனென்பவன் ஒருநாள் பிதாவின் ஆஞ்ஞாயாலே யோர்மஞ்சு
ய்தற்குச் சீமித்து (விறகு)தருப்பையெடுத்துக்கொண்டு வரும்போது
ஆற்றினிடையே யெதிர்ப்பட்ட ஒரு பசுவை ஆழமாகிய சேற்றிலே
தள்ளுதலும், உடனேயப்பசு மாண்டது. கண்மாடன் அதுகண்டு
பயந்து வீட்டிற்கு வர அவன்பிதா அவனைப்பார்த்து ‘என்ன செய்

நாய் சரீரம் பொலிவிழந்திருக்கின்றும் பயப்படுதே. உன்னதைச் சொன்னால் அது தீர்க்குமாறு பண்ணை—தூல்களாலே தெரிந்து சொல்லுவேன்' என்னலும் கன்மாடனும் நடந்ததைச் சொல்லினன்; எதுகேட்டிச் சிவராதன் பயந்து நான்குவைதங்களை யுணர்ந்த பிராமணர் சபையைப் படைந்து பசுக்கொலை செய்ததைச் சொல்லினன். அவருள்ளே அரிய குணமுள்ள ஒருபெரியவர் சொல்லுவார்; 'இது போலுங் கொடியபாவமொன்றில்லை. இந்தப்பாவ மிவனுடைய தலத்துள்ளோர் இருபத்தொருபேரை நாகத்திலே சேர்க்கும், பின்னே நீங்கள் சாதியிலே சேராமற் றள்ளிவிட்டா லுங்களைச் சேராட்டாது நீங்கள் சிவபத்தியுடையிராதலா' வென்று சொல்லிக் கன்மாடன் பிதா மாதாக்க ளதுகேட்டு மனநடுங்கிக் கண்டாடீனப்பார்த்து நீ காசிமுதலிய புண்ணிய கேஷத்திரங்களைப் பாய்த் தரிசனஞ்செய் அத்தரிசனத்தின் பலனால் புண்ணைவனத்த யடைந்து நாகசுனையிலே தீர்த்தமாடி, அதன் பக்கத்திலுள்ள வங்கரமூர்த்தியை வழிபட்டால் பசுவைக்கொன்ற பாவநீங்கிக் கயி ராசத்திற் போயிருப்பாய். சங்கை முதலிய நதிகளில் மூழ்கினும் யாதுபயன்? புண்ணைவனத்தின் நடுவே விளங்கும் நாகசுனையில ஸ்நானம் செய்தவர் பழவினே நீங்கிச் சிவபுரத்திலே சேருகூர்.

அதிலே தீர்த்தமாட னீனத்தவரைக் காண்டா லுங் மவருக்கு யம ரதர் பயந்தோடுவர். வினையாட்டுக்காவது நாகசுனையிலே மூழ்கின நம் தெய்வமந்திரஞ்சொல்லி உண்மையோடு மூழ்கினவராய்' எந் இடத்திலே போயிறந்தவருஞ் சிவலோகத்தையடைவர். மார்கழி ரதமுதல் மூன்று மாதம் நாகசுனையிலே மூழ்கி முன்றையே யொவ்வாருநாளும் ஒவ்வொருபிடி யன்னங்குறைத்துச் சாப்பிட்டு விரத கப் புண்ணைவனத்திலிருப்பவர் வினையெல்லா நீங்கச் சாரப்புவலி யறுவர். மாசிமகத்திலே நாகசுனைத் தீர்த்தமாடி எள்ளினாலே ஹரதர்ப்பண்ணஞ்செய்தால் அழகுண்டாகுகளன்று சென்புலத்தாரா சீர்வதிக்ஷப்பெறுவர். கார்த்திகை மாதத்தில் இலை (கிரை) தீவியவுண்ணுது நாகசுனையிலே மூழ்கிப் புண்ணைவனநாதரை வுண டினால் வினையெல்லா நீங்கித் தேவீவந்திரபதவி யடைவர். ஆவ் டிருபயிற்றுக்கிழமை யில் நாகசுனையிலே தீர்த்தமாடினவர் வலிய னினையைக் கெடுப்பர். தைமாதத்தில் மூழ்கினால் எவ்வுபபற்றும் தும். வெள்ளிக்கிழமைவந்த ஆயிலியாகுத்திரத்தில் ஸ்நானஞ்

செய்து சங்கரேசனர வணங்கிப் பாலுஞ் சோறும் பிராமணரையுண் ணச் செய்தால் சிவலோகத்தை யடைவார். திருவர்திரை நஞ்சுத்தி ரத்திலே மூழ்கினால் இத்திரனாகியிருப்பர். தினந்தோறு மூழ்கின வர்பலன் சிவபிரானன்றி நாஞ்சொல்லும் பகுப்புடையதன்று.

புண்ணைவனத்தில் பார்வதிதேவி தவஞ்செய்யுங்காலத்தில் தெ ய்வப்பெண்கள் நீர்வடிவமாகிப் பிறரறியாமலிருந்தனர். அந்நீரடியு டைய நாகசுனையில் மூழ்கினவர் பலனை விஷ்ணுவாறு மூரைக்க முடியுமோ? நாகசுனைக்குத் தென்பக்கத்திற் பாதவத்துடு செல்கி ன்ற நதியொன்றுண்டு; அதன் பக்கமெல்லாம் விருகுவடிவாகித் தேவர்களுந் தனர்” என்று சொன்னவுடனே தன்னுடைய பிதா வின் பாதங்களைத் துதித்து வணங்கிப் பசுக்கொலையெய்த கண்மா டுகூறிய பிராமணன் தீர்த்தயாத்திரைபோய்க் கங்கையாதி நதிக ளிற் தீர்த்தமாடியும் பாவந்தீராமல் புண்ணைவனத்தின்கண்வந்து சேர்ந்து நாகசுனையிலே மூழ்கிச் சந்தரலிங்கத்தைத் துதித்து மூன் றுதினமிருந்தனன்; அவன்முன்னர் பார்வதிதேவியாரோடும் சிவபி ரான் இடபவாகனத்தி லெழுந்தருளி, அவனுக்குச் சாரூப பதவி கொடுத்தனர். அவ்வுருவத்தைக் கண்மாடன பெற்று, சுவாமி! அநேக தவஞ்ஞெய்தானங் கிடைத்தற்கரியதாம் உமது திருவுருவம், அதை யெளிதி ஷடியேன் பெற்ற தென்னகாரண மென்று வினாவி னன். அவனுக்குச் சிவபிரான் சொல்லுவான். ‘பெரிய தவத்தைச் செய்து கம்முடைய சர்ப்பம் தோண்டியசுனையிலே தீர்த்தமாடி னோர் வலிய வினைகளெல்லாவற்றையுங் கெடுப்பர். எந்தஇடத்தி லிருந்தாலு பிந்தப் புண்ணைவனத்திலிருக்க ஆசைப்படுவர். நமது திருவருளே யுடைவர். பிராமணர் முதலிய எந்தச் சாதியாரானு லும் புண்ணைவனத்திலிருந்தால் மோகத்தையடைவர்.

பூலோகத்திலே கம்முடைய பித்தலங்களிலேபோ யுயிரஞ் சனைத்தில் நீங்காத தவஞ்செய்யும்பலன் இப்புண்ணைவன சேஷத்தி ரத்தையடைதலா லெகிடைக்கும். இசேஷத்திரத்தில் மாணஞ்சம்பவி க்கழர்ட்டாது (மோகங்கிடைக் குமென்பதுகருத்து) கண்டாடனே நீ சென்ற பிறப்பில் உருத்திராக்கமணி விற்கும் லைசெய்தன். அம் மணியை நீ யணியாவிட்டாலுங் கையாற்றொட்டு விறற் புண்ணிய த்தால் பிராமணனாகிய சிவராதனுக்குப் புத்திரனாகப் பிறந்தாய். கம்முடைய தவகளுையெல்லாந்தேடித் திரிந்தகாரணத்தால் புன்

னைவனத்தைச் சீர்த்து நாகசுனையிலே ஸ்நானஞ்செய்தாய் ஆதலால் எழுது சார்பும் உனக்குக் கிடைத்தது. இனி நீ பொன்விமானித் திலேறிக்கொண்டு போய்த் திருக்கயிலாசமலையைச் சேர்வா' லியன்ற ஶ்ரீஞ்செய்தனர். அவனும் அங்ஙனமே போய்ச்சேர்ந்தனன். சிவ பிரானும் புண்ணைவனத் திலிருக்கிற சங்கரநலங்கத்துள்ளே புருந்தனர்.

* அந்தக் கன்மாடன் மூன்றொரு பிறப்பிலே யிடைபனாயிருந்நு சிவன்மயானாக் கேவல்செய்துகொண்டிருந்ததனாலே புண்ணைவனத்தில் விறகுவிற்கும்பொருட்டு வந்த இடத்திற் பசியால் வாடி நாகசுனைத்தீர்த்தந் தெளிக்கப்பெற்றுத் தன்னுடைய விட்டுப் பிரிந்து கயிலாசபதவி யடைந்தனன். அறியாதவனாகி யொரு தினம் புண்ணைவனத்தில் பட்டினியையிருந்தவன் உயர்ந்த மோகனம் பெறுவானென்றால் அறிவாற் புண்ணைவனத்தின் பெருமையைத்தெரிந்து மனமகிழ்த்திருக்கப்பெற்றவர் அடையும்பலன் கம்போலியர் பேசுந் தன்மையுடையதன்று. தாமரை மலரிலிருக்கும் பிரமதேவருக்கு நிகரான, வேதவியாசமுனிவர் எனக்குப் பூருவகாலத்திற் சொன்னபடியே கைமியாணிய முனிவர்களே யுங்களுக்குச் சொல்லினேன்.

இந்தப் புராணத்தைப் படிப்பவரும் ஆசனாசனக் கேட்பவரும் பொருமைக்குணமில்லாமற் பிறருக்குப் போதிப்பவரும் கேட்டு மனமுருகுபவரும் அன்பினால் எழுதினவரும் எழுதிவைத்துப் பூசிப்பவரும் நினைத்த நினைத்த பலன்களையுடைந்து சிவபிரான் திருவடிக்கன்புடையராவர். இப்புராணத்தை யெழுதி, அறிவான் முதிர்ந்த பிராமணருக்குத் தானஞ்செய்தவர் அசுவமேதஞ்செய்த பிரயோணத்தைப் பெறுவர். வராகசை நாயகராகிய சங்கரேசர் சரிதமாகிய இப்புராணங்கேட்போர் புராணிகர்க்குப் பொன்னும் வஸ்திரமும் கொடுக்கவேண்டும் என்று பெரிய தவத்தையுடையருத் முனிவ எருளிச்செய்தனர். திரிசிலாகங்களும் வாழ்க. நான்கு வேதங்களும் வாழ்க. அவ்வேத பாராயணஞ்செய்யும் பிராமணர் வாழ்க. இப்புராணம் படிப்போரும் கேட்போரும் நீங்காத திரவிய சம்மன்னராயிருந்து மனமகிழ்ச்சியுடன் வாழ்க.

சங்கரேசர் திருவடிவாழ்க.

சங்கரநாராயணச்சாமி கோயிற்புராண முற்றிற்று.

பரிசோதனா பத்திரம்,

புக்கம்.	வரி	பிழை.	திருத்தம்.
2	26	வர	சீ
5	25	கல்லி	கல்லி
20	4	யடுவது	யாடுவது
„	18	தாடகம்	தடாகம்
21	2	நாடு	ம்
25	22	சொல்	என்றுசொல்
27	12	நெய்தரி	நெய்தனி
„	20	பொருந்து	பொருந்தும்
41	2	பொணாந	கொணர்ந்
42	10	பணிபுந்	பணிபும்
45	13	தல்வ	தல்வந்
50	33	டபை	டபை
57	4	வெப்பாற்	வெப்பாற்
67	15	லெண்ணி	லெண்ணி
69	19	நதிகளுந்	நதிகளின்
91	14	துப்பு	துப்பு
94	5	யனக்கு	புனக்கு
95	29	திருவுரு	திருவரு
97	5	ஹற்றி	ஹற்றி
106	27	குறை	குறை
116	12	மணி	மணி,

